

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

İki Yabancı Olmadan Önce

Aşkın ikinci şansı olur mu?

RENEE CARLINO

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

15 YIL
5478 GÜN
KARŞILIĞINDA İSE BİRKAÇ DAKİKA

*Ayrılık zordu ama
Kavuşmak da bir o kadar imkânsızdı bizim için
Aradan geçen onca yıl, yaşamışlıklarımız,
yitirdiğimiz heveslerimiz vardı...*

Hayatın bilinmeyen denklemleri, tesadüfleri derken Matt'ın çocukluk aşkını görmeyeli on beş yıl olmuştu, tam 5478 gün. Sonra bir çarşamba akşamı, sayısız günlerin içinden bir çarşamba akşamı, yeşil gözlerini hiç unutamadığı ilk göz ağrısıyla karşılaştı. Hayat adil değildi, "On beş yıla karşılık en azından bir selam verebilseydim," diye isyan etti. Ve dünyaya, dünyayı da aşip evrene bir mektup yazdı:

"Seni gördükten sonra tüm hayallerim, çocukluk anılarım geldi gözümün önüne. Biliyorum, çılgınca gelecek sana, belki de mektubumu okumayacaksın. Yine de her zaman ikinci bir şans vardır, bunu sen de biliyorsun. Haydi bir çılgınlık yapıp on beş yıllık kaybımızı arayalım..."

Matt

19

İki Yabancı Olmadan önce Renée Carlino

Baskı: Kasım 2015
ISBN: 978-605-9144-27-8
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Renée Carlino
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Before We Were Strangers
Çeviren: Eda Aksan
Editör: Nil Erten (@okuyankadnn_ertnil)
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/G Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 28487

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

RENÉE CARLINO

İki Yabancı Olmadan Önce

Aşkın ikinci şansı olur mu?

Çeviren: Eda Aksan

Tanıdığım için çok şanslı ve mutlu olduğum
Sam ile Tony için...

Hayat geriye gitmez, ne de oyalanır dünle...

HALİL CİBRAN

İlk Hareket

Geçenlerde

1

Hala Beni Düşünüyor Musun?
MATT

Ben arkama yaslanıp ayaklarımı yukarı dikmiş, değişimi reddedip dünyayı görmezden gelirken ve anlamlı hiçbir şeyi umursamazken yaşam son hızla yanımdan geçip gidiyordu. Güncel olan her şeye kesin bir şekilde karşıydım. Emojilerin kullanımlarını, *meta* kelimesini ve sürekli cep telefonlarıyla konuşan insanları küçümsüyordum. Kentsel dönüşümden hiç söz etmeyelim! Çalıştığım binanın üç blokluk yarıçapında yirmi bir tane Starbucks vardı. Kayıt stüdyoları, film stüdyoları ve plak dükkânları ölüyordu. Öyle değilse bile terk edilmiş cesetlerinin yerini kek dükkânları ya da kuaför salonları alıyordu. MTV’de müzik videoları oynatmıyorlardı ve barlarda sigara içmek yasaktı. Artık New York’u tanıyamıyordum.

National Geographic’teki dört metre karelik küçük bölmemde bunları düşünüyordum. Birkaç yıl önce buradaki masa başı işini aldığımdan beri ne National ne de Geographic kısmını pek hissedememiştim. Neredeyse her şeyi gördüğüm sahadan bu hiçbir

şey görmediğim deliğe çekilmiştim. Yine onun kollarına, sevdiğim şehrin merkezine geri dönmüştüm ama artık iki yabancıydık. Ben neden olduğunu bilmeksizin hâlâ geçmişe tutunmaya çalışıyordum.

Scott arkadan kare bölmeme vurdu. “Hey, dostum, öğle yemeği için Brooklyn’e ne dersin?”

“Neden o kadar uzağa gidiyoruz?” Masamda oturmuş cep telefonumun pilini kurcalıyordum.

“Denemeni istediğim bir pizzacı var, adı Ciccio’s. Hiç duydun mu?”

“Fifth’te de iyi pizza bulabiliriz.”

“Hayır, *burayı* denemelisin, Matt. Bir harika!”

“Harika olan ne? Pizza mı çalışanları mı?” Birkaç yıl önceki boşanmamdan bu yana Scott –patron, dost ve ebedi bekâr- daimi ekürisi olacağıma dair büyük umutlara sahipti. Özellikle kadınlar ve yemek söz konusu olduğunda onu vazgeçirmek neredeyse imkânsızdı.

“Beni yakaladın. Bu kızı görmelisin. Buna bir iş toplantısı diyelim. Şirket kartından ödeyeceğim.” Scott kadınlar hakkında çok ve porno hakkında daha çok konuşabilecek erkeklerdendi. Gerçeklikle olan bağlantısını ciddi bir şekilde yitirmişti.

“Bunun bir yerlerde cinsel taciz olarak nitelendirildiğine eminim.”

Scott bölmenin üstünden eğildi. Sevimli bir yüzü vardı ve her zaman gülümserdi. Ama onu bir hafta görmeseniz nasıl biri olduğunu unutabilirdiniz.

“Metroya gidelim.”

“Merhaba beyler.” Kahvesinden bir yudum alan eski karım yanımdan geçip gitti.

Onu görmezden geldim. Scott “Merhaba Liz,” dedi ve o uzaklaşırken poposuna baktı. Sonra bana döndü. “O ve Brad’le çalışmak tuhaf geliyor mu?”

“Daha önce de onunla ve Brad’le çalışıyordum.”

“Evet, ama o zaman senin karındı. Oysa şimdi Brad’in karısı.”

“Gerçekten de artık umursamıyorum.” Ayağa kalktım ve ceketimi aldım.

“Bu iyiye işaret. Sana inanıyorum. Aynen yabancılarla tanışmak için hazır olduğunu bildiğim gibi!” Scott’un bu tip yorumlarını genellikle görmezden gelirdim.

“Verizon’a uğrayıp yeni bir pil almam gerekiyor,” derken telefonumu salladım.

“O da ne?”

“Bir cep telefonu. Eminim ki daha önce bir tane görmüşsündür.”

“Öncelikle, kimse artık ‘cep telefonu’ demiyor. İkincisi, o bir telefon değil, tarihi bir eser. Onu Smithsonian Müzesi’ne gönderip sana bir iPhone almalıyız.”

Çıkarken kahve standında duran Kitty’nin yanından geçtik.

“Merhaba beyler.”

Gülümsedim. “Kitty,” diye selam verdim. Kitty kızardı.

Scott asansöre binene dek bir şey söylemedi. “Onu kaçırmamalısın. Seni kesinlikle istiyor.”

“O bir çocuk.”

“Üniversite mezunu. Onu ben işe aldım.

“Benim tarzım değil. Bir kere adı *Kitty*.”

“Pekâlâ, şimdi adilik ediyorsun.” Kitty’nin adına incinmiş gibi görünüyordu.

“Ben iyiyim. Neden herkes bana birilerini ayarlamayı kendine görev edindi? Ben *iyiyim*.”

“Saat işliyor.”

“Erkeklerin saati olmaz.”

“Otuz altı yaşındasın.”

“Daha gencim.”

“Kitty’le karşılaştırırsan değilsin.”

Asansörün kapıları açıldı ve lobiye adım attık. Duvarda fotoğraflarımdan birinin devasa resmi vardı.

“Bunu görüyor musun, Matt? Bu kadınları ıslatıyor.”

“Bu elinde otomatik bir silah tutan Iraklı bir çocuğun fotoğrafı.”

“Onun sayesinde aldığın Pulitzer ödülünü diyorum zekâ küpü, fotoğrafı değil.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin için iyi bir yıldı.”

“Evet, öyleydi. En azından profesyonel açıdan.”

“Sana söylüyorum, bunu bir avantaj olarak kullanmalısın. O fotoğraf sayesinde azımsanmayacak bir ünün var. En azından benim işime yaradı.”

“Tam olarak nasıl, senin işine yaradı?”

“Bir geceliğine adını ödünç almış olabilirim. Belki de iki.”

Güldüm. “Bu çok utanç verici dostum.”

“Kitty, senden hoşlanıyor. O ateşli küçük şeye istediğini vermelisin. Onun hakkındaki dedikoduları biliyorsun.”

“Uzak durmak için başka bir neden daha.”

“Hayır, iyi dedikodular. Yani çılgın olduğu gibi. Biraz hayvansı.”

“Peki, bunun neresi iyi?”

Binadan dışarı çıkmış F trenini yakalamak için Batı 57'deki metro istasyonuna gidiyorduk. Midtown günün o saatlerinde her zaman kalabalık olurdu ama kışın sonuna gelmek üzereydik. Binaların arasından kendini gösteren güneş çok daha fazla insanı sokaklara çekiyordu. Scott arkamdan gelirken kalabalığın arasından geçerek ilerledim.

Tam istasyonun girişinde arkamdan yüksek sesle konuştu.

“Büyük olasılıkla anal seks isteyebilir.”

Durdum ve aşağıya giden merdivenlerin başında ona döndüm. “Scott, bu pek çok açıdan yanlış bir sohbet. Artık bir son verelim, olur mu?”

“Ben senin patronunum.”

“Kesinlikle öyle.” Turnikelere giden merdivenlerden inmeye başladım.

Basamakların dibinde keman çalan yaşlı bir kadın vardı. Giysileri kirliydi, gri saçları birbirine karışmıştı. Kemanın yayları

tilki kuyruğu gibi sarkmıştı ama yine de kusursuz bir biçimde Brahms çalıyordu. Kutusuna beş dolar atınca bana gülümsedi. Scott başını iki yana salladı ve beni kenara çekti.

“Seni mutlu ve verimli tutmaya çalışıyorum, Matt.” Metro kartımı çıkardım. “Maaşıma zam yap. Bu beni mutlu ve verimli yapacaktır.”

İstasyon kalabalıktı. Bir tren yanaşıyordu. Ama yetişmeleri gereken önemli bir yer varmışçasına öndekileri iten bir grup insanın arkasında sıkışıp kalmıştık. Scott geride kalmaktan memnundu. Gözlerini sırtı bize dönük olan bir kadına dikmişti. Kadın platformun kenarında dikiliyor, topukları üzerinde hafifçe sallanıp kalın sarı çizgide dengede duruyordu. Onunla ilgili çarpıcı bir şeyler vardı.

Scott beni dirseğiyle dürttü, kaşlarıyla kadını işaret edip “güzel popo” diye ağzını oynattı. Suratına bir tane patlatmak istiyordum.

Kadına ne kadar çok bakarsam, kendimi o kadar kaptırıyordum. Sırtına doğru inen kalın sarı bir örgüsü vardı. Ellerini siyah kabanının ceplerine sokmuştu. Bir çocuk gibi neşeyle istasyonun duvarlarında yankılanan keman sesiyle sallandığını fark etmiştim.

Tren durunca insanların yanından geçip gitmesine izin verdi ve son anda o da kendini içeri attı. Scott’la birlikte sarı çizgide kalmıştık. Daha az kalabalık olan bir sonraki treni bekleyecektik. Tam trenin kapıları kapanırken kadın arkasını döndü. Göz göze geldik.

Gözlerimi kırıştırdım. *Lanet olsun!*

“Grace?”

Elini cama bastırdı ve “Matt?” diye ağzını oynattı ama tren hareket etmişti.

Hiç düşünmeden trenin peşinden koştum. Platformun sonuna dek deli gibi ellerimi uzatıp gözlerimi onunkinden ayırmadan treni durdurmak istercesine koştum. Platformun sonuna gelince de, trenin onunla birlikte karanlığın içinde kaybolmasına izin verdim.

Scott bana yetişti ve yüzüme endişeyle baktı.

“Vay canına! Bu da neydi böyle? Hayalet görmüş gibisin.”

“Hayalet değil. Grace.”

“Grace de kim?”

Şaşkındım, onu yutmuş boşluğa bakıyordum. “Eskiden tanıdığım bir kız.”

Scott “Ne? Kaçan fırsatlardan biri mi?” diye sordu.

“Onun gibi bir şey.”

“Benim de öyle bir tane vardı. Janie Bowers. Bana ilk oral seks yapan kızdı. Neredeyse otuz yaşına kadar o görüntüyü aklımdan çıkarmadım.” Onu umursamadım. Tek düşünebildiğim Grace’ti. Scott konuşmaya devam etti. “Amigoydu. Lise Lakros takımımın etrafında takılırdı. Ona Terapist derlerdi. Nedenini bilmiyordum. O oral seksten sonra kız arkadaşım olacağını, sanmıştım.”

“Hayır, bizimki öyle değildi,” dedim. “Grace’le Elizabeth’le tanışmadan önce üniversitede çıkmıştık.”

“Ah, demek öyle. Şey, gayet iyi görünüyordu. Belki onunla yeniden iletişime geçmeyi denemelisin.”

“Evet, belki de,” dedim. Ama Grace’in hâlâ bekâr olmasının imkânı yoktu.

Verizon’un on yedi yaşındaki satışı Brody’nin beni en yeni iPhone’u almam için ikna etmesine izin verdim. Aslında yeni bir telefona sahip olmak için ayda sekiz dolar daha az ödemem yeterliydi. Evrakları imzalarken aklım Grace’in trende karanlığın içinde kaybolup giden görüntüsündeydi. İstasyondan ayrıldığımızdan bu yana, zihnimin içinde sürekli bu görüntü dönüp duruyordu.

Pizza yerken Scott bana Angry Bird oyununu nasıl oynayacağımı gösterdi. Bence bu teknoloji fobimin üstesinden gelmek için büyük bir adımdı. Scott’un görmeyi umduğu kız o gün çalışmıyordu. Böylece pizzalarımızı yiyip ofise geri döndük.

Bölmeme geri döner dönmez Grace’in adını Google’da neredeyse olabilecek her şekilde aradım. İlk adı, ikinci adı, soyadı, adı ve soyadı, ikinci adı ve soyadı... Ama şansım yaver gitmedi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu internetten tamamen uzak tutacak nasıl bir hayat yaşıyor olabilirdi ki?

Sonra bize ne olduğunu düşünmeye başladım. Aklıma metroda bana nasıl baktığı geldi. Hâlâ onu hatırladığım kadar güzeldi ama biraz farklıydı. Kimse Grace için sevimli diyemezdi. Minyon bir kadın olsa da, sevimli denemeyecek kadar çarpıcıydı. Büyük yeşil gözleri ve adeta bir yeleyi andıran sapsarı saçları vardı. Gözleri onu en son görüşümden bu yana biraz daha derinleşmiş, yüz hatları da sertleşmiş gibiydi. Grace’in artık yıllar önce tanıdığım

o kıpır kıpır özgür ruhlu kız olmadığını anlamam için bir kez bakmam yetmişti. Hayatının şimdi, nasıl olduğunu deliler gibi merak ediyordum.

Birden koridorun sonunda dinlenme odasından sevinç çığlıkları geldi. Kafamı kaldırdığımda, eski karımın iş arkadaşlarımıza hamileliğini açıkladığına şahit oldum. Boşanmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmediği halde benim dışımda herkesin hayatına devam ettiğini fark etmiştim. Bense durağan bir haldeydim. Platformda dikilmiş her bir trenin geçip gitmesini izliyor, hangisine bineceğimi bilebilmeyi diliyordum. Elizabeth ise çoktan bir sonraki durağa geçmiş ben fark edilmemek için boktan bölmenin içine gömülürken, o bir aile kuruyordu. Elizabeth ve hamilelik haberine karşı kayıtsızdım. Uyuşmuştum... Yine de başarısız evliliğimizin verdiği geçmişten gelen bir sorumlulukla ona bir e posta gönderdim.

Elizabeth,

Tebrik ederim. Senin adına çok sevindim. Çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum.

En iyi dileklerimle,

Matt

İki dakika sonra e posta uyarım çaldı.

İyi dilekler mi? Gerçekten mi? Hayatının on senesini benimle birlikte geçirdikten sonra bir “sevgiler” bile diyemiyor musun?

Cevap vermedim. Acelem vardı. Metroya yetişmeliydim.

2

Seni Gördükten Beş Gün Sonra Matt

Her gün ögle saatlerinde Grace'le yeniden karşılaşmayı umut ederek, Midtown'dan Brooklyn'e ulaşabilmek için lanet olası F treniyle bir saat yolculuk yapıp geri geldim. Ama asla karşılaşmadık.

Ofiste işler iyi gitmiyordu.  ay erken de olsa, sahaya geri dönmeyi talep etmiş ama reddedilmiştim. şimdi insanlar onları hem bebekleri hem de Brad'in bu olayın hemen arkasından gelen terfiıyla ilgili tebrik ederken, Elizabeth ve Brad'i izlemek zorunda kalıyordum.

Bu arada hayatımda ileriye dönük herhangi bir adım atmamak konusunda hâlâ inatlıydım. Durgun, bir bok birikintisinden farkım yoktu. *National Geographic*'in film ekibiyle birlikte Güney Amerika'daki bir bölgeye gitmek için gönüllü olmuştum. New York artık, eskisi gibi değildi. Bana hiç büyülü gelmiyordu. Amazon ormanları tüm o muhteşem ve egzotik hastalıklarıyla birlikte eski karımdan ve onun kendini beğenmiş kocasından emir al-

maktan çok daha çekiciydi. Ama bu talebim ne onaylanmış ne de reddedilmişti. Scott'un masasındaki diğer talep yığınlarıyla birlikte beklemeye devam ediyordu.

Dinlenme odasının boş duvarına gözlerimi dikmiş bir halde hayatımın hali hazırdaki durumunu düşünmeye başladım. Su soğutucusunun yanında dikiliyordum ve elimde yarısı boş kâğıt bir bardak vardı. Elizabeth'le geçirdiğim o eksik yılları saydım ve nedenini merak ettim. İşler nasıl bu kadar kötüye gidebilmişti?

Kapı aralığından Scott'un "Ne yapıyorsun dostum?" diyen sesi geldi.

Ona döndüm ve gülümsedim.

"Sadece düşünüyordum."

"Biraz daha iyi görünüyorsun."

"Aslına bakarsan nasıl otuz altı yaşında, boşanmış ve bir bölmeye sıkışmış halde olduğumu düşünüyordum."

Scott kahve demliğinin yanına gitti, fincanını doldurdu ve tezgâha yaslandı. "Acaba işkolik miydin?" diye öneride bulundu.

"Elizabeth'in sadakatsiz olmasının nedeni bu değildi. Kendini doğruca Brad'in o sıska kollarına attı ve o benden daha fazla çalışıyor. Lanet olsun, Elizabeth bile benden daha çok çalışıyor."

"Neden, geçmişini deşip duruyorsun? Kendine bir bak. Uzunsun. Saçların var. Ve şey..." Elini karnıma doğru salladı. "Karın kasların var gibi görünüyor."

"Beni kontrol mü ediyorsun?"

"Senin gibi saçlara sahip olmak için adam öldürebilirim!"

Scott daha yirmi iki yaşındayken kel olabilen adamlardandı. O günden beri saçlarını kazıyordu.

“Kadınlar buna ne diyor?” Saçlarımın arkasını işaret etti.

“Topuz mu?”

“Hayır, daha seksi bir adı var. Kadınlar böyle şeylere bayılıyor.”

“Atkuyruğu.”

Beni şöyle bir inceledi. “Tanrı aşkına, bekâr bir adamsın, Matt. Neden sahalara geri dönüp yeni oyunların peşine düşmüyorsun? Senin etrafta böyle amaçsızca dolaşmana göz yumamam. Hem Elizabeth konusunu aştığını sanıyordum.”

Dinlenme odasının kapısını kapadım. “Aştım. Elizabeth konusunu aşalı çok oldu. Onunla ilgilendiğim zamanları bile hatırlayamıyorum. Belki de onunla birlikte seyahat edip fotoğraf çekmenin büyüüne kapıldım. Ama hep bir şeyler eksikti. Belki de çok çalıştım. Demek istediğim sadece işten konuşurduk, tek ortak noktamız buydu. Ve şimdi geldiğim yere bir bak.”

“Metrodaki Kıza ne oldu?”

“Ne olmuş?”

“Bilmiyorum. Onunla iletişime geçmeyi deneyeceğini sanıyordum.”

“Evet. Belki. Söylemesi kolay.”

“Tüm yolları denemelisin. Sosyal medyayı dene.”

Grace’i orada bulabilecek miydim? Onu bulabilmek için elimden gelen her şeyi yapmakla yapmamak arasında gidip geliyor ve tüm bunlar anlamsızmış gibi hissediyordum. Hayatında biri olmalıydı. Çoktan birinin karısı olmuş olmalıydı. Benden daha iyi

birinin. Hâlâ elimde hiçbir şey olmadığını hatırlatan her şeyden uzaklaşmak istiyordum.

“Madem bu kadar önemsiyorsun, neden hâlâ talebimi onaylamadın?” diye sordum.

Scott kaşlarını çatı. Kaşlarının arasındaki derin çizgileri fark ettim. Scott’la aynı yaşta olmalıydık... Ve o yaşılanıyordu. “Ben gerçek sahalardan bahsetmiyorum, dostum. Kaçmak sorunlarını çözmeyecek.”

“Şimdi de psikoloğum mu oldun?”

“Hayır, ben senin dostunum. O masa başı işini istediğin zamanı hatırlıyor musun?”

Kapıya doğru yürüdüm. “Sadece düşün. Lütfen, Scott.”

Scott tam odadan çıkmak üzereyken “Yanlış şeyin peşinde koşuyorsun. Bu seni mutlu etmeyecek,” dedi.

Haklıydı ve ben bunu kendime itiraf edemiyordum. En azından yüksek sesle... Eğer yeniden bir ödül kazanır, işimle ilgili takdir edilirim beni yiyip bitiren bu karanlık boşluğu doldurabilirim sanıyordum. Ama derinlerde bir yerde çözümün bu olmadığını farkındaydım.

İşten sonra *National Geographic* binasının dışındaki bir banka oturdum. Evlerine gitmeye çalışan, Midtown’un kalabalık kaldırımlarında koşan insan sürüsünü izledim. Acaba ne kadar telaşlı olduğuna bakarak insanların yalnız olup olmadıklarını anlayabilir miydim? Kimse on saatlik bir iş gününden sonra, evde onu bekleyen birileri varken bir otobüs bankında oturup insanları izlemezdi. Üniversite günlerimden beri, eski Pentax fotoğraf makinemi çantamda taşıyordum ama neredeyse yıllardır kullanmamıştım.

Kutusundan çıkardım ve insanlar metroya inip çıkarken, otobüs beklerken, taksi çevirirken onları çektim. Makinenin lensinden Grace'i yeniden görmeyi umuyordum. Aynı yıllar öncesinde olduğu gibi. O canlı ruhuyla siyah beyaz bir fotoğrafı bile çekici kılabilirdi. Geçen yıllar içinde zaman zaman Grace'i düşünmüştüm. Gece yarısı şekerli krep gibi basit bir koku, Grand Central terminalindeki bir çello sesi ya da Washington Square Park'taki ılık bir gün beni üniversitenin o yılına götürebiliyordu. Grace'e âşık olmakla geçirdiğim yıla...

Artık, New York'un güzelliğini görmek benim için çok zordu. En azından East Village'deki ayak takımının çoğu gitmişti. Etraf daha temiz ve yeşildi. Ama üniversite yıllarında hissettiğim o elle tutulur enerji de gitmişti. En azından benim için.

Zaman geçiyor, hayat devam ediyordu. Mekânlar, insanlar değişiyordu. Ve ben hâlâ onu metroda gördüğümünden beri Grace'i aklımdan çıkaramıyordum. On beş yıl üniversiteden kalma, kalbi sıkıştıran bir kaç anıya tutunmak için çok uzun bir süreydi.

3

Seni Gördükten Beş Hafta Sonra

Matt

“Matt, seninle konuşuyorum.”

M Kafamı kaldırıncı Elizabeth’in bölmenin üzerinden başını uzattığını gördüm. “Ne?”

“Diyorum ki, bizimle öğle yemeğine gelip yeni slaytların üzerinden geçmek ister misin?”

“Biz derken?”

“Scott, Bradd ve ben.”

“Hayır.”

“Matt...” Ses tonunda uyarı vardı. “Orada olmak zorundasın!”

“İşim var, Elizabeth. Hindili sandviçlerimi satın aldığım şarküterinin kahverengi paketinin üstündeki Sudoku oyunuyla meşguldüm. “Ayrıca yemek yiyorum. Görmüyor musun?”

“Yemeklerini dinlenme odasında yemen gerekiyor. O soğanların kokusunu koridorun diğer ucundan alabiliyorum.”

Sandviçimi yemeye devam ederken, “Bunun nedeni hamile olman,” diye mırıldandım.

Elizabeth homurdanarak arkasını döndü, kendi kendine bir şeyler söylenip uzaklaştı. Bir dakika sonra Scott geldi. “Şu slaytların üzerinden geçmemiz gerekiyor, dostum.”

“Huzur içinde yemek yiyemez miyim? Bu arada talebimi inceledin mi?”

“Metrodaki kızla bağlantıya geçmeyi denedin mi?” diye sırtarak karşılık verdi.

“Bir ay boyunca her gün metroyla Brooklyn’e gidip geldim ve onu göremedim. En azından denedim.”

Bu doğrudu. Grace’i arıyordum. İşten sonra East Village’ta eskiden gittiğimiz her yere bakmıştım. Hatta yaşadığım New York Üniversitesi öğrenci yurdunun etrafında bile dolaşmıştım. Hiçbir iz yoktu.

“Hımmm.” Scott çenesini kaşdı. “Teknolojinin tüm bu nimetleriyle onu bulmak zorundasın. Belki de Kayıp Bağlantılar ilanlarına yazmıştır. Oraya baktın mı?”

“Kayıp Bağlantılar ilanları da ne?”

Küçük bölmemden içeri girdi. “Kalk da ben oturayım.” Sandalyemden kalktım. Scott bilgisayarında Craigslist sitesine girip Kayıp Bağlantılar sayfasını tıkladı. “Bu dışarıda birini görüp bağlantı kurmak istediğinde kullandığım bir site. Deneyimini burada paylaşabilir ve o kişinin seni bulmasını umut edebilirsin.”

“Neden birbirlerini gördüklerinde basitçe telefon numaralarını istemiyorlar?”

“Bu da şu yeni hassasiyet dalgalarından biri işte. Yani eğer aranızda çekim olduğu halde birine yaklaştırmaya cesaretin yoksa buraya yazabilirsin. Eğer karşı taraf da aynı şeyi hissediyorsa sana cevap verebilir. Hiçbir zararı yok, kandırmaca yok. Buraya olayın nerede olduğunu, üzerindeki giysileri yazıyorsun. Böylece diğer kişi seni tanıyabiliyor.”

Gözlerimi kısmış ekrana bakıyor, bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyordum. “Evet, ama ben zaten Grace’i tanıyordum. Tren uzaklaşmadan önce bir saniyem daha olsaydı ona merhaba diyebilirdim.”

Scott, sandalyesini bana çevirdi. “Bak, onu metroda bulamayacaksın. Bu olanaksız. Belki de buraya yazmıştır, ne dersin?”

“Pekâlâ, bakacağım. Yine de eğer beni bulmak isteseydi, bunun sorun olacağını pek sanmıyorum. Adım değişmedi ve hâlâ aynı yerde çalışıyorum.”

“Asla bilemezsin. Oku şunları!”

Öğleden sonra geri kalan zamanımı, “*Seni parkta gördüm, toz mavisi bir ceket giymiştin. Birbirimize kaçamak bakışlar attık. Eğer benden hoşlandıysan ara*” veya “*Geçen gece SaGalls’ta nereye kayboldun? Tam vişneli martiniden söz ediyorduk ve sen bir anda yok oldun. Benden hoşlandığını sanmıştım. Nerelerdesin?*” gibi notları okuyarak geçirdim. Ah, bir de “*Sana edepsiz şeyler yapmak istiyorum. ClubForty’de bacağımı sıkıştırıp ‘Burası çok sıcak oldu’ derken bunu anladın sanmıştım. Beni ara,*” gibileri de vardı.

Grace burada değildi. Hatta Kayıp Bağlantılarda otuz yaşın altında kimsenin olamayacağından emindim. Sonra “Margaret için Bir Şiir” başlıklı paylaşımı okudum.

*Bir zamanlar sen ve ben vardık
Sevgiliydik
Dosttuk
Yaşam değişmeden önce
İki yabancı olmadan önce
Hâlâ beni düşünüyor musun?*

—Joe

Yirmili yaşlardaki Joe ve Margaret adında iki kişinin geçmişten bu şekilde söz etmesini hayal bile edememiştim. Tuhaf bir şekilde tam da Grace için hissettiklerimi anlatıyordu. Bir an için o olup olmadığını merak ettim. Alttaki numarayı aradım, telefonu bir erkek açtı.

“Merhaba, Joe ile görüşebilir miyim?”

“Hayır, siz bugün arayan üçüncü kişisiniz. Joe kesinlikle popüler biri ama burada yaşamıyor.”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu kapadım. Kat birden karardı, sadece benim üzerimdeki florasen ve bölmemdeki masa lambası kalmıştı. Scott korrordan, “Onu senin için açık bırakacağım, Matt! Peşini bırakma!” diye seslendi. Ne ile uğraştığımı çok iyi biliyordu. Grace notumu belki bulabilir, belki de bulamazdı. Her iki şekilde de hiç olmazsa kendi iç huzurum adına yazmak zorundaydım.

Yeşil Gözlü Muhabbet Kuşuna:

On beş yıl önce tam da eşyalarımı yan odadaki komşun olarak New York Üniversitesi, Senior House'taki öğrenci yurduna taşıdığım sırada tanıştık.

Bize sıkı dostlar adını taktın. Ben bundan daha fazlası olduğunu düşünmeyi sevdim.

Hiç paramız yoktu ama müzikle (sen Jeff Buckley delisiydin), fotoğrafla (durmadan senin fotoğraflarını çekerdim), Washington Square Park'ta takılarak ve para kazanmak için tüm o tuhaf şeyleri yaparak kendimizi keşfetmenin heyecanını yaşadık. Kendimi en iyi o yıl tanıdım.

Yine de bir şekilde ayrı düştük. Mezun olduktan sonraki yaz, ben National Geographic için Güney Amerika'ya gidince irtibatımız koptu. Geri geldiğimde sen gitmiştin. Bir parçam hâlâ seni düşündünden sonra fazla zorlayıp zorlamadığımı merak ediyor...

Bir ay öncesine kadar seni bir daha hiç görmedim. Günlerden Çarşambaydı. Sen topuklarının üzerinde sallanıyor, F trenini beklerken metro platformu boyunca uzanan kalın sarı çizgi üzerinde denge kurmaya çalışıyordun, sen olduğunu anladığımda ne yazık ki çok geçti ve sonra kayboldun. Bir kez daha... Adımı telaffuz ettin, dudaklarının kıpırdanışını gördüm. Sadece sana "merhaba" diyebilmek için bile o treni durdurmak isterdim.

Seni gördükten sonra tüm o gençlik duyguları ve hatıralar gözümde canlanmaya başladı. Son bir ayımı hayatının nasıl olduğunu merak ederek geçirdim. Belki de çoktan aklından çıkmışımıdır. Yine de benimle bir içki içip geçen son on beş yılı kapatmak ister misin?

M

(212)-555-3004

İkinci Hareket

On Beş Yıl Önce

4

Seni Tanıdığımda Matt

Senior House'ta karşılaştığımızda günlerden cumartesiydi. Ben Son dokuz yıllık ahşap çalışma masamı koridorda iteklemeye çalışırken o holde dergi okuyordu. Annemin tek bir kutu, fotoğraf makinemin ekipmanları ve silindir bir spor çantası dolusu giysi dışında Kaliforniya'dan buraya gönderdiği tek parça buydu.

Benden tarafa bakınca tuhaf bir şekilde donup kaldım. Masayı güçlükle dengelemeye çalışırken beni görmezden gelmesini umut etmiştim.

Nerede bende o şans!

Aksine başını hafifçe yana eğdi, kısık gözlerle doğruca bana baktı. Sanki adımı hatırlamaya çalışır gibi bir hali vardı. Daha önce hiç tanışmamıştık, bundan emindim. Kimse böyle bir yüzü unutamazdı.

Hiç kıpırdamadan onu incelemeye devam ettim. Enerjiyle tutuşan, iri, parlak yeşil gözleri vardı. Ben ona bakmaya devam

ederken ağzı hareket etti. Ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamadım. Tek düşünebildiğim ne kadar eşsiz bir güzelliğe sahip olduğu idi. İri badem gözlerini çevreleyen kaşları neredeyse beyaz denilebilecek kadar sarı saçlarından daha koyu bir renkteydi. Ve teni dilde güzel bir tat bırakacakmış gibi duruyordu.

Aman Tanrım, kızın teninin tadını düşünüyorum!

“Yardım ister misin?”

“Efendim?”

“Yardım isteyip istemediğini sordum,” dedi, acıyan bir ifadeyle gülümseyip dizimle dengede tutmaya çalıştığım masayı işaret ederek.

“Ah, evet. Teşekkürler.”

Tereddüt etmeksizin dergisini bir kenara bıraktı, masanın ucunu kavradı ve ben dengemi korumaya çalışırken benimle birlikte geri geri yürümeye başladı.

“Bu arada benim adım Grace.”

Nefesim kesilmiş bir halde, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. Adı tam da ona göre idi.

“Senin bir adın var mı?”

“Bir tane kaldı,” diyerek başımı salladım.

“Adın Bir Tane Kaldı mı? Bu biraz ilginç ama ebeveynlerinin sana bu ismi nasıl verdiğini merak ettim,” diyerek gülümsedi.

Gergin bir kahkaha attım. Çarpıcı bir güzelliğe sahip olmasına karşın biraz kaçık gibiydi. “Demek istediğim benim odama bir oda daha kaldı.”

“Biliyorum sersem. Ama hâlâ adını duymayı bekliyorum.”

“Matt.”

“Pekâlâ, Matt Bir Tane Kaldı,” dedi ve odamın kapısının önünde durdu. “Alanın ne?”

“Fotoğrafçılık.”

“Ah, demek seni Tisch’in derslerinden hatırlıyorum.”

“Hayır. Bu benim ilk senem.”

Şaşırmıştı. Herhalde ona birilerini hatırlatmıştım. Hoşlandığı birilerini hatırlatmış olmayı diledim. Masayı yere bıraktıktan sonra yanından geçtim ve kapıyı açtım. Başım eğik bir şekilde usulca “USC’den* nakil oldum,” dedim.

“Gerçekten mi? Kaliforniya’ya hiç gitmedim. Öyle bir üniversiteyi bırakıp bu Moruklar Evine geldiğine inanamıyorum.”

“Pek bana göre değildi.” Arkamı döndüm ve kapıyı açmadan önce bir an için yaslandım. Gözlerimizin buluşması birkaç saniyeden uzun sürünce ikimiz de başımızı başka yöne çevirdik. “Kaliforniya’dan ayrılmam gerekiyordu.” Sohbet konusu beni biraz gerse de, Grace’in gitmesini istemiyordum. “İçeri gelip ben eşyalarımı boşaltırken biraz takılmak ister misin?”

“Tabii.”

Kapıyı önündeki kitap yığınıyla birlikte açtı ve ardından masayı odanın köşesine taşımama yardım etti. Sonra masanın üzerine zıplayıp sanki meditasyon yapacak ya da havaya yükselecekmişçesine bağdaş kurup oturdu. O gün ikinci kez odama şöyle bir baktım. Odamda tam da standart öğrenci yurdu mobilyaları vardı: Bir metal ekstra uzun iki kişilik yatak, fotoğraf makinesi ekipmanlarım için kullanabileceğim bir masa, burada en son ka-

* Güney Kaliforniya Üniversitesi

lan kişinin bıraktığı yerdeki eski müzik seti ve boş tek bir kitap rafı. Taşıdığım büyük kutunun içinde en sevdiğim kayıtlar, kitaplar, CD'ler ve fotoğraflar vardı. USC'deki en iyi işlerimi deri bir portföyün içine koymuştum. Grace hemen onu eline alıp incelemeye başladı. Hemen arkasında yüzünü gün ışığıyla mükemmel bir şekilde aydınlatan iki uzun pencere vardı. Sanki ışık Grace'in kendisinden geliyor gibi duruyordu.

“Vay canına! Bu inanılmaz! Kız arkadaşın mı?” diyerek şeytani bakışları olan çok muhteşem bir kızın fotoğrafını havaya kaldırdı. Kızın çıplak bedeninin kıvrımları ortadaydı.

“Hayır, kız arkadaşım değildi. Sadece bir arkadaştı.” Bu doğrudu. Ama bir diğer gerçek de kızın fotoğrafını çekmeden önce arkadaşım -ve aynı zamanda erkek arkadaşı -bizi sessizce izlerken bana usulca *Beni becermek ister misin*, diye sormuş olmasıydı. Dedğim gibi, USC bana göre bir yer değildi.

“Anlıyorum,” dedi Grace. “Yine de harika bir fotoğraf.”

“Teşekkürler. Oradaki ışık büyüleyiciydi. Belki senin de birkaç fotoğrafını çekebilirim?”

Yutkunurken boynunun hareket etmesini izledim. Gözleri irileşti ve onu çıplak bir halde çekmek istediğimi zannettiğini kavradım. “Ah, tabi üzerinde giysilerin varken.”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Tabii ki. Ben de isterim.” Fotoğrafa geri döndü. “Ama sanırım sana bu kız gibi modellik yapabilirim. Belki bir gün... Yani birbirimizi biraz daha tanıdıktan sonra. Bilirsin işte, sanat için!” Zorla gülümsedi.

Onu çıplak düşünmemeye çalıştım. “Evet, tabii sanat için.” Grace zaten kendi başına bir sanat eseriymiş. Üzerinde kolları dir-

seğine kadar kıvrılmış, üstten iki düğmesi açık beyaz bir erkek gömleği vardı. Gözlerim kot pantolonundaki yırtıklardan görünen tenine kaymadan önce pembe ayak tırnaklarına takılmıştı. Omzundan dökülen uzun sarı saçlarını örerken onu izledim. Gözlerimi ondan alamıyordum ve Grace bunu fark etmişti. Ama kabaca beni terslemek yerine sadece gülümsemekle yetindi.

“Buraya neden Moruklar Evi dedin?” diye arkamı döndüm ve büyük kutuyu boşaltmaya başladım. Ona bakmaya bir son vermek için dikkatimi başka yere vermek zorundaydım.

“Çünkü bu lanet yer gerçekten çok sıkıcı. Ciddiyim! Bir haftadır buradayım ve ruhumun çürümeye başladığını hissedebiliyorum.”

Benzetmesine kahkahalarla güldüm. “O kadar mı kötü?”

“Taşındığımdan beri çellomu hiç çalmadım. İnsanların şikâyet etmesinden endişeleniyorum. Ah, bu arada çellomun sesi seni rahatsız ederse söyle. Duvara vurman yeterli.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yan odada kalıyorum. Prova odaları çok uzak yani büyük ihtimalle odamda çalışıyor olacağım. Benim branşım da müzik.”

“Bu harika! Bir ara seni dinlemek isterim.”

Yan odada kaldığına inanamıyordum.

“Ne zaman istersen. Pekâlâ, çok az insan ilk yıl öğrenci yurdunda kalmayı seçer. Senin bahanen ne?”

“Başka bir yeri karşılayamadım.” Üzerinde Yunanca semboller olan bir rozet taktığını fark ettim. “Peki ya sen? Sen neden kız öğrenci yurdunda kalmıyorsun?”

İki Yabancı Olmadan Önce

Göğsündeki rozeti işaret etti. “Ah, bu mu? Bu sahte. Şey, aslında sahte değil, onu çaldım. Burada kalıyorum çünkü başka yerde kalamayacak kadar beş parasızım. Ailem okul masraflarına katkıda bulunamıyor. Çok fazla pratik yapmam gerektiği için bir işe de giremiyorum. Bu rozeti On Dördüncü Caddede’ki yemekhaneden bedava yemek almak için takıyorum. “Pi Beta Phi* sayesinde sonsuza kadar yaşasın makarna ve peynir!”

Grace’e, hayran olmamak mümkün değildi. “Söylediğin yerin seninle sıkıcı olabileceğini hayal bile edemiyorum.”

“Teşekkür ederim.” Ona baktığımda kızardığını gördüm. “Gerçekten de çok fazla okul ruhuna sahip değilim. Ama neyse ki dersler başlayıp herkes şehre dönünce arkadaşlarım gelecek ve burası canlanacak. Yaz boyunca bir avuç insanla berbat bir daireyi paylaşmak zorunda kaldım, etrafımda çok fazla insan olmasına alıştım. Oysa burası gerçekten çok sessiz. Öğrencilerin çoğu kendi başlarına takılmayı tercih ediyor.”

“Yazın neden eve gitmedin?”

“Kalacak yer yoktu. Ailemin evi küçük, üç küçük kız kardeşim ve bir de erkek kardeşim var.” Masadan atladı ve odanın diğer köşesine geçip çantadan çıkartıp yere koyduğum eşyalara bakmaya başladı. “Hadi canım!” Yerden Jeff Buckley’nin *Grace* albümünü aldı. “Bu adam benim bu üniversiteye gelme sebebim!”

“O bir dahi! Hiç çalarken dinledin mi?” diye sordum.

“Hayır, ama dinlemek için ölüyorum. Sanırım artık Memphis’te yaşıyor. Arizona’dan New York’a onun için geldim ve üç ay boyunca East Village’da onu aradım. Gerçek bir hayranı oldu-

* Amerika’da 1867 yılında kurulmuş Yunan kökenli bir kadın dernek organizasyonu

ğumu söyleyebilirim. Ama birileri bana uzun zaman önce New York'tan gittiğini söyledi. Hâlâ her gün *Grace*'i dinlerim. Müziğin kutsal kitabından farksız benim için. Hatta albümüne benim yüzümden bu ismi verdiğini bile hayal ederdim," diye kıkırdadı. "Biliyor musun, sen aslında ona benziyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Saçların daha iyi. Ama ikinizin de derin koyu renk gözleri var. Ayrıca ikinizin de kirli sakallı hoş bir çenesi var."

Elimle hafifçe sakallarına dokundum, kendimi biraz güvensiz hissetmiştim. "Tıraş olmam gerekiyor."

"Hayır, böyle hoşuma gitti. Sana yakışıyor. Ayrıca ince yapılısın. Ama sanırım sen ondan biraz daha uzunsun. Boyun kaç?"

"Bir altmış beş."

Başını salladı. "Evet, sanırım o senden daha kısa."

Yatağıma oturup arkama yaslandım. Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve onu hayranlıkla izledim. Grace bu kez *A Portable Beat Reader* kitabını havaya kaldırdı. "Vay be! Biz kesinlikle ruh ikiziyiz. Lütfen söyle, burada Vonnegut da bulacak mıyım?"

"Kesinlikle birkaç Vonnegut bulacaksın. Bana şuradaki CD'yi uzatır mısın?" diyerek ona Pearl Jam'in *Ten* CD'sini işaret ettim.

"Birkaç dakika sonra gidip çalışmam gerekiyor. Ama benim için 'Release'i çalar mısın? Bu albümdeki en sevdiğim şarkıdır."

"Tabii. Ama fotoğrafını çekmeme izin verersen!"

"Tamam," diye omuz silkti. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Doğal davran."

CD'yi müzik setine koydum, fotoğraf makineme uzandım ve çekmeye başladım. Grace müzikle birlikte odanın içinde dolaşıyor, sallanıyor ve şarkıya eşlik ediyordu.

Bir an için durdu ve yüzünde zalim bir ifadeyle doğruca lenslere baktı. "Komik görünüyor muyum?"

"Hayır," dedim ve çekmeye devam ettim. "Çok güzel görünüyorsun."

Bana utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tam o sırada yere bir şey düştü. Grace küçük bir çocuk gibi yere çömelip onu alırken ben fotoğraflarını çekmeye devam ettim.

"Biri düğmesini kaybetmiş," diye mırıldandı.

Ardından yerden bana bakarak gözlerini şaşı yaptı. Deklanşöre basmaya devam ettim.

Sonra ayağa kalkıp bana düğmeyi uzattı. "Al bakalım." Durdu ve tavana baktı. "Tanrım, bu şarkıyı çok seviyorum. İlhamla dolduğumu hissedebiliyorum. Teşekkür ederim, Matt. Artık gitsem iyi olacak. Seninle tanışmak güzeldi. Belki sonra birlikte takılabiliriz, ne dersin?"

"Evet, görüşürüz."

Kapıdan çıkıp gitti. Birkaç dakika sonra, tam da Eddie Vedder şarkının son sözlerini söylerken ince yurt duvarının diğer tarafından bir çello sesi yükseldi. "Release" şarkısını çalıyordu. Yatağımı odanın diğer tarafına geçirdim. Böylelikle Grace'le paylaştığımız duvara yaslanabilirdim.

Gecenin geç saatlerinde onun çello çalışmalarını dinlerken uykuya daldım.

Senior House'taki ilk günüm bayat kuru meyve ve tahıl karışı-

mı bir gevrekle başladı. Ardından sonuçtan memnun kalana dek, önümüzdeki bir yıl boyunca evim diyeceğim bu küçük alandaki üç mobilyanın yerini değiştirip durdum. Bir seferinde evden getirdiğim masanın boş çekmecesinin altına yapıştırılmış bir not buldum. Notta annemin el yazısıyla “*Annemi aramayı unutma,*” yazıyordu. Annem onu unutmama asla izin vermezdi ve ben onun bu huyunu seviyordum.

Birinci katta ankesörlü bir telefon buldum. Üzerinde eşofmanları olan koyu renk güneş gözlüklü bir kız köşeye oturmuş telefonla konuşuyordu.

“Sen olmadan yaşayamam, Bobbie,” diye sızlandı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Burnunu çekti ve bir kutu mendili işaret etti. “Hey sen! Şunu bana verir misin?”

Küçük masa Doritos cips kokan eski bir kanepenin yanında duruyordu. Mendil kutusunu alıp kıza uzattım.

“Uzun sürecek mi?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Gözlüklerini burnunun ucuna kaydırды ve bana dik dik baktı.

“Annemi aramam gerekiyor.” *Kulağa zavallı geliyordu. Bu kızdan bile daha zavallı.*

“Bobbie, kapatmam gerekiyor. Burada birinin anneciğini araması gerekiyormuş. Seni on beş dakika sonra arayacağım, tamam mı? Evet, bir çocuk.” Beni baştan aşağıya süzdü. “Üzerinde Radiohead tişörtü var... Evet, favorileri de var... Biraz da zayıf.”

Ellerimi iki yana açıp *Senin derdin ne?* demeye çalıştım.

“Tamam Bobbie, siviyorum senii, hoşça kal. Hayır, sen kapat... Hayır, önce sen.”

“Hadi ama!” diye fısıldadım.

Kız sonunda telefonu kapadı. “Telefon senindir.”

“Teşekkürler,” dedim. Gözlerini devirdi. Yanımdan uzaklaşırken arkasından “Seni siviyyorum!” diye seslendim.

Cüzdanımdan telefon kartımı çıkardım ve annemin numarasını tuşladım. “Efendim?”

“Merhaba anne.”

“Matthias! Nasılsın tatlım?”

“İyi. Daha yeni yerleştim.”

“Babanı aradın mı?”

Yüzümü buruşturdum. New York Üniversitesi’ne babamın benimle ilgili hayal kırıklığı ile aramıza bir şehir koyabilmek için gelmiştim. Üniversitede fotoğrafçılık ödülleri kazandıktan sonra bile bu işte bir geleceğim olabileceğine inanamamıştı.

“Hayır, ilk seni aradım.”

“Ne kadar şanslıyım.” Annem bunu içtenlikle söylemişti. “Yurt nasıl? Fotoğrafçılık laboratuvarını görebildin mi?” Annem fotoğrafçılık konusunda beni destekleyen tek kişiydi. Onun fotoğraflarını çekmeme de bayılırdı. Küçükken bana babamın eski Ciro-Flex makinesini vermiş ve bu tutkumun başlamasına neden olmuştu. On yaşına geldiğimde etrafımdaki her şeyin ve herkesin fotoğrafını çeker olmuştum.

“Yurt iyi, laboratuvar ise bir harika.”

“Yeni arkadaşlar edindin mi?”

“Bir kızla tanıştım. Grace.”

“Ahhh...”

“Hayır, öyle değil anne. Sadece arkadaşız. Onunla dün tanıştım ve sadece birkaç dakika konuştum.” Seni-siviyorumm kız geri dönmüştü. Kanepeye oturdu, dramatik bir hareketle kolunu yasladı ve beni baştan aşağıya bir kez daha süzdü. Suratsız ifadesi beni rahatsız etmişti.

“O da senin gibi sanatla mı ilgileniyor?”

“Evet, müzik. Tatlı bir kızdı. Hatta samimi.”

“Bu harika.” Annemin bir yandan bulaşık yıkadığını duyabiliyordum. Saçma bir şekilde hâlâ babamla evli olsalar annemin bulaşık yıkamak zorunda olmayacağını düşündüm. Babam eğlence sektörüne yönelik çalışan başarılı bir avukattı, annem ise özel bir okulda düşük maaşla sanat dersleri veriyordu. Ben on dört yaşındayken boşanmışlardı. Babam çok geçmeden evlenmiş ancak annem bir daha evlenmemiştir. Büyürken annemin Pasadena’daki küçük sayfiye evi daha çok bir yuvayı andırsa da, babam ve üvey annemle kalmayı tercih ettim. Babamın evinde benim ve büyük erkek kardeşim için daha fazla yer vardı.

“Pekâlâ, bu çok güzel. Alexander sana Monica’ya evlenme teklifi ettiğini söyledi mi?”

“Gerçekten mi? Ne zaman?”

“Sen gitmeden birkaç gün önce. Bildiğini sanıyordum.”

Erkek kardeşimle pek konuşmazdık. Özellikle de bir zamanlar benim kız arkadaşım olan Monica konusunda. Kardeşim babamın izinden gitmiş ve Kaliforniya’da avukatlık sınavlarını vermek üzereydi. Ve benim bir zavallı olduğumu düşünüyordu.

“Onun adına sevindim,” dedim.

“Evet, birbirlerine yaklaşıyorlar.” Aramızda kısa bir sessizlik oldu. “Sen de kendine uygun birilerini bulacaksın, Matt.”

Güldüm. “Anne, aradığımı kim söyledi?”

“Sadece barlardan uzak dur, yeter.”

“Yirmi bir olmadan önce şimdikinden çok daha fazla bara gittim.”

Seni-siviyorum kızı bir kez daha gözlerini devirerek bana baktı. “Kapatmam gerek, anne.”

“Tamam tatlım. Beni yine ara. Grace’le ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Tamam. Seni siviyorumm, anne.” Kız bana tuhaf tuhaf bakarken ona göz kırptım.

Annem, “Ben de seni siviyorumm,” diye karşılık verdi ve güldü.

5

Sen Bir Işıktan Farksızdın

Matt

Bir süre portföyümü yeniden düzenlemekle uğraştım. Eninde sonunda dışarı çıkıp yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ama odasına girerken ya da çıkarken karşılaşmayı umduğum tek bir insan vardı. Kapımı yarı açık bırakarak ne kadar akıllıca bir hareket yaptığımı bilemesem de, umurumda değildi. Özellikle, de sonunda koridorun ucundan Grace'in sesi gelince...

"Tak tak!" Üzerime bir tişört giymek için ayağa kalktım. Ama hızlı davranıp işaret parmağıyla kapıyı itmişti bile.

"Ah, özür dilerim," dedi.

"Önemli değil." Kapıyı sonuna kadar açtım ve gülümsedim.

"Merhaba komşu."

Gözleri yüzümden aşağıya inip göğsüme ve oradan da kot pantolonumun altındaki siyah botlarıma inerken kapının kasa-sına yaslandı.

“Şeyi sevdim... Botlarını...” Tekrar gözlerime baktı. Ağzı belirgin bir şekilde açık kalmıştı.

“Teşekkürler. Gelmek ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, aslına bakarsan seni öğle yemeğine çağırmak için gelmiştim. Bedava!” dedi ve ben daha karşılık vermeye fırsat bulamadan, “Hatta sana para bile ödüyorlar,” diye ekledi.

Tek kaşımını kaldırıp “Şu hem bedava olup hem de para ödeyen yer neresi?” diye sordum.

Güldü. “Sadece bana güvenmen gerekiyor. Hadi, üzerine bir tişört giy de gidelim.”

Ellerimi o an karmakarışık olan saçlarımdan arasından geçirdim. Grace’in gözleri bir kez daha kollarıma ve göğsüme kayd. Kalbi andıran yüzünden başka bir yere bakmak benim için yeterince zordu. Ama ellerine baktığımda onları sürekli hareket ettirdiğini gördüm. Üzerinde çiçekler olan siyah bir elbise, tayt ve siyah çizme giyiyordu. Bana sinekkuşlarını hatırlatmıştı, durmadan kıpırdanan o insanlardan biriydi Grace. “Bana bir saniye ver,” dedim. “Bir kemere ihtiyacım var.” Yerdeki giysilerimi karıştırdım ama kemerimi bulamıyordum. Kot pantolonum neredeyse üzerimden düşüyordu. Grace kendimi yatağımın üzerine attı ve beni seyretti. “Kemerin yok mu?”

“Onu bulamıyorum.”

Zıplayarak ayağa kalktı ve dolabımın yanındaki ayakkabı yığınına gitti. Converse’lerimden birinin bağını çıkardı. Aynı şeyi Vans ayakkabılarıma da yaptı. Sonra da uçlarını düğümledi. “Bu işini görecektir.”

Ayakkabı bağlarından yapılmış kemeri aldım ve belime geçirdim.

“Teşekkürler.”

“Önemli değil.”

Üzerime Ramones tişörtümü giyince onaylarcasına gülümsemi. “Tişörtünü sevdim. Hazır mısınız?”

“Hadi gidelim, G!”

Üç basamak merdiveni koşarak indik, Grace binanın açık kapısına doğru yöneldi. Önümden yürüyordu. Dışarı çıkınca kollarını iki yana açıp gökyüzüne baktı. “Ne harika bir gün!” Ardından bana dönüp elimi tuttu ve “Hadi, bu taraftan!” dedi.

“Endişelenmem gerekiyor mu? Ne kadar uzak?”

“Altı blok kadar. Ve hayır, endişelenmen gerekmiyor. Kendini iyi hissedeceksin. Kalbine iyi gelecek, cüzdanına iyi gelecek ve mideciğine de iyi gelecek.”

On iki yaşın üzerinde kimsenin artık “midecik” kelimesini kullandığını sanmıyordum. Omuz omuza yürüdük ve betondan yükselen sıcaklığın tadını çıkardık.

“Dün akşam seni dinledim,” dedim.

Bana endişeyle baktı. “Sesi çok mu yüksekti?”

“Hayır, hiç de değil.”

“Arkadaşım Tati geldi ve birlikte çalıştık. O da keman çalıyor. Umarım uykunu kaçırmamışsızdır.”

“Çok keyif aldım, Grace,” dedim ve ciddiydim. “Çalmayı nasıl öğrendin?”

“Kendi kendime öğrendim. Annem dokuz yaşındayken garaj satışından bana bir çello aldı. Senin de gördüğün gibi pek paramız yoktu. Çello çalabilmek için kulağını çok iyi eğitmelisin. Tonlarca kayıt dinledim ve aynı sesleri yeniden yaratmayı denedim. Sonra bir gitarım oldu, on iki yaşındayken de bir piyanom. Lisedeyken müzik öğretmenim bana, akıllara zarar bir tavsiye mektubu yazdı. Buraya da öyle geldim. Gerçi geçen sene biraz zorlandım. Kalıp kalmamak konusunda kararsızdım.”

“Neden?”

“Lisedeki orkestranın dışında resmi bir eğitimim yok ve burası gerçekten rekabetçi bir ortam. İyi bir müzisyen olabilmek için çok çalışmam gerekiyor.”

“Ne tür müzikler çalmayı seviyorsun?”

“Her şeyi çalmayı seviyorum. Rock and Roll seviyorum ama klasik şeyler de hoşuma gidiyor. Sağa sola taşınması zor olsa da, çellomu seviyorum. Çıkardığı sesin gücü ya da pürüzsüzlüğü hoşuma gidiyor. Tellerini yaysız çaldığımda bana taş kaydırduğım zamanları hatırlatıyor. Kendimi durgun suyun üzerinden kayan o küçük düz çakıl taşlarını hayal etmekten alamıyorum.” Durdum. O birkaç adım daha atıp bana döndü. “Ne oldu?”

“Bunu çok güzel ifade ettin, Grace. Müziği hiç böyle düşünmemiştim.”

İç geçirdi. “Keşke tutku yeterli olsaydı.”

“Sanatta doğru ya da yanlış yoktur. Annem her zaman böyle der.”

Başını hafifçe salladı ve sonra sokağa baktı. “Hadi, karşıya geçmemiz gerek.”

New York'ta tamamen kaybolmuştum, henüz yönümü bulamıyor ya da metroyu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Yani Grace'in yanımda olması büyük ve yeni bu şehirle ilgili korkumu bastırmıştı.

"Peki, erkek arkadaşın var mı?"

Grace karşıya bakmaya devam etti ama tereddüt etmeden, "Hayır, ben kimseyle çıkmam," dedi.

"Sadece sıradan seks mi?" diye sırıttım.

Kızardı. "Bir hanımefendi bu soruya asla cevap vermez. Ya sen?"

"Lisedeyken birkaç yıl bir kız arkadaşım oldu ama o zamandan beri ciddi bir şey yaşamadım. Şimdi erkek kardeşimle nişanlandı. Yani geçmiş performansım bir harika!".

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır."

"Bu tuhaf değil mi? Demek istediğim aranızda ne geçti?"

"Seçtiğim alanı açıkladığım hafta beni terk etti. Babam da..." Son cümleyi biraz alçak sesle söylemiştim.

"Aranız iyi değil miydi?"

"Babamla Monica'nın babası aynı avukatlık şirketinin ortakları. Yani bu biraz planlı bir ilişkiydi. İlk başta ondan hoşlanmıştım ama onunla asla bir gelecek düşünmedim. Benim avukatlık okumamı istedi, oysa kesinlikle alanım değildi. Farklı ilgi alanlarımız vardı. Bizim için en doğrusu buydu. Ayrıldıktan iki hafta sonra erkek kardeşimle çıkmaya başladı. Kardeşimle bu konuyu hiç konuşmadım. Ona söyleyebileceğim yeterince küfür vardı ama o seviyeye inmemeyi tercih ettim. Monica onun olabilir."

“Kalbin kırıldı mı?”

“Pek değil. Benim için en zor tarafı yanlarındayken bu aptal şeye gülemiyor olmak. Oradan ayrılmak istememin bir diğer nedeni de işte buydu. Erkek kardeşim hukuk fakültesinden mezun oldu ve bunu yüzüme vurmayı seviyor. Hayatı boyunca karısını becermiş olduğum gerçeğiyle yaşayacak olması içimi rahatlatıyor!”

“Ah!” Grace kısa bir süre şaşkınlıkla bana baktı ve yanakları kızardı. Onu incitip incitmediğimden emin olamadım. Bir süre sessizce yürüdük ve ben bu kadar patavatsız olduğum için kendime sövdüm. Tam o sırada Grace bir tabelayı işaret etti. “İşte geldik.”

“Öğle yemeğimizi New York Plazma Merkezi’nde mi yiyeceğiz?”

“Evet. Anlaşma şöyle. İlk kez geldiğin için sadece plazma verebilirsin. Olabildiğince çok çubuk kraker ve kuru meyveli gevreklerden yiyip meyve suyu da içmelisin. Sonra ben trombositlerimi bağışlarken yanıma gelebilirsin.”

“Dur biraz... Ne?”

“Evet, trombositleri vermek yaklaşık bir saat sürüyor. Bu da bize bir ziyafet yapmak için yeterince zaman kazandıracak. Sonra sen yirmi beş ben de elli dolar alacağız.”

Bana biraz önce anlattıklarını sindirmeye çalışıyordum. Ama Grace gülmeye başlayınca ben de kendimi tutamadım.

“Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır, bence bu harika bir fikir. Sen bir dâhisin.”

Beni şakayla karışık dirseğiyle dürttü. “Seninle iyi anlaşacağız.”

Kan bankasına adım attığımız andan itibaren bankonun arkasındaki herkes Grace'i tanıdı. Sırada beklerken bize gülümsediler ya da el salladılar.

“Buraya çok sık mı gelirsin?”

“Bu çok eski bir tavlama numarası, Matt. Bence senin yeni bir şeylere ihtiyacın var.”

“Ben gerçekten büyük trombositleri olan kızlara bayılırım.”

“Bak bu daha iyi. Şimdi ilgimi çekmeye başladın. Şanslısın çünkü ben de Matthew adındaki adamlara bayılırım.”

“Adım aslında Matthias.”

“Hadi canım!” Başını hafifçe yana eğdi. “Daha önce hiç böyle bir isim duymamıştım. İncil’den mi?”

“Evet. Tanrı gibi anlamına geliyor.”

“Hadi oradan!”

“Hayır, ciddiyim. Tanrısal bir uzantı demek.” Söylediklerimi algılaması birkaç dakika aldı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ağzı bir o harfiyle genişledi. “Sen...” Başını iki yana salladı, sonra elimi tutup beni bankonun yanına çekti.

“Ben ne? Ben neyim?”

“Terbiyesiz!” Sonra danışma görevlisine döndü.

“Merhaba Jane. Bu arkadaşım Matthias. Harika bir kanı var ve size biraz satmak istiyor.”

“O zaman doğru yere geldiniz.” Bana bankonun arkasından birkaç form uzattı. Dosyaları kurcalarken “Soyadın neydi Grace?” diye sordu.

“Starr.”

“Ah, tabii nasıl unutabilirim ki! Ve sen de bugün bize plazma vereceksin, Matthias, öyle mi?”

“Evet. Eğer isterseniz Matthias William Shore olarak da yazabilirsiniz.”

Grace yandan bana baktı. “Peki Matthias William Shore. Ben de Graceland Marie Starr. Tanıştığımıza memnun oldum.” Elimi sıkmam için uzattı. Elini tutup öptüm.

“O zevk bana ait. Graceland’di*, değil mi?”

Kızardı. “Ailem Elvis hayranıdır.”

“Güzel bir hanıma uygun güzel bir isim.”

Bankonun arkasındaki kadın kibar atışmamızı tuhaf bir şekilde sonlandırdı. “Sadece kan mı vereceksin yoksa trombosit de olacak mı Grace?”

“Bugün sadece büyük ve lezzetli trombositlerimi satacağım.” Uzanıp kulağıma, “İlgini çekti mi?” diye fısıldadı. Güldüm. Utanmaz olabiliyordu ama bu onun tatlı, çekingen yönünü maskeleyemiyordu. Grace’le ilgili bir şeyler onun hakkında her şeyi öğrenmek istememe yol açıyordu.

Formları doldurup kan sayımlarımızı yaptırdıktan sonra bizi kan vermek için bekleyen on kişinin daha olduğu büyükçe bir odaya aldılar. Karşılıklı eğimli yataklara yattık. Koluma iğneyi batırılırken Grace beni yüzünde bir gülümsemeyle izledi. Onu bir kolundan kan alıp trombositleri ayırdıkları ve diğerine plazmaları aktardıkları bir makineye bağlamışlardı. Çubuk krakerleri yerken kanımın plastik torbaya dolmasını bekledim. Grace meyve suyunu havaya kaldırıp “Şerefe,” dedi.

* Graceland kelimesi Türkçe “keyif, zevk âlemi” anlamına gelir.

Başım dönmeye başlamıştı, kendimi biraz sarhoş gibi hissediyordum. Birden gözlerim karardı. Dalgın bir halde, “En güzel randevum,” dedim ve ben de meyve suyumı kaldırdım.

Grace sırtıttı ama gözlerinde şefkat vardı. “Bunun bir randevu olduğunu kim söyledi?” Uyuşuk bir şekilde omuz silktim. Tam bayılmak üzereyken “Bir anlaşma yapalım. Eğer bu işi bayılmadan atlatabilirsen, gerçek bir randevuya izin vereceğim,” dedi.

Amonyak kesinlikle işe yaramıştı. Gözlerimi açtığımda Julia Roberts’ın *Mystic Pizza* filmindeki haline benzeyen bir hemşire üzerime eğilmişti. Konuşurken kalın kaşları ve kabarık saçları durmaksızın hareket ediyordu. “İyi misin, tatlım?”

Başımı salladım. “Sanırım. Neden tepetaklak duruyorsun?”

Kadın gülümsedi. “Yatak bayılma ihtimaline karşı ters çevrilebiliyor. Böylece seni kalp hizandan yükseğe alıyoruz.”

Tamamen kendimden geçmiştim. “Teşekkür ederim, bebeğim. Hayatımı kurtardın.”

“Önemli değil, bebeğim,” dedi ve kıkırdadı.

Odanın diğer tarafında yatan Grace’e baktım. Bitkin görünüyordu.

Usulca, “Sen iyi misin?” diye sordu. Başımı salladım.

İğneyi çıkartıp beni şekerli atıştırmalarla besledikten sonra hemşire kalkmama yardımcı oldu. “İstediğin kadar burada kalabilirsin,” dedi.

“Ben iyiyim. Sadece şuradaki arkadaşımın yanında oturmak istiyorum.”

Artık iyice solgun ve bitkin görünen Grace'in yanına gittim. Yatağın yanındaki sandalyeye oturunc, Grace'in kol ve bacağındaki tüylerin diken diken olduğunu fark ettim. Elbisesi başının pozisyonundan biraz yukarı sıyrılmıştı.

Bakışlarımı fark etti ve ihtiyatlı bir hareketle elbisesini düzeltti.

Fırıldaklar ve tüplerden oluşan makineyi incelerken "Hey," dedim.

Willy Wonka'nın* makinesini andırıyordu.

Alçak bir sesle, "Sana da hey!" dedi.

"İyi misin?"

"Evet, sadece yorgunum ve üşüdüm." Gözlerini kapadı. Ayağa kalkıp ellerimi bacaklarına hızlıca sürttüm. Gözleri yarı açık bir halde bana usulca gülümsedi ve "Teşekkürler, Matt," diye fısıldadı.

Hemşire içeri girince ona döndüm.

"Hemşire hanım, arkadaşım çok üşüyor."

"Bu normal. Ona bir battaniye getireyim," diyen hemşire yandaki bir sandalyeyi işaret etti.

Sandalyeye koşup battaniyeyi ondan önce aldım. Grace'i boyundan ayaklarına kadar örtüp tam bir koza gibi sarması için yanlarından sıkıştırdım.

"Mükemmel," dedim. "Grace tortilla."

Hafifçe gülümseyip, yeniden gözlerini kapadı.

Arkama yaslanıp bu yeni arkadaşımı inceledim. Fazla makyaj yapmamıştı. Hatta hiç yok denebilirdi. Kirpikleri uzundu, cildi

* Willy Wonka, İngiliz yazar Roald Dahl'ın *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* ve *Charlie'nin Büyük Cam Fabrikası* kitaplarında adı geçen kurgusal bir karakterdir

pürüzsüzdü. Teni leylak ve bebek pudrası kokuyordu. Onu tanıdığım bu kısa zamanda dünyayla ilgili bilgili görünmesine karşın, dokunaklı kırılgan bir tarafı olduğunu anlamıştım. Daha en başından fark ettiğim çocuksu bir masumiyeti vardı. gözlerinden ve çekingen tavırlarından anlaşıyordu.

Odanın içine bakınca birkaç evsiz adamın pasaklı, sarhoş olduğu her halinden belli başka bir adamla atıştırma sepetinde Oreo kurabiyelerinden kalmadığını tartıştığını gördüm.

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapadım. Grace'in trombositlerini ayırıp vücuduna kan olarak geri gönderen makinenin sesini dinleyerek hafif bir uykuya daldım. Acaba elli dolar karşılığında bu işi ne kadar sıklıkla yapıyordu?

Omzumda hafif bir dokunuş hissettiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. "Matty, hadi gidelim." Gözlerimi açınca Grace'i pembe yanakları ve ağzı kulaklarında bir halde buldum. Bana yirmi beş dolar uzattı. "Harika değil mi?" Normale dönmüş gibiydi, yan astığı çantasıyla dimdik durmuştu. "Yardım ister misin?" Elini bana uzattı.

"Hayır," diyerek sandalyeden kalktım. "Kendimi harika hissediyorum."

"Yirmi beş dolarlık hissetmelisin."

Bir tutam saç yüzüne düşmüştü. Kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım. Grace ürkekçe kaçtı. "Ben sadece..."

"Ah, özür dilerim." Yaklaştı, yeniden uzandım. Bu kez saçını düzeltmeme izin verdi.

"Güzel kokuyorsun," dedim. Benden sadece birkaç santim

uzakta, yüzüme bakıyordu. Gözleri dudaklarıma odaklandı. Onları ıslattım ve biraz daha yaklaştım.

Grace başını çevirdi. “Hazır mısın?”

Kendimi reddedilmiş gibi hissetmemiştim. Aksine tereddüdü daha çok ilgimi çekmişti.

Dışarı çıkınca, “Sanırım içeride çok fazla uyuşturucu bağımlısı vardı,” dedim. “Sence o kanları kullanıyorlar mı?”

“Bilmiyorum. Bunu gerçekten hiç düşünmedim.”

Güneş tepeye yükselmişti, kuşlar cıvıldıyordu. Grace gözlerini çöp kutusuna doğru yol yapmış bir karınca sürüsüne dikmişti.

“Şimdi ne yapmak istersin?” diye sordum.

Başını kaldırdı. “Biraz ot içip Washington Square’de takılmaya ne dersin?”

Güldüm. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

“Hadi pis müptela!” Hızla elimi tuttu ve yola koyulduk. Bir blok kadar sonra elimi bırakmak istedi ama izin vermedim.

“Küçük ellerin var,” dedim.

Köşede trafik ışıklarını beklerken elini çekip kaldırdı. “Evet ama kemikli ve çirkinler.”

“Ben sevdim.” Yeşil ışık yanınca tekrar elini tuttum ve “Hadi İskeletor, gidelim.” dedim.

“Eğlenceli.”

Yolun geri kalanında elini tutmama izin verdi.

Fotoğraf makinemi alabilmem için Senior House’a uğradık. Grace de battaniyeyle bugüne dek gördüğüm en ince esrarlı sigarayı aldı. Danışmadan geçerken, yurt asistanı Daria bizi durdur-

du. “Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz böyle?”

Grace, “Parka,” dedi. “Sen burada ne yapıyorsun?”

Daria balık kroketinin son lokmasını da ağzına tıktı. “Bugün çok insan taşınıyor. Onlarla oyalanacağım. Burada da oturabilirim. Bu arada seninle konuşmak istiyorum, Grace. Gece çellonun sesi bazen çok yüksek olabiliyor. İlk günler kimse yokken sorun değil ama...”

“Ben yan odadayım ve benim için sorun yok,” diye araya girdim.

Grace bana döndü ve başını iki yana salladı. “Yapma. Sorun değil. Dikkat edeceğim, Daria.”

Arkamızı dönüp dışarı çıktık. “Daria erkek gibi değil mi? Sanki David Bowie’yi andırıyor.”

Grace yüzünü ekşitti. “Evet, ama David Bowie de kadına benziyor.”

“Doğru. Belki Daria’yı mutlu etmek için birkaç tane David Bowie şarkısı öğrenmelisin.”

“Evet, belki de öğrenirim.”

Grace parka gidince battaniyeyi büyük bir çınar ağacının altına yaydı ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. Ben de yüzüstü yatıp ona döndüm. Sigarayı yakıp içine çekerken onu izledim. Sonra bana uzattı. “Sence burada ortalık yerde yakalanır mıyız?”

“Hayır, ben hep geliyorum.”

“Tek başına mı?”

“Müzik bölümünden bir sürü insan burada takılır.” Derin bir nefes daha çekip başını kaldırdı. Bir an için şaşırmıştı ve öksürmeye başladı. “Lanet olsun.”

“Ne oldu?” Arkamı dönünce otuzlu yaşlarının başında bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Bej rengi bir pantolon giymişti ve saçları dökülmeye başlamış gibiydi. “O kim?” diye sordum ve elindeki sigarayı alıp söndürdüm.

Bu Dan. yani Profesör Pornsake müzik öğretmenlerimden biri. “Ona Dan diye mi hitap ediyorsun?”

“Bunu benden o istedi, sanırım soyadından pek hoşlanmıyor.”
“Anlaşılır bir durum.”

Grace endişeli bir şekilde kucağındaki çimenleri temizledi ve dikleştirdi. Ben de yana dönüp başımı elime yasladım ve yüzüne baktım. Çok az içmiş olmasına rağmen Grace’in kafası çok iyi olmuştu. Gözleri kısılmıştı ve deli gibi gülümsüyordu.

Gülmeye başladım. “Aman tanrım, sen uçuyorsun!”

Yüzüne ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. “Sakın başlama!” Ama ikimiz de kendimiz tutamadık ve usulca isteriye kapılarak gülmeye başladık.

Biz kendimizi toparlamaya çabalarken Dan, “Grace!” diye seslendi. “Seni burada görmek ne büyük mutluluk.” Konuştuğu zaman hareket eden gür bir bıyığı vardı. Gözlerim bıyığına kilitlenmişti. Grace’in bizi tanıştırmak istediğini anlayamadım.

“Matthias?” diyerek beni dürttü.

“Ah, özür dilerim. Tanıştığımıza memnun oldum profesör.” Uzandım ve elini sıktım.

Bana tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

“Matt Senior House’ta yan odada kalıyor,” diye karşılık verdi Grace.

“Oh!” Dan’ın yüzünde hayal kırıklığına uğradığına dair bir şeyler vardı.

“Pekâlâ, siz ikiniz her neyle uğraşıyorsanız, ben sizi yalnız bırakayım.” Gözlerini Grace’e dikti. “Beladan uzak durmaya dikkat et.”

Grace o uzaklaşırken düşüncelerin içinde kaybolmuş, çok uzaklarda gibiydi.

“Galiba sana karşı bir şeyler hissediyor,” dedim ve battaniyeye geçtim.

“Bilmiyorum ama bununla uğraşamam. Zaten ince buz üzerinde yürüyorum.” Elbisesinden sarkan bir ip parçasını çektim.” Sersemlikle, “Teşekkürler,” dedi.

“Ben teşekkür ederim.” Gözlerimi kırıştırdım ve esnedim.

Kucağını işaret edip “Başını koymak ister misin?” diye sordu. Arkama yaslanıp başımı kucağına koydum. O da ağaca yaslanıp hiçbir şey düşünmeden saçlarımı karıştırmaya başladı. Miskin miskin, “Sıkı dostlar,” dedi.

“Evet. Seni sevdim. Biraz tuhafsın.”

“Yemin ederim aynı şeyi ben de senin için söyleyecektim.”

“Biri kalbini mi kırdı? Bu yüzden mi kimseyle çıkmıyorsun? Lütfen sakın bana Pornsake’ten hoşlandığını söyleme!”

Söndürdüğüm esrarlı sigarayı ararken güldü. “Neden? Kısakanır mısın?”

“Kıskanmak mı? Hayır, bu senin hayatın. Demek istediğim eğer o adamı öptüğünde tuhaf bıyıkların içinde kaybolmuş yemekleri de tatmak istiyorsan sana engel olmam!”

“Ha-ha! Pronsake’le aramda hiçbir şey yok... Ve hayır, kalbim kırılmadı. Sadece, notlarımı yüksek tutmak için derslerime odaklanmak istiyorum.”

Grace’in odaklanma isteğinden fazlası olduğunu biliyordum ama onu zorlamadım. Daha yeni tanışmıştık, yine de günün tamamını müziğe odaklanmadan benimle geçirmişti. Yani başka bir nedeni olduğunu biliyordum. Benden hoşlanmadığını ve yanlış sinyaller göndermek istemediğini de düşünebilirdim. Oysa bana nasıl baktığını, gözlerinin nereye değdiğini görmüştüm.

Fotoğraf makinemi çıkardım, bize çevirdim ve üç kez art arda deklanşöre bastım.

6

Seni Tanımak Zorundayım Matt

O gün daha sonra karanlık odada negatifleri inceledim. Fotoğraflardan birinde Grace'in ifadesini tam olarak anlayamamıştım, bu nedenle büyütüp bastım. Görüntü ortaya çıkmaya başladığında Grace'in lense bakmak yerine hayranlıkla bana baktığını gördüm. O gün laboratuvarı geçirdiğim sürece gülümseyerek dolaşım. Kuruduktan sonra baskıyı aldım ve Senior House'un dışındaki basamaklarda Grace'i bekledim. Beklerken kulağımın arkasına taktığım sigarayı yaktım.

Bir dakika sonra Grace büyük çello kutusuyla çıka geldi. Ayağa kalkıp "Onu senin için taşımamı ister misin?" diye sordum.

"Hayır, otur lütfen. Onlardan başka var mı?" diyerek sigarayı işaret edip yanıma oturdu. Akşamüzeri olmak üzereydi ama hava sıcaktı. Benim üzerimde bir tişört ve kot pantolonum vardı. Ayakkabılarımı giymemiştim. Grace ise beyaz V yakalı bir üst ve kesik bir Levis kot giyiyordu. Bacakları yanık ve pürüzsüzdü. İki parmağını dudaklarına götürüp bana tekrar sigarayı hatırlattı.

“Sadece bir tane var ama paylaşabiliriz.” Sigarayı ona uzattım ve o gün bastığım fotoğrafı gösterdim. “Birlikte çektiğimiz ilk fotoğrafımız.” Fotoğrafın altına yağlı boya kalemle “SKA” yazmıştım. Böylece bastırdığımda yazı beyaz bir şekilde altta kalmıştı.

Grace güldü. “Sonsuza kadar arkadaş mı? Şimdiden mi?”

“Hayal kuruyorum, diyelim,” diyerek sııttım.

“Hoşuma gitti. Benim için hep değerli olacak. Teşekkür ederim, Matt.”

“Bugün çok çalıştın mı?” diye sordum.

“Evet, yorgunum ve açım.”

“İstersen Daria sana balık kroketlerinden ödünç verebilir.”

Grace yüzünü buruşturdu. “Neden sürekli o şeyleri yiyor? Çok tatsız.”

“Büyük ihtimalle ucuz oldukları içindir.”

“Ucuzluk demişken... Çarşamba günleri pijama giyersen bedava krep veren bir akşam yemeği var. Akşam yemeğinden kahvaltı etmeye ne dersin?”

Güldüm. “Kulağa hoş geliyor.”

Ayağa kalkıp sigarasını söndürdü. “Harika, hadi gidip pijamalarımızı giyelim.”

Ben altıma yumuşak kumaştan bir pijama geçirdim ve üzerine de beyaz tişört giydim. Ayaklarımı kocaman gösteren terliklerimi giyip Grace’in odasına gittim. Kapıyı hafifçe ittim ve nefesim keşildi. Grace’in üzerinde sadece iç çamaşırları ve sutyeni vardı. Sırtı bana dönüktü. Güçlkle yutkundum, beni fark etmeden önce oradan yürüyüp gitmek için kendimi zorladım. Ama gözlerimi

poposunun muhteşem kıvrımlarından alamıyordum. Üzerinde küçük çiçekler ve altında dantel olan beyaz pamuklu bir külot vardı. Bir yanı hafifçe kıvrılmıştı. Dizlerimin üzerine çöküp o görünen kısmı ısırarak istedim. Kalbim hızlandı ve ben nefesimi tutarken penisim sertleşti. *Lanet olsun!*

Beni henüz fark etmeyen Grace pembe bir geceliği başının üzerinden geçirdi. Arkasını döndüğünde tişörtün üzerinde beyaz benekler ve bir Hello Kitty logosu olduğunu gördüm. Yüzüme yayılmış olan sırtımayı engelleyemiyordum.

Beni görünce donup kaldı. “Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?”

“Sadece birkaç saniyedir.” Yalan söylemişim.

Gözlerimi pantolonumun önüne kaydı. Bakışlarını takip etmedim. Kendimi toparlamak ve aşağıda olup biteni belli etmek için sakın kalmaya çalıştım.

“Oh!” diyerek terliklerime baktı. “Dostum, bunlar bir harika!”

“Bu yer ne kadar uzak?”

“Metroya binmemiz gerekiyor, Brooklyn’de.” Bu arada yere eğilmiş mavi Converse ayakkabılarını bağlamaya uğraşıyordu.

Kapıdan çıkarken elim doğal bir hareketle sırtına gitti. Grace durdu ve bana döndü. Aramızda sadece birkaç santim vardı. “Fotoğraf makinemi yanma almak ister misin? Gideceğimiz yer çekmeye değer bir mekândır.”

“İyi fikir.”

Odama geri döndüm, fotoğraf makinemi alıp Grace’i merdivenlerde yakaladım. Yanında bizim gibi pijama giymiş bir kızla çocuk vardı. “Matthias, bu Tatiana. O da benim gibi yaylı çalışıyor.

Ve bu da erkek arkadaşı Brandon.”

Başkalarının da olacağını düşünmemiştim. Ama Grace’in arkadaşlarıyla tanıştığım için heyecanlıydım. Elimi uzatıp önce Tatiana’nın elini sıktım.

Tatiana’nın üzerinde kırmızı bol bir pijama vardı ve bir beysbol şapkası takmıştı. Genel anlamda hoş olsa da, Grace’in yanında çok sıradan kalıyordu. Brandon tipik gri üniversite eşofmanı giymişti. Tatiana’dan kısaydı, kırpık siyah saçları ve çerçevesiz gözlükleri vardı. Pijamalarımıza bakıp karşılıklı gülümsedik ve kapıya yöneldik.

Restoran 50’lerden kalma bir yerdi. Parlak kırmızı bölmeleri ve her bir masanın üzerinde müzik kutuları vardı. Grace kendini bölmeye atıp müzik kutusunun sayfalarını kurcalamaya başladı. “Bunlara bayılıyorum.”

Tatiana ve Brandon karşımıza, neredeyse birbirlerinin kucağına oturdular. Tatiana çantasına uzanıp bir cep şişesi çıkardı. “Vanilyalı milk shakelerimiz için Bailey’s ve rom. Uğruna ölebilirim!”

Grace’le aynı anda onu takdir eden bir ses çıkardık.

“Ne zamandır birliktesiniz?” diye sordum.

Brandon “Üç hafta,” dedi ve uzanıp Tatiana’yı öptü. Grace’in onları yoğun bir ilgiyle izlediğini fark ettim.

İçgüdüsel bir hareketle elimi Grace’in geceliğın yukarı kaymasından dolayı ortaya çıkan bacağına koydum. Elimi itmediği gibi tepki de vermedi. Elimi biraz daha yukarı kaldırıncaya oturduğumuz bölmeden çıkıp dans ederek tuvalete yöneldi. James Brown’un ‘Please, Please, Please’ şarkısını söylüyordu.

“Ya sen Brandon? Alanın ne?”

“Müzik. Ama daha çok kayıt ve iş tarafı. Sen?”

“Fotoğrafçılık.”

Masadaki fotoğraf makinesini işaret etti. “Sanırım tahmin etmeliydim.”

Tatiana araya girip “Anlaşılan Grace’le son günlerde birbirinizden ayrılamaz oldunuz.”

“Burada bir tek onu tanıyorum. New York’tan yeni geldim.”

Tatiana neşeli bir şekilde, “Benim demek istediğim o değildi,” dedi.

“Şey, kim onun etrafında olmak istemez ki?”

“Doğru.”

Grace dönünce kreplerimizle Bailey karıştırılmış milk shakelerimizi tükettik. Bu arada Grace 50’lere ait bildiği tüm şarkılara eşlik etti. Bu arada onun her bir hareketini, alışkanlığını izliyordum.

“Yemeği yemeden önce kokluyorsun,” dedim gülerek.

“Ne? Hayır.” Kaşlarını çatı.

Tatiana da güldü. “Evet, bunu yapıyor. Sadece bir an için ama.”

“Hayır, yapmıyorum,” diye itiraz etti Grace.

“İnan bana, çok tatlı!” Ona göz kırptım.

“Çok utanç verici. Çocukluğumdan beri yapıyorum.”

Saçlarının arkasını karıştırdım. “Sana tatlı olduğunu söylemiştim.”

Restorandan dönüş yolunda Tatiana ve Brandon bize veda edip ters yöndeki sinemaya gitti.

“Arkadaşların çok şeker,” dedim.

“Evet. Bütün gece yapışık haldelerdi, değil mi? Sanırım bu güzel bir şey.”

“Dur, metroya binmeden önce bir fikrim var. Yanımda renkli film getirmişt看,” dedim ve boynuma astığım fotoğraf makinemi işaret ettim. “Bir şey denemek istiyorum.” Elini tutup onu metro üst geçidinin basamaklarına çektim.

Altımızdan yoğun bir trafik akıyordu. Ben makinemi korkuluğa kayışıyla sabitlerken Grace de geçidin diğer tarafında dikildi. Geceliğinin eteği rüzgârla hafifçe açılıyordu. Arkasındaki trafiğin ışıkları onu bir siluet gibi göstermişti. “Deklanşörü ayarlayıp yanına koşacağım. Sadece makineye bak ve sakın kıpırdama. Perde hızı oldukça yavaş, yani pozlama uzun sürecektir. Elinden geldiğince kıpırdaman durmaya çalışmalısın.”

Ben gerekli ayarlamaları yaparken, “Ne planlıyorsun?” diye sordu.

“Arkamızdaki trafik ışıkları hareket ettikleri için bulanık çıkacak. Ama eğer bir kıpırdamadan durabilirsek arka plandaki binalarla birlikte net çıkacağız. Gerçekten çok harika görünecek. Deklanşörü 10 saniyeye ayarladım, sonlara doğru hızlandığını duyacaksın. O zamana dek kıpırdamadan durmak zorundayız.”

“Tamam, ben hazırım.” Bacaklarını hafifçe ayırmış, caz dansı yapmak üzereymiş gibi duruyordu. Düğmeye basıp yanına koştum. Ona bakmadan elini tuttum ve fotoğraf makinesinin lenslerine odaklandım. Geri sayım hızlanırken lensler yerine bana baktığını hissedebiliyordum. Tam son saniyede ben de ona baktım. Perde açıldı ve ağzımı oynatmadan “Kıırdama!” demeye çalıştım. Grace kıkırdadı ve rüzgârdan sulanmış iri gözleriyle bana

bakmaya devam etti. Üç saniye çok uzun bir zaman olmayabilir. Ama birinin gözlerinin içine bakıyorsanız, sessiz bir yemin için yeterlidir.

Perdenin kapanmasıyla Grace derin bir nefes alıp gülmeye başladı. “Hiç bitmeyecek sandım.”

“Gerçekten mi?” Hâlâ ona bakıyordum. Bütün gece Grace’e öyle bakabilirdim.

Metrodan Senior House’a dönerken esrarlı bir sigarayı paylaştık. “Lisedeyken çok erkek arkadaşın oldu mu?”

“Hayır. Pek zamanım yoktu. On altı olunca bir araba alıp kardeşlerimi okula götürebilmek için işe girmek zorunda kaldım.”

“Nerde çalıştın?”

“Alışveriş merkezindeki Häagen-Dazs*’da.”

“Lezzetli!”

“Şey başlangıçta berbattı. Çünkü beş kilo birden aldım. Sonra romlu kuru üzüm dondurması yemekten gerçekten hasta oldum. O günden sonra dondurmayı sevemedim. Liseden mezun olana dek üç yıl orada çalıştım. Hâlâ dondurmayı kepçeyle almaktan kalma güçlü kol kaslarım var. Vücudum bu yüzden çok orantısız.”

Kolunu kasıp bana uzattı. Narin kolunu parmaklarımla kavrayınca kızıp geri çekti. “Pislik!”

“Bunlar mı?”

“Sıra sende.”

Kolumu sıkıp kasımı gösterdim. Küçük eli kolumu sıkamıyordu bile. “Dostum, bunlar oldukça etkileyici. Ne yapıyorsun?”

* Bir dondurma markası

“Şu barfiks hareketlerinden birini yapıyorum. Gerçekten hepsi bu. Bir de Los Angeles'ta çok sörf yapardım.”

“Orayı özlüyor musun?”

“Sörf kısmını diyebiliriz.”

Grace birden durdu. “Kahretsin, saat kaç?”

Saatime baktım. “Dokuz çeyrek. Neden?”

“Dokuz buçuk gibi geri dönmüş olmak istiyordum.”

“Dokuz buçukta, ne olacak?”

“Bu güzel elbise bir paçavraya dönüşecek,” diyerek kendi etrafında döndü. Eğilip onu kaldırdığım gibi omzuma attım. “Tanrım! İndir beni!”

“Hayır, prenses. Seni dokuz buçukta evine yetiştireceğim.”

Hızla kapıdan girip Senior House'un basamaklarını çıktım. Grace hâlâ omzumdaydı ve popomu yumrukluyordu. Arkamdan birinin “Dostum, o hatun için boşa çaba harcıyorsun!” dediğini duydum.

Grace'i kapısının önünde indirdim, saatime baktım ve iki elimi birden havaya kaldırdım. “Dokuz yirmi dokuz, bebeğim.”

Elime beşlik çaktı. “Başardın. Teşekkürler, dostum!”

Grace'in arkasında kot mini etek ve altına topuklu ayakkabı giymiş bir kız vardı. Grace de arkasını dönüp bakışlarımı takip etti. Bana döndüğünde ona masumca gülümsedim.

“Hoşuna mı gitti? Senin tipin mi?”

Kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Pek sayılmaz.”

“Los Angeles'ta çok mu çapkındın?”

“Asla.”

“Bugüne kadar kaç kızla çıktın?” Yüzündeki ifade ciddileşmişti.

“Bu hileli bir soru mu?”

“Sadece merak ettim. Çünkü sen hoş bir adamsın ve...”

“Sen de çok güzelsin. Bu çok fazla insanla birlikte olduğun anlamına mı geliyor?”

Somurttu. “Tamam, cevap verme.”

“Birkaç kızla çıktım, Grace. Ama çok değil.”

“Hiç bakire bir kızla birlikte oldun mu?”

Başımı hafifçe yana eğdim. Dudaklarının titremesini, gözlerinin merakla büyümesini izledim. “Hayır, daha önce hiç bakire bir kızla birlikte olmadım,” dedim. Gözlerine bakabilmek için başımı eğdim ama o bakışlarını kaçırıp ayakkabılarına baktı.

Grace’e bir bakire olup olmadığını sormaya çok yakındım ama cevabı zaten biliyordum. Onu utandırmak istemedim.

“Neyse, ben gidip çalışsam iyi olacak,” dedi.

“Bir saniye bekle.” Odama koşup Pixies grubunun *Surfer Rosa* & *Come on Pilgrim* albümleriyle geri döndüm. “Bu harika bir albüm, en sevdiklerimden biridir. Yedinci şarkı harikadır.”

Yedinci şarkının adını okudu, “Where is My Mind?”.

“Evet, o.”

“Güzelmiş. Teşekkürler, Matt. Hey, yarın dersten sonra...” Bir an için tereddüt etti. “Çatıya çıkıp çalışacağım.”

“Tamam.”

“Şey... Bana katılmak ister misin? Müzik dinleyebiliriz.”

“Evet, yapalım.”

“Tamam, üç gibi hazır olurum. Sandviç yapmamı ister misin?”

“Kulağa harika geliyor.” Ona sarılmak için uzandım. Grace kollarını belime sararken ben de başını öptüm ve saçlarının leylak kokusunu içime çektim.

Geriye çekilip gözlerini kısarak baktı. “Sen az önce saçlarımı mı öptün?”

“Sadece arkadaşça bir öpücük. Bunun gibi...” dedim ve yanağını öptüm. Grace gözleri irileşmiş bir halde hiç kıpırdamadan durdu. “İyi geceler, Grace.”

Ben odama girerken o da “İyi geceler, Matty,” diye fısıldadı.

O GÜNDEN SONRA Grace’le neredeyse her gün takıldığımız bir rutinimiz oluştu. Kanımızı satıyor, pijama partilerine katılıyor ya da para kazanacak başka yollar buluyorduk. Birlikte çalışırken o çellosunu çalıyor ben de resimlerini çekiyordum. Tutkuyla çalıp başını ritme göre iler geri sallarken uzun sarı saçları yüzüne düşüyordu. Bu çok geçmeden en sevdiğim sahneye dönüşmüştü.

Sonbahar ve kış boyunca Grace’le ve çoğunlukla müzik bölümünden arkadaşlarıyla zaman geçirdik. Brandon ve Tati de bizimle oluyordu. Biz Grace’le bir çift olmasak da, ben öyle hissediyordum. Grace ve Tati müzelere bedava girmenin yollarını buluyorlardı. Bir keresinde senfoniye bile para vermeden gittik. Tati ve Brandon’ın iki saat boyunca klasik müzik dinlemek konusunda biraz fazla heyecanlı olduklarını düşünmüştüm. Hatta büyük olasılıkla kot pantolonla geldiğim için beni tekmelemek

isteyeceklerdi. Oysa herkesin çok havalı olması ve dinlediğim müziğin bu kadar hoşuma gitmesine çok şaşırdım.

Diğer yandan Grace müzikle ne kadar ilgili olursa olsun, benim için de sürekli bir şeyler buluyordu. Kapımın altından şehirdeki fotoğrafçılık sergileriyle ilgili gazete haberlerini atıyordu. Berbat yurt odasından ve Daria'nın odasından çıkıp her yere yayılan balık kokusundan kurtulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk.

Hani *Hawaii Rehberi* ya da *Beş dolara New York'ta Bir Gün Geçirin* gibi küçük gezi kitaplarını bilirsiniz... Tanrı'ya yemin ederim, biz o işi iki dolara yaptık! Tabii ki bir sürü ucuz Japon makarnası yememiz ve metrolardaki turnikelerden atlayarak geçmemiz gerekmişti. Ama yine de şehrin altını üstüne getirmeyi başardık.

New York'un içinize işleyen bir enerjisi vardı. Benim gibi başka yerden gelen bir bitki bile, farklılıkları yaşayan, nefes alan bir organizma gibi öğrenebiliyordu. Onun gibi başka bir yer olamazdı. Şehir hayatınızdaki bir karakter, kalbinizden söküp atamayacağınız bir aşka dönüşebiliyordu. Bu yerle ilgili gizemli insani unsur, aynı anda hem âşık olup hem de kalbinizin kırılmasını sağlayabilirdi. Onun sesini duyduğunuzda, kokusunu içinize çektiğinizde sokakta, metroda sizinle birlikte yürüyen ya da Central Park'ta öylesine dolaşan insanlarla paylaşmış oluyordunuz. Bence New York'ta yaşayan insanların kendilerini birbirlerine bu kadar yoğun bir şekilde bağlı hissetmesinin nedeni de buydu. Şehir bu ortak aşk ve hayranlığı yayıyordu. Grace'le birlikte bu şehre âşık oluyorduk.

Sonraki birkaç ay boyunca neredeyse her öğleden sonra Grace'i bekleme salonunda beni beklerken çalışır halde buldum.

Dostluğumuz o kadar rahat bir hal almıştı ki, ona sürtünmek, etrafında dönmek, elini tutmak ve onu sırtıma alıp taşımak tamamen normal geliyordu. Bazen beni öpmek istediğini düşündüğüm daha sessiz anlar da yaşıyorduk. Ve Tanrı biliyor, ben de onu öpmek istiyordum. Ama Grace her seferinde sessizliği bozuyor ya da başka bir tarafa bakıyordu. Umurumda değildi, tek istediğim onun etrafında olmaktı. Başka kızlarla çıkmak ya da onlara bakmak bile ilgimi çekmez olmuştu.

Birlikte öylesine takıldığımız gecelerden birinde, “Geç oldu, değil mi?” diye sordu.

Saate bakıp, “İki,” dedim.

“Odama gitmeliyim.” Grace yatay bir biçimde yüz üstü yatağıma uzanmıştı ve başı yatağın ucundan aşağıya sarkıyordu. Üzerinde eşofmanları ve Sex Pistols tişörtü vardı. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. İkimiz de yorgun olduğumuz halde aslında gitmeyi istemediğini biliyordum.

“Bekle, önce Daha Önce Hiç oyununu oynayalım.”

“Tamam, önce sen başla,” diye mırıldandı.

“Daha önce hiçbir şey çalmadım.”

Bana acıyan bir bakış attı ve sonra parmağını elinin üstüne koydu.

“Ne çaldın?” diye sordum.

“Şey, birkaç şey var. En kötüsünü anlatmaya utanıyorum.” Yuvarlandı ve yüzünü yün battaniyeye gömdü.

“Hadi ama! Seni yargılamayacağım.”

Battaniyenin üzerinden “Komşumuzdan kırk dolar çaldım,” diye mırıldandı.

“Ne için? Hadi ama anlat. Bu da oyunun bir parçası.”

“Artık bu oyunu sevmiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Neydi?”

Doğruca gözlerime baktı. “Okul yıllığımı almak için çaldım, tamam mı? Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Ve ona parayı kesinlikle ödeyeceğim.”

Kalbim onun için sızlamıştı. Ailemden kırk dolar isteyememenin nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum. Grace öğrencilerin çoğu için sıradan bir şey olan okul yıllığını satın alabilmek para çalmıştı. Bu çok üzücüydü. “Hadi başka bir şey oynayalım,” dedim. “Birlikte Ol, Evlen, Öldür oyununa ne dersin?”

Doğruldu. “Tamam. Seninkiler... Biraz düşüneyim... Courtney Love, Pamela Anderson ve Jennifer Aniston.”

“Ah! Hepsini öldür, öldür, öldür!”

“Ben ciddiym psikopat şey! Cevap vermek zorundasın,” diyerek kafama vurdu.

“Tamam, Courtney’i öldür, orası kesin. Pamela’yla birlikte ol ve Jennifer’la evlen! İşte! Sıra sende. Bill Clinton, Spike Lee ve ben.”

“Hah! Bu çok kolay. Bill’le takıl, Spike’la evlen ve seni öldür.”

“Sen çok acımasız bir kızsın.”

“Beni seviyorsun.” Gitmek için ayağa kalktı.

“Grace?”

“Evet?”

“Yok bir şey.” Ona aramızda neler olup bittiğini sormak istiyordum. Arkadaştan daha öte olup olmayacağımızı öğrenmek istiyordum. Başımı çevirip camdan dışarı baktım.

Yatağıma zıplayıp kolunu omzuma doladı. “Sanırım seninle evlenebilirim.”

“Gerçekten mi? Ben daha çok Bill’i öldür, Spike’la evlen ve...”

“Ha!” Öne doğru eğilip yanağını öptü.

“Sen iyi bir adamsın.”

Ona bugüne dek uyguladığım baskının ödülünü almak istiyordum. Dudaklarım büküldü. “Bu kadar mı?”

“Neyin peşindesin, Shore?”

“Hiçbir şeyin peşinde değilim, Grace. Sadece bazen aramızdaki bu şey...” diyerek ikimizi işaret ettim. “Garip geliyor.”

“Bu şey ne? Arkadaş olmamız mı?”

Güldüm. “Evet, biraz.” Seks sorusundan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Yine de çoğu zaman Grace’i tişörtümü değiştirirken ya da kemerimi taktığım sırada beni izlerken buluyordum. Onun da beni arzuladığını düşünmemek elde değildi. Ve gizliden gizliye ona tutkuyla bağlanmıştım. O farkında olmasa da, erkeklerin ona nasıl baktıklarını görebiliyordum. En büyük korkum kendisini kalpsiz aşağılık bir herife sunmasıydı.

Grace ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kapının koluna uzanmadan önce durdu, arkasını dönüp yaslandı. Gözleri yere indi. “Bana baskı yapma.” Tekrar başını kaldırdığında bakışlarımız buluştu. “Tamam mı?” Kızgın değildi. Yüzünde adeta yalvarırcasına, samimi bir ifade vardı.

“Yapmadım.”

“Biliyorum.” Gülümsedi. “Senden bu yüzden çok hoşlanıyorum.”

“Başına bir şey mi geldi? Bu yüzden mi...”

“Hayır, öyle bir şey değil. Annem beni on sekiz yaşındayken doğurmuş. Bilmiyorum, sanırım bazı açılardan onun hayatını mahvettiğimi düşünüyorum.”

“Eğer kendini böyle hissetmene neden olduysa bu berbat bir şey.” Ayağa kalkıp yanına gittim.

“Bana böyle hissettirmedi. Sadece o hayatı istemedim. Babamın ona hep kızgın olduğunu düşündüm. Bilmiyorum, Matt. Belki de yoldan çıkmamak için okula bu kadar yoğunlaştım. Birileriyle çıkmamamın nedeni de bu. Aramızdaki bu şey hoşuma gidiyor. Baskı yok.”

“Anlıyorum.”

Bunları söylüyor olsa da, aramızda git gide artan gerginliği onun da hissettiğini biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısında ben ereksiyon olmamak için çabalarken, o gözlerini kollarımdan alamıyordu. Kimi kandırıyorduk ki?

“Beni anladığın için teşekkür ederim,” dedi.

“Rica ederim.” Eğilip yanağını öptüm. “Sen iyi bir kızsın.” Grace titredi. Sonra “Belki de fazla iyi,” diye fısıldadım.

Beni itip gözlerini devirdi. “İyi geceler, Matt.”

Koridorda yavaşça yürüyüşünü izlerken arkasından seslendim. “Gülümsediğini biliyorum, Grace.”

Bana arkasını dönmeden barış işareti yaptı.

Sen Benim İlham Perimdin
Matt

Ertesi gün laboratuvardayken Profesör Nelson baskı provamı yüzünde büyük bir gülümsemeyle inceledi. “Matt, çok doğal bir gözün var. Kompozisyonun mükemmel ve orijinal, bakış açın daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Fotoğraflarının grenililiğini ve pozlamayla oynamanı seviyorum. Bunun hızı nedir, kaçta çektin?”

“Dört yüz. Üç bin iki yüze arttırdım.”

“Güzel. Negatifi kullanırken çok fazla karıştırma* olabiliyor. Bunu alabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Bu ise büyüleyici. Bu sen misin?”

Deklanşörü ayarlayıp ben yerde otururken önümde dikilen Grace’in fotoğrafını çekmiştim. Karenin içindeki tek şey yün elbisesinin altından görünen bacaklarıydı. Kollarımla kalçalarına

* Fotoğrafçılıkta kimyasal işlemler sırasında duyarlı yüzeye bozulmamış banyonun temas etmesi için kullanılan karıştırma yöntemi

sarmıştım. Fotoğrafta görülmüyor olsa da, dizini öpüyordum.

“Daha renkli manzara fotoğrafları çekmeyi ya da belgesel işle-riyle ilgilenmeyi hiç düşündün mü?”

“Evet, aslında geçen gün renkli bir film bitirdim ama henüz basmadım. Bu konuyu daha çok seviyorum.” Grace’i işaret ettim.

“Çok hoş bir kız.”

“Öyledir.”

“Biliyorsun Matt, yeteneklerinin çöpe gittiğini görmek istemem.”

“Reklam fotoğrafçılığı yapmayı düşünüyorum.”

Başını salladı ama ikna olmuşa benzemiyordu. “Fotoğraflarının çok sık rastlamadığım, hikâye anlatan bir kalitesi var. Kompozisyon, kare, kontrast ve hatta baskı üzerine konuşabiliriz. Ama bence bir sanatçının gerçek işareti budur. Yani iki boyutlu bir görselde insanlıkla ilgili bir açıklama yapabilmek.”

Bu övgüler beni biraz utandırmıştı. Diğer yandan iyi bildiğim bir şeyi duymak beni rahatlatmıştı: Bu işte iyiydim! “Fotoğraf çekmeyi asla bırakmayacağım. Sadece bunu bir kariyere nasıl dönüştürebileceğimi bilmiyorum.”

“National Geographic için çalışan bir arkadaşım var. Her yıl bir öğrenciye sponsor olup beraberinde yurt dışına götürüyor. Başvurmalısın, bence iyi bir şansın olabilir. Sen gereken tekniğe sahiptin.”

Bu öneri karşısında şaşırmıştım. Ama beni asıl şaşırtan o an hedeflerimin birden netleşmesiydi. *National Geographic*’in boş bir hayal olduğunu sanıyordum. Bu çocukken profesyonel bir beysbol oyuncusu ya da Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanı olmak gibi kurduğunuz hayallerden biriydi işte. Benim kitabımda ise, başarı-

nın en üst seviyesi dünyayı dolaşmak ve fotoğraf çekmekti. Ve bu şansın stajyerlik olsa bile ayağıma geldiğine inanamıyordum.

“Kesinlikle ilgileniyorum.” Mezun olduktan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Oysa şimdi her şey netleşiyordu.

O gün bir baskı daha yapıp fotoğrafı teneffüste Grace’in kapısının altından attım. Sınıfa dönerken onu bir blok ötede karşıdan karşıya geçerken gördüm. Seslendim ama beni duymadı. Arkasından yetişmek için yürürken Grace’in hızlı adımlarla tıbbi bir binaya girdiğini gördüm. Işıkları beklerken sabırsızlandım, trafik azalır azalmaz kendimi karşıya attım. İçeri girince onu bulana dek her kata baktım. Beşinci katta üzerinde kahve ve çörek olan bir masanın yanında dikilmişti. Üzerinde hastane önlüğü vardı, kâğıt bir bardağa kahve kreması döküyordu. Yanma gidince başını kaldırdı ve donup kaldı.

“*Senin* burada ne işin var?”

“Genel olarak bir kişinin tıbbi geçmişi sadece onu ilgilendirir.” Küçük bir çöreği bana uzattı. “Çörek ister misin?”

“Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Hasta mısın, Grace?” Bunun düşüncesi bile beni hasta etmeye yetmişti.

“Hayır, hasta değilim. Tıbbi bir çalışmaya katılmak için geldim. Sen de katılmak ister misin?”

“Bedava kahve ve çörek karşılığında seni kobay faresi gibi kullanmalarına izin mi vereceksin?”

“Günde seksen dolar alacağım. Bu çok fazla.”

“Grace, sen aklını mı kaçırdın? Bu nasıl bir çalışmaymış?”

“Tek yapmam gereken bu ilacı almak. Sonra beni bir yere alacaklar ve geri çekilme semptomları olup olmadığına bakacaklar.”

“Ne? Hayır!” dedim ve başımı şüpheyle salladım. Onu omuzlarından tutup perdeye çevirdim. “Git ve giysilerini giy. Bunu yapmayacaksın.” Hastane önlüğünün arkasına baktım. Çiçekli iç çamaşırıyla çok tatlı görünüyordu. Arkasını çekip iplerini sıkı bir şekilde bağladım. Grace bana döndüğünde iri gözlerinde yaşlar vardı. “Bunu yapmak zorundayım, Matt. Çellomu geri almalıyım.”

“Nereden alman gerek?”

“Okul ücretimin geri kalanını ödeyebilmek için rehin bıraktım.”

“Öğrenci kredine ve finansal yardıma ne oldu?”

“Bir kısmını anneme vermek zorunda kaldım. Çünkü küçük kız kardeşimin dişini yaptırmaları gerekiyordu ve paraları yok.” Yaşlar yanaklarından aşağıya süzüldü, silmek için uzanınca geri çekildi.

“Grace, bunu yapmana izin vermeyeceğim. Bir çaresini bulacağız, söz veriyorum.” Grace’in müzik öğrencisiyken çellosunu satmış olması bana çılgınca geliyordu. Umutsuzluğunun seviyesini kavramakta zorlanıyordum.

“Anlamıyorsun.”

“O halde bana açıkla.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aileme destek oluyorum. Durumları sana söylediğimden daha kötü, yani öğrenci kredisinden elime geçen tüm parayı onlara gönderiyorum. Sömestr için neredeyse hiç param kalmadı. Ve annem arayıp babamla birlikte evden çıkartılacaklarını söyledi. Kirayı ödeyecek paraları vardı ama küçük kız kardeşim dişini kırmış. Onlar da kredileri olmadığından nakit parayı kullanmışlar. Kız kardeşimin önden kırık ve acıyan bir dişle okula gitmesine dayanamazdım.”

Şok geçiriyordum. Ama bu yine de Grace'in tehlikeli bir deneye katılabileceği anlamına gelmiyordu. "Bu senin sorunun değil."

"Bu benim ailem. Bu çalışmayı okudum, gelecek haftaya kadar parayı biriktirebilirim. Her gün ödeme yapıyorlar. Çellomu geri alacağım ve her şey yoluna girecek. Ama bunu yapmak zorundayım, Matt. Abartılacak bir şey değil."

"Abartılacak bir şey, Grace. Bu ilacın seni nasıl etkileyeceğini bilmiyorsun."

"Hâlâ anlamıyorsun."

"Anlamaya çalışıyorum. Benim biraz param var. Çellonu senin için geri alacağım."

Başını iki yana salladı. "Buna izin veremem. Fotoğraf kâğıdı ve film alman gerekiyor."

"Elimde yeterince var. Endişelenme." Grace ona yardım etmeme izin vermekten nefret ediyordu. Bağımsız olmak istiyordu. "Git ve üstünü değiştir. Her şey yoluna girecek."

Arkasını döndü ve perdenin diğer tarafına geçti. Geri geldiğinde yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Ben senin deliliğini seviyorum" Kolumu omzuna attım."

"Sadece seni bir laboratuvar faresi olarak kullanmalarına izin vermeyeceğim."

Yiyeceklerin olduğu masanın yanından geçerken kâsenin içindeki kremalardan bir avuç dolusu aldı ve cebine attı. Nereye gidersek gidelim kremaları çalar, onları suyla karıştırıp mısır gevreğinin üzerine dökerdi. Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Komik bir ses tonuyla, "Sadece market alışverişi yapıyorum,"

dedi. Ruh halimiz birden değişmişti. Kapıdan çıkarken gülmeye başladık. Yine de Grace'in ailesine para gönderiyor ve babasının da o parayı bira almak için harcıyor olduğunu bilmek beni öldürüyordu.

Birlikte bankaya gittik ve ben kalan son üç yüz dolarımı çektim. Grace'e bu para çekme işleminden sonra hesabımda eksi sekiz sent kaldığını söylemedim. Beni çellosunu rehin bıraktığı tefeciye götürdü. Bizi tezgâhın arkasında orta yaşlı bir adam karşıladı.

"Merhaba Grace," dedi.

Grace'e kızgın bir bakış attım. "Seni tanıyor mu?" diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Sayılır."

"Çellonu almaya mı geldin?"

Grace, "Evet," diye karşılık verdi.

Adama üç yüz dolar uzattım. Arkaya gidip bir dakika kadar sonra büyük çello kutusuyla geri döndü. Grace kâğıt işlemlerini tamamladı ve oradan ayrıldık. Binadan çıkınca ona döndüm ve "Burada kal. Hemen geri geleceğim," dedim.

Sonra tefeciye geri döndüm ve adamdan bir parça kâğıt istedim. "Burada yaşadığım yerin numarası yazıyor. Lütfen Grace'in bir daha çellosunu rehin bırakmasına izin vermeyin. O olağanüstü bir müzisyen. Okul için o çelloya ihtiyacı var. Beni ararsanız gelip işleri yoluna koyabilirim."

O gece, Grace yattıktan sonra usulca holü geçip ankesörlü telefondan babamı aradım.

"Oğlum?"

“Merhaba, baba.”

“Merhaba. New York Üniversitesi’ndeki herkesi etkiliyor musun?” Sesindeki gayet açık bir alaycılık vardı. Küçümseyişini gizlemekte asla başarılı olamamıştı.

“Seni yardıma ihtiyacı olan bir kız arkadaşım için aradım. Ona borç verebilmem için bana para gönderebilir misin?” Gururum ayaklar altındaydı. Gözlerimi kapadım ve cevabını bekledim.

“Bir kız için mi? Kız arkadaşın mı?”

“Hayır, baba. Öyle bir şey değil.”

“Kızın başını belaya mı soktun? Bana bunu mu söylemek istiyorsun?”

Derin bir nefes aldım. “O benim buradaki en yakın arkadaşım. Maddi açıdan hiçbir desteği yok. Ben ve Alex gibi değil. Kendi imkânlarıyla okulu bitirebilmek için çabalıyor. O bir müzisyen ve yeni bir çelloya ihtiyacı var. Ama alacak parası yok.” Biraz yalan söylemek zorunda kalmıştım. Tüm ayrıntıları vermeye gerek yoktu.

“Biliyorsun, kardeşinin düğünü için masraf yapıyorum.”

“Monica’nın ailesi düğünü karşılamıyor mu?”

“Şey, onlara güzel bir nişan partisi düzenlemek istedik. Sonra düğün öncesi yemek daveti ve açık büfe derken...”

“Tamam baba, sorun değil.”

Kısa bir sessizlik. “En azından senin için yaptıklarımızı takdir etmeye başlamışsın. Ne kadar paraya ihtiyacın var, evlat?”

“Birkaç yüz dolar.”

“Yarın hesabına yatıracağım. Biliyorsun, sana yardım etmek

istiyorum, Matthias. Olabilecek en zor geleceği seçmiş olman...

Güldüm. Babam kendini asla tutamıyordu.

“Bir işe girip sana geri ödeyeceğim. Teşekkürler baba,” dedim ve telefonu kapadım.

Onu aramak ne kadar acı verirse versin, umurumda değildi. Tek düşünebildiğim Grace’in ne kadar çok çalıştığı ve müziği için yaptığı tüm o fedakârlıklardı. Buna inanıyordu. Değiceğine inancı vardı ve bir şeylere dayanmadıktan sonra inancın ne anlamı kalırdı ki? Grace’ten öğrenmem gereken şey işte buydu: Kendime ve sanatıma inanmak.

Buna bir isim vermeden önce bile biliyordum. Belki de milyonlarca kez bunu telaffuz etmiştim. Oysa şimdi kulağa çok farklı geliyordu. Sahip olduğumuz şeyi düşününce adının sadece arkadaşlık olmasının bir önemi yoktu. Ben Grace’e âşıktım.

Beni Değiştirdin

Grace

Kocaman bir çello kutusuyla koşabilme sanatında usta olsam da, ertesi sabah sınıfa geç kalmıştım. Neyse ki, Profesör Porsake beni severdi. Rahat bir dersti. Ama bunun nedeni Tatiana'nın deyimiyle öğretmenin gözdesi olmamdan kaynaklanmıyordu. Tek yaptığım çellomu çalmaktı. En iyi yapabildiğim tek şey buydu. Çoğu zaman gözlerimi kapatır, her şeyi unutur ve müziğime kaçardım. Ama o Cuma farklıydı.

“Yine geç kaldın, Graceland.”

Çellomu ve yayımı kutusundan çıkarırken onu “Grace,” diye düzelttim. Yaydan sarkan birkaç kırık tel vardı. Dan tepemde dikilirken onları çekip çıkartmaya çalıştım. Dan’ın üzerinde beli fazlasıyla yüksek bej rengi bir pantolon ve kesinlikle iki beden küçük turuncu bir polo yaka tişört vardı. Gereksiz ilgisinden rahatsız olduğumu belli edercesine yüzüne baktım. “Ne var?” dedim.

Elimdeki yayı alıp inceledi. “Bu naylon.”

“Biliyorum.”

“Sen ilk sıradasın, Grace. Kendine kaliteli bir yay al. Neden bu dandik şeyi kullanıyorsun?” Bıyığının bir kısmı dudağının üstüne yapıştı ve o konuşurken hareket etti.

“PETA üyesiyim. At kılından yapılan yayları kullanmıyorum.”

Önümdeki sırada oturan Tatiana’nın bedeninin kahkahalarla sarsıldığını görebiliyordum.

Pornsake zorla gülümsedi. “Hadi ama. Gerçekten mi?”

Huysuzlanıyordum. “Bu hafta yeni bir yay alacağım.” Bunu karşılayamayacağımı biliyordum. Ama Dan haklıydı. Naylonlar dandikti.

“Anlaştık. Pekâlâ çocuklar, Pachelbel’in ‘Canon’u ile başlayalım.”

Tatiana sesli bir biçimde iç geçirdi. Bu şarkıyı çalmaktan bıkmıştık. Sanki müzik öğretmenlerinin hepsi bizi düğünlerde çalan yaylı çalgılar dörtlüsünden biri olmamız için hazırlıyordu. Pachelbel’in “Canon”, Handel’in “Water Music” ve Mendelssohn’un “Wedding March” şarkıları zihinlerimize ve kaslarımıza öyle bir işlemişti ki; artık kelimenin tam anlamıyla diğer şarkıları çalma yeteneğimi etkilediğini düşünmeye başlamıştım.

Pornsake sınıfın ön tarafına yürüyüp üçten geriye saydı. Tatiana’nın sandalyesini tekmeleyip “İrlanda tarzı,” diye fısıldadım. Önce geleneksel şekilde çalmaya başladık. Sonra yavaşça hızlandık ve odadaki herkesi geçtik. Öğrencilerin çoğu çalmayı bırakıp bu klasik parçayı Tati’yle birlikte İrlanda müziği tarzında çalışmamızı hayranlıkla izlemeye başlamıştı. Espri anlayışı olan müzik öğrencileri çalgılarını bırakıp ritimle el çırparken, bazıları da bize

eşik etti. Sonunda kısa bir alkış aldık. Ama Pornsake kollarını göğsünde kavuşturmuş bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu.

“Gerçekten çok sevimli belki siz ikiniz sokak sanatçısı olabilirsiniz. Tanrı biliyor ya, New York’un daha fazla sokak sanatçısına ihtiyacı var.” Ben zaten tehlikede olduğum için bir şey söylemedim ama Tatiana durmadı. “Profesör Porn... Sake...” Kahkaha-mı bastırabilmek için elimle ağzımı kapadım. Tatiana tamamen ifadesiz bir suratla konuşmaya devam etti. “Bizim sadece biraz müzikleri karıştırmamız gerekiyor.”

Dan beş saniye boyunca kafası oynayan oyuncaklar gibi başını salladı.

“Peki. Bugün daha fazla devam etmek istemiyorum. Çıkabilirsiniz. Parkta çalışın ve biraz temiz hava alın yarın bu saatte devam edeceğiz.”

Çello kutumu açmak için uzandım. İki saniye bu duruma sevinsem de, Pornsake’in yine tepemde dikildiğini hissetmiştim. “Sen hariç Grace. Sen burada kal.”

Gözlerim bej rengi Top-Sider ayakkabılarına kitlenmiş bir şekilde donup kalmıştım. Midemde kötü bir his vardı. Bana çıkma teklifi etmek için herkesin sınıftan çıkmasını mı bekliyordu?

Diğer öğrenciler toparlanırken kollarımı kavuşturup soğuk metal sandalyeme yaslandım. Tati arkasını dönüp boş gözlerle bana baktı. Atkuyruğu yaptığı kabarık kahverengi saçlarını düzeltirken, “Neden senin kalmanı istedi?” diye fısıldadı.

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

“Hey, sen ve Matt bu gece takılmak ister misiniz? Brandon sarhoş olmak istiyor.”

“Neden sürekli Matt’le birlikte olacağımı sanıyorsun? Biz çıkmıyoruz.”

Tati gözlerini devirdi. “Biliyorum, çıkmadığınızı biliyorum. Matt’le olabileceğini düşündüm çünkü, siz sürekli birliktesiniz.”

“Aslına bakarsan çalışmam lazım. Bu gece evde kalacağım. Yine de Matt ne isterse yapabilir.” Anlaşılan herkes Matt’le bir çift olduğumuzu düşünüyordu. Lisansüstü eğitimim için yapmam gereken başvuru üzerimde büyük baskı yaratıyordu. Bu en mantıklı adım gibi görünüyordu. Ama söz konusu Matt olunca kendime hâkim olamıyordum. Günün her saniyesi onunla birlikte olmak istiyordum. Oysa notlarım berbat durumdaydı ve bu maskaralıklarım yüzünden yerimi kaybedebilirdim.

“Neden Matt ve sen bu konuyu aşır şü işi becermiyorsunuz?”

Tam o sırada Pornsake yanımıza geldi. “Evet, Tatiana, edepsizliğin yeteneğine bulaşmamış olması büyük bir mucize ve lütf.” Pornsake yetenek konusunda her zaman gevezelik ederdi. Tatiana olağanüstü bir müzisyendi. Ama kemanını bırakır bırakmaz klas bir yanı kalmıyordu. Sert bir dış yapısı vardı ve tam bir Jersey kıızıydı.

“Teşekkür ederim öğretmenim. Bunu bir iltifat olarak alacağım. Hoşça kal, Grace.” Keman kutusunu aldı. Sınıftan çıkarken omzunun üzerinden “Bu akşam Matt’le o işi halledip gelin,” diye seslendi.

Pornsake anlamsız bir şekilde yüzüme baktı. “Biraz yürümek ister misin?”

İnsanların arasında olmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim. “Tabii.” Ayağa kalktım ve onu takip ettim. Hızlı sayılabilecek bir

tempoda yürüyordu ve çok geçmeden nefes nefese kalmıştım. Sırtımda çello kutumla ona yetişmeye çalışıyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin. Hemen ileride." Küçük tuğla bir binanın köşesine gelene dek dört blok geçtik. Müzik aletleri satan bir mağazanın önünde durduk.

Tabela yoktu ama cam kapıdan müzik aletlerini görebiliyordum. "Burası Orvin'in dükkânı. O bu gezegendeki en iyi yay yapan insandır."

Nefesimi dişlerimi sıkarak verdim. "Profesör..."

"Lütfen, bana Dan diyebilirsin."

"Dan... Yeni bir yay alacak param yok. Benimkinin tellerini yeniden taktıracağım."

Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Grace, normalde öğrencilerim için böyle şeyler yapmam. Ama senin için yapmak istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana yeni bir yay alacağım çünkü çok yeteneklisin. Çalma şekline bayılıyorum ve bu gerçekten harika bir alet." Çello kutuma baktı. "Harika bir de yayın olmalı."

Benim yanıtlımı beklerken Dan'in gülümsediği zaman gözlerinin etrafında beliren kırışıklarına baktım. İlk kez gözüme güler yüzlü bir adam gibi gelmişti. "Peki," diye karşılık verdim.

"Hadi gel, bu adamla tanışmalısın." Kapıyı açtı ve içeri girmem için yol verdi. Tezgâhın arkasında en fazla yetmiş yaşlarında küçük bir adam vardı. Gri saçları kafasının dört bir yanından tel tel çıkmıştı.

Tok bir Alman aksanıyla, “Daniel, evlat,” dedi.

“Bana kimi getirdin bakalım?”

“Orvin, bu benim en yetenekli öğrencim, Grace.” *Vay canına, gerçekten mi? Hiç fikrim yoktu.*

Çellomu yere bıraktım, tezgâha uzanıp adamın elini sıktım. Eli mi birkaç saniye tutup inceledi. “Çello çalan biri için küçük, narin ama güçlü eller.”

“Evet. Grace’in yeni bir yaya ihtiyacı var. Ve en iyisini kullanmasını istiyorum.”

“Tabii, tabii. Tam ona göre bir şeyim var.”

Orvin arkadaki odaya gidip bugüne dek gördüğüm en güzel yayla geri döndü. Bana uzattı. Alttaki yumuşak ağaç parmakları arasında tereyağı gibi kayıyordu.

“Vay canına, bu çok pürüzsüz.”

Dan, “Bu kızılağaç ve gerçek gümüşten, en iyi at kılıyla yapılmıştır,” diye karşılık verdi. Orvin de başını salladı. Bir dakika kadar sonra Dan arka cebinden çek defterini çıkarıp Orvin’e baktı ve kaşlarını çatı.

Orvin, “On bir,” dedi.

Yüksek bir sesle araya girdim ve “On bir ne?” dedim.

İkisi de cevap vermedi. “Hemen geliyorum,” diyen Orvin arka tarafa gidip yayı paketlemiş bir halde döndü.

Dan çeki ona uzattı, yayı aldı ve bana baktı. “Hazır mısınız?”

Ona en kötü bakışımı attım. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Sen az önce bana on bir bin dolarlık bir yay mı aldın?”

“Bunu bir yatırım olarak kabul et. Hadi gidelim.”

Dışarı çıkınca kâğıda sarılmış yayı bana uzattı.

“Dan, bunu gerçekten kabul edemem. Bu parayı sana ödeyemem. Karnımı doyuracak parayı zor buluyorum.”

Aniden “Seni yemeğe çıkarmama izin ver,” diye atıldı.

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştıtırıp baktım. Cevabımı bekliyordu.

“Ben...”

“Bu bir randevu değil, Grace.”

“Ama öyle gibi geliyor.” Kabul edip etmemek konusunda kararsızdım. Hâlâ Dan’ın benden ne istediğini anlamıyordum.

“Bu sadece bir yemek. Bu yaz kuracağım orkestradan konuşabiliriz. Senin de katılmanı istiyorum.”

“Tamam. Şey...”

“Hadi ama. Lütfen?”

Üniversitedeki müzik profesörüm onunla akşam yemeğine çıkmam için bana yalvarıyordu. Başka bir evrene geçip geçmediğimi anlamak için etrafıma bakındım.

“Ne zaman?”

“Yedi gibi Senior House’a gelirim. Tayland yemeği sever misin?”

“Evet.”

“Yurdun iki blok ilerisinde bir yer var. Oldukça iyidir.”

“Orayı biliyorum. Seninle orada buluşuruz.” Restoran Matt’ın yeni çalışmaya başladığı fotoğrafçının tam karşısındaydı. Onunla karşılaşmamayı umut ettim.

Senior House'a döndüğümde hava buz gibi olmuştu. Lobiden geçtim ve odama gidip birkaç saat yeni yayımla çalıştım. Sesin kalitesini bu kadar değiştirmiş olması inanılmazdı. Sesi arttırıyor, odanın içini notalarla dolduruyordu.

Saat altıya geldiğinde acıkmaya başlamış dürüst olmak gerekirse akşam yemeği için sabırsızlanıyordum. Yine de Pornsake ile huzursuz olacağımın farkındaydım. Planım bedava yemekten olabildiğince çok yiyerek derin bir sohbete dalmamaktı. Mor tayı ve uzun gri hırkamla çizmelerimi giydim. Saçımı yukarıdan toplayıp boynuma kalın siyah bir eşarp doladım. Kirpiklerime biraz maskara sürüp, dudaklarımı hafifçe parlattım. Sonra yanlış olduğunu bile bile esrarlı sigaranın yarısını içtim. Müzik profesörümle yiyeceğim akşam yemeğinin biraz kimyasal zihin değişikliğine ihtiyacı vardı. Merdivenlerden inip bekleme salonunda kendime sıcak bir çikolata yaptım.

Benimle aynı katta yaşayan Carey Carmicheal ve Jason Wheeler deri kanepede oturmuş fısıltıyla konuşuyordu.

Carey "Hey Grace! Matt nerede?" diye sordu.

Kanepenin arkasında duran konsollu masanın üzerindeki dergileri karıştırdım. "Sanırım okuldaki karanlık odada baskı alıyor."

Carey'in soru soran gözlerle Jason'a baktığını fark ettim.

Jason bana döndü. "Yani siz birlikte misiniz, değil misiniz?"

Yine mi bu! Tedbirli bir şekilde, "Biz arkadaşız," dedim. "Neden sordun?"

Carey gülerek, "Ah, iyi," dedi. "Biz sizin birlikte olduğunuzu sanmıştım."

"Öyle olsak ne fark eder?" *Ve neden herkes bununla ilgileniyor?*

Carey, “Ama değilsiniz,” diye sözümü kesti. Ona ters ters baktım. Danny Bonaduce’un kadın versiyonunu andırdığını hiç fark etmemiştim.

“Bütün dünya Cuma günleri kampüsteki fotoğraf laboratuvarında büyük parti olduğunu bilir. Herkes içeri içki sokar ve karanlık odalarda sevişir. Dev bir selülozu seks partisinden farkı yoktur.”

Ağzım açık kalmıştı. Matt her Cuma gecesi karanlık odaya gidiyordu. Her seferinde biraz sarhoş gelirdi.

Yüzümdeki ifadeyi gören Carey, “Yani tam bir seks partisi sayılmaz,” diye devam etti.

“Herkes tembel tembel takılıyor. Fotoğrafçılık öğrencilerinin ne kadar gergin olduğunu biliyorsun. Karanlık odalarda seviştiklerine dair sadece dedikodular var.”

Carey’in neden söz ettiğine dair bir fikrim yoktu. Matt bana böyle bir şeyden bahsetmemişti. Ayrıca neden bu kadar umursadığımı da anlamıyordum. Bu onun hayatıydı, ona ne yapacağını söyleyecek pozisyonda değildim.

Jason, “Carey,” diyerek araya girdi. “Matt’in sadece baskı yapmadığından eminim.”

Mideme bir yumruk indirilmiş gibi hissettim. “Canın cehenneme, Jason!”

“Hey, senin derdin ne Grace? Yoksa sen fazla iyi ve temiz bir kız mısın?”

“Hiçbir şey.” Saate baktım. Yedi olmak üzereydi. “Gitmem gerek.”

9

Neden Birbirimize Söylemedik?

Grace

Senior House'un dışındaki soğuk hava birden yüzüme çarptı. Kış kendini göstermeye başlamıştı. Trafik ışığına yetiştim, düğmesine bastım ve caddenin karşısına bakınca donup kaldım. Matt caddenin diğer tarafında durmuş bana bakıyordu. Üzerinde siyah bir tişört vardı. İçine sıcak tutması için uzun kollu bir şey giymişti ve ayağında da botları... Oysa dışarıda paltoluk bir hava hâkimdi. Elleri sırt çantasının askılarını kavramış bir şekilde karşıdan karşıya geçmesini izledim. Soğuktan donduğunu görebiliyordum.

Kalbim hızla çarptı, yutkundum. Matt gülümsedi ve ben kendime engel olamayıp karşılık verdim. Ona milyonlarca soru sormak istesem de, bunu yapamazdım. Bu onun hayatı ve arkadaşlarıydı. Karşıya geçme zamanı gelince birbirimize doğru yürüdük ve yaya geçidinin ortasında durduk.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Akşam yemeğine”.

Beni baştan aşağıya süzüp bakışlarını yeniden gözlerime çevirdi.

Onu tanıdığım üç aydan beri üzerimde neredeyse eşofman ve dudak kreminden başka hiçbir şey görmemişti. Yüzündeki ifade de bir hayranlık vardı. “Seninle birlikte yürüyeyim.” Dişleri titrerken gözlerim dudaklarına ve tıraşsız çenesine kaydı. Yüzümü oraya sürmek istiyordum.

Işık değişmek üzereydi. “Donuyorsun, Matt. Eve git, kendim giderim.”

Omuz omuz caddenin diğer tarafına geçtik.

“Akşam yemeği için nereye gidiyorsun.”

“Köşedeki Tayland restoranına.”

Ellerini ceplerine sokmuş ve kollarıyla bedenini sıkıyordu. “Seninle yürüyebilirim.”

“Benimle iki blok yürümene ihtiyacım yok, Matt. Ben iyiyim.”

Yüzünden fark edilmesi güç bir hoşnutsuzluk geçti. Bana doğru bir adım attı, elini uzattı ve hafifçe yanağımı okşadı. Vücutlarımız birbirine çok yakındı. Yorgun ve sinirli bir şekilde nefesini verdi. “Seni akşam yemeğine kim götürüyor... Grace?”

Matt’ın omzunun üzerinden baktığımda Dan’ın esrarengiz bir ifadeyle orada dikildiğini gördüm. Matt de arkasını döndü, sonra bana baktı. Kaşları çatılmıştı. “Pornsake mi?” Sesindeki alaydan hoşlanmamıştım.

Onu ittim. “Canın cehenneme, Matt. Eminim kendine yapa-

cak başka bir şeyler bulabilirsin. Katılman gereken bir karanlık oda seks partisi yok mu?”

“Ne?”

“Nefesindeki rom kokusunu alabiliyorum.”

“Ne olmuş yani? Fotoğrafçı arkadaşlarımla bir tek attım. Dışarı çıkmak ister misin diye sormaya senin yanına geliyordum.”

“Çıkamam. Planlarım var. Hoşça kal, Matt.” Arkamı dönüp yürüdüm ve geriye bakmadım.

Dan gönülsüzce el sallayıp Matt’e dostça gülümsedi. Matt’in yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum. Bu yüzden Dan’in koluna girdim ve restorana doğru yürümeye başladık.

İçeri girer girmez Dan sandalyemi çekti. Kibar ve centilmence davranıp bizim için bir şarap seçmeyi teklif etti. Yemeğin ilk saatinde yazdan önce kurmayı planladığı orkestrayla ilgili konuştuk. New York Üniversitesi’nden ayrılıp devamlı seyahat eden bir orkestra yaratma hayalinin peşinden gitmek istiyordu.

Öğretmen görünüşü silinmiş, müzikle ilgili tutkusu onu bir profesörden çok bir yaşıtım olmuştu. Çok güldük, rahat sohbet edebiliyorduk. Onunla ilgili bir şeyler; belki de olgunluğu, bilgi sahibi olması ilk defa gözüme çekici görünmesini sağlamıştı.

“Matt’le çıkıyor musunuz?” diye sordu.

O an bir karar vermem gerekiyordu. Yalan söylemek bana göre değildi. Dan’i kandırmak istemiyor, bu soruyu neden sorduğunu çok iyi biliyordum. “Şey, bu biraz karışık.”

Durmadan oynadığı ellerine baktı. “Bu sabah Tatiana’nın bir şeyler söylediğini duydum...”

İki Yabancı Olmadan Önce

“Matt’ten hoşlanıyorum,” diye patladım. Ve bu aslında bir yalan değildi.

“Bu oldukça mantıklı.”

“Ne demek istiyorsun?” Matt ile iyi bir çift olabileceğimizi mi ima ediyordu yoksa üniversite ilişkileriyle ilgili genel bir yorum mu yapmıştı?

“Senin gibi kızlar her zaman Matt gibi erkeklerin peşinden gider.” İşte bu beni sinirlendirmişti. Dan’ın Matt hakkında her şeyi biliyormuş gibi yorumda bulunmasından hoşlanmamıştım. Diğer yandan benim de şu an Matt ile ilgili fikirlerim pek iç açıcı sayılmazdı.

“Nedir bu? İlkokulda mıyız Dan?” Birden aşırı savunmaya geçmiştim. “Bazı kızlar bazı erkeklerle çıkabilir de ne?” Gözlerimi kısarak ona baktım ve öne eğildim.

“Dur biraz, bu yüzden bana bir yay aldın ve beni yemeğe davet ettin. Seninle yatağa girmek için can atacağımı mı sandın?”

Beni susturmak için elini uzattı. “Dur bakalım. Hayal gücünün seni ele geçirmesine izin vermeden önce cevabım hayır. Seninle yatmak istemiyorum.” Gözleri tavanı dolaştı. Başını iki yana salladı. “Şey, aslında...”

“Boş ver,” dedim ve hazırlanmaya başladım.

“Grace, dur! Söylemeye çalıştığım şey şu; üniversitedeki Matt gibi çocukların aklında tek bir şey vardır, anlıyor musun? Ben de bir zamanlar onun gibiydim, bu işleri iyi bilirim. Sana bir yay satın aldım çünkü onu kullanmanı istiyorum. Seni akşam yemeğine davet ettim çünkü seninle konuşmayı seviyorum. Hayat biz gençken öyle görmek istesek de, her zaman siyah ve beyaz değil-

dir. Senden on yaş kadar büyüğüm ve zamanında yeterince şey öğrendim. Bazen çok fazla gri alan olabilir. Bir erkekle akşam yemeği yemek ille de seksle ilgili olmak zorunda değil.”

Yutkundum. Ama hâlâ doğru kelimeleri bulamıyordum.

Dan uzandı ve masanın üstündeki elimi kavradı.

“Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Yemeğin geri kalanında tuhaf bir sessizliğe gömüldük.

Yemekten sonra beni Senior House’a bıraktı ve ben ona kibarlık olsun diye bile sarılmadım. Yay ve yemek için teşekkür edip yarın görüşeceğimizi söyledim. Lobideki kapıyı açar açmaz lobinin müzik setinden yükselen Operation Ivy şarkısını duydum. Şarkının sözleri adeta bana dikkatli hareket etmemi söylüyordu. Kulağıma birkaç kişinin sesi ve kahkahası geldi. Köşeyi dönünce Matt’ın kolunu *Friends* dizindeki Rachel’ı andıran bir kızın omzuna atmış halde kanepede oturduğunu gördüm. Beni fark etti, içi kahverengi bir sıvıyla dolu küçük kadehini kaldırdı ve “Yaşasın Tekila!” diye bağırdı. Bir limon dilimini kızın ağzına tıkıp sonra tuzu kızın göğüs dekoltesine döktü. Ve dalga geçmiyorum- *bana sırtarak*- kızın göğüslerinin üstünü yaladı. Şat bardağını dikti ve kızı öptü.

Güçlkle bakışlarımı onlardan uzaklaştırınca odadaki diğer insanları fark ettim ve bu midemi bulandırdı. Herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Ağzını kızıdan kurtarmayı başarmış olan Matt şimdi beni seyrediyordu. “Bir tane ister misin?” diyerek bana tekila şişesini uzattı.

Onu görmezden gelip basamaklara doğru yürüdüm. Ama hızla arkamda bitiverdi. “Pornsake’le randevun nasıldı?”

Arkamı bile dönmedim. “Bir randevu değildi. Sadece yemek yedik.”

“Peki Grace. Sen nasıl diyorsan öyledir.”

Sahanlıkta öfkeyle arkamı döndüm.

“Ya sana onunla yattığımı söyleseydim?”

“Senin bir yalancı olduğunu söyledim.” Çok fazla içmişti. Bunu görebiliyordum. Hiçbir şey onu durduramazdı.

“Bana çellom için bir yay aldı ben de Tayland restoranında onu tuvalete atıp oral seks yaptım.”

Gözlerimi sorgularken dudakları gerildi. “Öyle mi? O halde neden gelip bizimle takılmıyorsun? Oral seks seven bu kadar çok kıızı her zaman bir arada bulamayabilirsin.”

“Tamam, hadi gidelim.” Onu geçip üç basamak aşağıya indim.

Bana yetişmek için hareket etmeden önce birkaç saniye hareketsiz ve şaşkın bir halde orada kaldı.

Aşağıya inince tekila şişesini kaptım, birkaç yudum aldım ve sonra uzun boylu ve uzun saçlı sarışın bir çocuğun yanına gittim.

“Merhaba, ben Grace,” diyerek elimi uzattım.

“Matt’in Grace’i mi?”

Artık sinirleniyordum. “Ben kimsenin Grace’i değilim.” Şişeyi ona uzattım ve arkamı döndüğümde Matt’in kanepede oturduğunu gördüm. Bu kez yalnızdı ve beni izliyordu.

Bir saat kadar içip kafayı bulmakla geçti. Sarhoş olduğumu hissedebiliyordum. *Friends* dizisinin Rachel’ı geri dönmüştü. Yanımdaki sarışın çocuk da sürekli daha fazla yanaşıyordu. Ve Matt hâlâ gözlerini benden almamıştı.

Yeni sarışın arkadaşım, “Odama gitmek ister misin?” diye sordu. “Tabii ki.”

Beni lobiden merdivenlere doğru çekti.

İlk sahanlığa gelince beni duvara itti ve öpmeye kalkıştı. Başımı çevirdim. “Hayır.”

Güldü. “Odamda ne yapacağımızı sanıyordun?”

Yüzüm kızarıırken, “Takılmayacak mıydık?” diye sordum.

Çocuk başını geriye attı. “Yani sadece oynamak istiyorsun?”

“Bu kadar yeter!” diyen Matt sarışın çocuğun boynunu dostane sayılsa da bir şeyler belli etmek istercesine sıkıca kavradı. “Bu kız berbat halde, dostum. Onunla gerçekten sevişmek istiyor musun? Dostum, kızın şu haline bak.”

Kaşlarımı çatarak Matt’e baktım. Sarışın çocuk da ona döndü. “Haklısın,” dedi. Gözlerini devirdi ve sonra merdivenlerden aşağıya indi.

Güçlkle kendimi Matt’in kollarına bıraktım. Aramızdaki her şeyin normale dönmesini istiyordum. Matt’in yine bana her şeyi anlatmasını ve en iyi arkadaşım olmasını istiyordum. Oysa bugün yaşananlarla sanki aramızda bir şeyler değişmişti. Beni kendine çekti ve kulağıma, “Ne yapıyorsun bebeğim?” diye fısıldadı.

Ağlamaya başladım. Ağlamanın gerçekten berbat olduğunu kabul ediyorum. Ama alkol, sigara ve aptalca davranışlarım duygularımı karıştırmıştı. “Benden iğreniyor musun?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“O çocuğa ‘Bu kızla gerçekten sevişmek istiyor musun?’ diye sordun. *Bu* ne demekti?”

“Grace, gözlerin neredeyse kapanmak üzere. Kafan çok güzel ve sarhoşsun. O herifi tanıyorum ve büyük bir olasılıkla üzerinde bayılıp kalsan bile umurunda olmaz. Yine de senden faydalanmak isteyecektir.”

Yüzümü ellerimle kapatıp daha çok ağlamaya başladım. Azıcık sürdüğüm rimel şimdi yanaklarımdan aşağıya akıyordu.

“Hadi gel. Bu boktan şeyi unutalım.” Beni basamaklara çekti.

Odama girince anahtarlarımı masaya bıraktım ve sendeleyerek banyoya gittim. Matt’in müzik setine bir U2 CD’si koyduğunu duydum.

Sadece ikimiz olduğumuzda her şey yolundaydı. Grace ve Matt olabiliyorduk. Tartışılacak bir şey yoktu. Ama dışarıda gerçek bir hayat vardı...

Tuvaletten çıkınca Matt’i termostatla oynarken buldum.

“Yanıyorum! Bu ısıtıcının derdi ne?”

“Daria tamir listesine alacakmış. Dün sordum.” Bizim kattaki kazan üç gün boyunca arızalı kalmış ve şimdi de hiç durmadan çalışıyordu. New York’ta eski bir binada yaşamamanın bedeli buydu.

Sendeleyerek taytımı çıkarmaya çalıştım. “Arkanı dön,” diye emrettim ama Matt beni izlemeye devam etti. “Arkanı dön! Üstümü değiştireceğim!” Sonunda söz dinledi. Tabii isteksizce. Üzerime yatağımdaki giysi yığının en tepesinden çiçekli bir elbise geçirdim. Sonra yere oturdum ve Matt ayakkabılarını çıkarırken onu izledim. Çoraplarıyla ahşabın üzerinde kayarak camı açmaya çalıştı. “Eğer onu açarsan burası hızla soğuyacak.”

Bana döndü ve üzerimde ince askılı bir elbisesinin dışında başka bir şey olmadığını görünce o da tişörtünü çıkarttı. Onu ne

zaman çıplak görsem nefesim kesiliyordu. Omuzları geniş ama kalçaları dardı. Kot pantolonunu düşük bel; bazen boxer şortu bazen de o hiçbir şey olmadan giyerdi. O gece boxer şort yoktu ve belinde ona ayakkabı bağlarından yaptığım kemer vardı.

“Neye bakıyorsun?” Sırılarak yanıma geldi.

“Kendini bir şey sanma. Havalı kemerine bakıyordum.”

“Kesinlikle öyledir.” Kitaplığımdaki tekila şişesini alıp bir yudum içti ve bana uzattı. Ama ben elimle onu savuşturdum. Bir damla daha içemezdim. “Diğer kemerim koptu. Annem tatilde gidince bana yeni bir tane yapacak.”

“Annen kemer mi yapıyor?”

“Evet, o çok yeteneklidir.”

“Peki, nasıl yapıyor?”

“Derinin üzerinde tasarımlar yaratmak için küçük metal aletler kullanıyor.” Bir gün önce masamda bıraktığı fotoğraf makinesinin askılarını işaret etti. Dönüp bakmadım. Hâlâ göbeğinin altındaki tüylere bakıyordum... Ve bu Matt’in gözünden kaçmamıştı. Yüzüne bakınca gözlerini kırpmadan bana baktığını fark ettim.

Kendimi zorlayıp fotoğraf makinesini almak için uzandım. Deriye işlenmiş karışık daireler ve üçgenler halinde desenler vardı. “Bu çok güzel.”

Odanın içinde gezinirken elini bana uzattı. “Hadi, benimle dans et.”

“Ne? Hayır!”

“Ayağa kalk ve benimle dans et ödleğ tavuk!”

“Çok iyi bir dansçı değilim ve çok sarhoşum.”

“Lobideki o küçük flörtleşme konusunda gayet başarılı görünüyordun.”

“Kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Lütfen bu konuyu açma. Hem sen de Jennifer Aniston’la göğüs tekilaları içiyordun!”

“O kız gerçekten de Jennifer Aniston’a benziyor, değil mi?”

Gözlerimi devirdim.

“Hadi buraya gel. Sana göstereceğim. Tek yapman gereken takip etmek.”

Elini tutup ayağa kalktım. Endişeli bir kahkaha attım ama o tereddüt etmedi. Bir elini sırtıma bastırdı, diğeriyle elimi kavradı ve beni çıplak göğsüne çekti. “Ellerini omzuma koy, Gracie.”

Ve U2’nun “With or Without You” şarkısı çalmaya başladı. Matt müzikle sallandı, sonra beni hafifçe geriye itip kendi etrafında döndürdü. Tekrar geri çektiğinde vücutlarımız eskisinden de yakındı. Başını eğip çıplak omzumu öptü. Kalbim deli gibi atıyordu. Tenime değen teni sıcacıktı. Durduk ve birbirimizden birkaç santim uzaklaştık. İşaret parmağımla karın kaslarına dokundum ve oradaki yapılı kaslara hayranlıkla baktım. Karın kasları adeta derin bir V harfi şeklinde gözlerimin daha da aşağıya inmesine sebep oluyordu. Göğsünün hareket etme şeklinden onun da nefesinin hızlandığını görebiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” Sesi alçaktı.

“Özür dilerim...” Ellerimi karnından çekmeye çalıştım. Ama o tutup geri çekti.

“Durmak zorunda değilsin.”

Ellerimi Matt'ın beline koyup göğsünü ve oradaki yumuşak tüy kümelerini okşadım. Yeniden yavaşça sallanmaya başladık. Gözleri kapalıydı ama gülümsüyordu. “Mmm. Benim sıram.”

“Beni hiç ciddiye almıyorsun, değil mi Matt?”

Gözleri birden açıldı. Beni o kadar yakına çekti ki, penisinin sertliğini hissettim. “Bu senin için yeterince ciddi mi?” dedi kabaca.

Onu ittim ve sendeledim. Matt yatağa oturup ayağıyla müzik setinin düğmesine basıp kapattı. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu ve başını öne eğdi. “Özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim.” Ayaklarımı sürüyerek yanına gittim. Uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar utanıyordum. Yatağa oturup kolumu omzuna attım. Birlikte yatağa uzanıp tavana baktık. Daha önce defalarca yaptığımız gibi başımı omzuna koydum.

“Bunu yapmaya hakkım yok. Gerçekten üzgünüm, Matt.”

“Ben iyiyim,” dedi ama doğru söylediğini sanmıyordum.

Bunu ona nasıl söylemek istediğimi defalarca zihnimde evirip çevirmiş olsam da, ağzımdan tamamen yanlış bir şekilde çıktı. “Senin için soyunmamı ister misin? Yani demek istediğim fotoğraflarımı çekmek ister misin? Hani şu çıplak kız gibi...”

Matt kıkırdadı. “Sence bu durumuma yardımcı olacak mı, Grace?” Başını kaldırdı ve kasıklarına baktı. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu ve yandığını hissedebiliyordum.

“Hayır, demek istediğim...” Yutkundum, gözyaşları görüşümü bulandırmaya başlamıştı. Sesim sanki bana ait değildi ve çok zayıftı. “Ben bakireyim, Matt.”

New York Üniversitesi'nde benim yaşımda olup bakire olan çok az kız vardı. Ve ben artık bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığımı dü-

İki Yabancı Olmadan Önce

şünmeye başlamıştım. Çünkü insanın yaşı ilerledikçe biriyle yakın ilişki kurmak git gide daha çok zorlaşırdı. Tüm odağımı okula ve müziğe verdiğim için bir ilişkiden kaçınmıştım. İkinci sınıf öğrencisi olarak tanıdığım kızlar arasında hâlâ bakire olan bir tek ben vardım. Kulağa şaka gibi geliyordu. Erkeklerin benim tuhaf ya da deneyimsiz olduğumu düşünmelerinden korkuyordum.

Matt'ın yüzünde pişman bir ifade vardı, gözleri irileşmişti. Avucunun içiyle yanağımı okşadı. "Biliyorum, Grace. Neredeyse tanıştığımız ilk günden beri biliyordum. Bir şey yapman gerekmiyor. Sana böyle hissettirdiysem özür dilerim."

"Biliyor muydun?"

Başını salladı. Sanırım çok belli ediyordum. Acaba alnımda "BAKİRE" mi yazıyordu?

"Ben sadece belki o kız gibi fotoğrafımı çekmek istersin diye düşünmüştüm."

Bu ikimiz için de çok daha anlamlı olacaktı, Matt bunu biliyordu. "Fotoğrafını çekmeyi çok isterim, Grace. Senin her zaman fotoğraflarını çekmek isteyeceğim."

Ayağa kalktı, fotoğraf makinesini almadan önce kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Elbisemin içinde adeta büzüldüğümü görünce, "Sadece fotoğraflarını çekeceğim. Nasıl rahat hissedeceksen öyle davran, tamam mı?" dedi.

"Tamam. Müziği açabilir miyiz?"

"Tabii ki." CD'yi değiştirdi ve Jeff Buckley'nin "Lover, You Should've Come Over" albümünü koydu. Yatağın ucuna geçip elbisemi çıkardım ve yere attım. Ardından iç çamaşırlarımı da çıkarıp fırlattım. Bunları Matt'e bakmadan yapmıştım. Ellerimle

çıplak göğüslerimi kaparken onun birkaç poz çektiğini duyabiliyordum. Hiç kıpırdamadan öylece duruyor ve yere bakıyordum. Lambanın yanına gidip üzerine ince bir şey koydu ve ışığı azalttı. Yatak örtüsünü kenara çekip beyaz çarşafları ortaya çıkardım ve başımı yastığa koydum. Sonunda ona bakmayı başarmıştım, yine de ellerimle olabildiğince vücudumu kapatıyordum.

Başını hafifçe yana eğmişti. Fotoğraf makinesini sol elinde tutarken sanki kompozisyonu inceler gibiydi. Bana doğru gelirken yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalıştığından emindim. Yatağın ucunda durdu ve karnıma çektiğim bacağımı okşadı. “Gevşemeye çalış, tamam mı bebeğim?”

Endişeyle başımı salladım. “Göğüslerim çok küçük.”

Başını salladı ve gülümsedi. “Ellerini çek, Grace. Sen çok güzelsin.” Matt’ın verdiği güven ve fotoğrafları çekerken ki ciddiyeti ona poz vermemi kolaylaştırmıştı. Fotoğraf makinesini gözlerinden uzaklaştırdığında, yüzündeki mutlu ifadeyi görebiliyordum. Bana bir şeyler çalmaya başladığım zamanki duygularımı hatırlattı. Sanki fotoğraf çekerken Matt şeffaflaşıyordu. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes aldım. Ellerimi başımın arkasına koydum. Matt deklanşöre basarken Jeff Buckley bana şarkısında bu anın asla bitmeyeceğini söylüyordu.

Bir süre sonra battaniyeme sarılmış uzanırken Matt odanın içinde bir şey aramaya başladı. “Ne yapıyorsun?”

“Tişörtümü arıyorum.”

Tişörtü yatağın içinden çıkardım. “Buldum. Ama artık benim.” Tişörtü giydim. Matt’ın giysilerinin yumuşatıcı ve erkek sabunu karışımı kokusunu seviyordum.

“Giysilerimi rehin mi alıyorsun?”

“Benimle kalır mısın?”

Rahatsız edecek kadar uzun bir süre sadece baktı.

“Matt?”

Usulca, “Tamam,” dedi. Kot pantolonunu çıkarıp boxer şortuyla yanıma geldi. Eski yorganı kaldırıncı battaniyenin arasına girdi. “Buraya gel, Grace,” dedi ve beni kendine çekti. Kollarında sızdım.

Ona böyle sarılıp uyumayı bir daha aklımdan çıkarabilecek miydim? Tek bir beden olmuştuk. Yalnız uyumak artık asla normal gelmeyecekti. Hareketleri güven vericiydi. Erkeksi... Onun kollarında olmak dünyanın en doğal şeyiydi. Belki bunun nedeni onca ay birbirimizi inceleyip bu anı beklemiş olmamızdı. Ya da nedeni Matt bunu daha önce defalarca yapmış olmasıydı.

10

İşte O Zaman Senin Oldum Grace

Matt sabah gitmişti. Hiç şüphesiz iradesini test ediyordum. Pornsake Cumartesi günü sınıfta normal davrandı ama Tatiana bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. “Parlıyorsun, Grace. Ah! Aman! Tanrım!” Bana yaklaşmak için sandalyesini eğdi. “Yoksa dün dersten sonra Pornsake’le işi pişirdiniz mi?”

“Tanrım, hayır! Ve sessiz ol!” Bizi seyreden diğer öğrencilere baktım.

Dan bir duyuru yapıp ikimizi de bu rahatsız edici ilgiden kurtardı. “Gelecek yıl kuracağım orkestraya katılıp benimle yurtdışına gitmek isteyenler lütfen dersten sonra burada kalsın. Bugün denemelere başlayacağız.”

Çellomu toparlayıp Tatiana’nın peşinden gittim. Dan kolumu yakaladı. “Grace, sen denemeyecek misin?”

Dirseğimdeki eline baktı. Dan biraz fazla rahat davranmaya başlamıştı. “Sana söylemeliydim. Lisansüstü için başvuracağım.

Hatta başvurumu bu sabah bıraktım.”

“Ama dün akşam turla ilgili konuşmuştuk...”

“Dan... Profesör, birinci sınıftan beri bunu planlıyorum. Okuldan bir buçuk yıl ayrılabilceğimi hiç sanmıyorum.”

“Lisansüstü eğitim şansın her zaman olacak, Grace. Ben senin yaşındayken böyle şeyleri daha sık yapmadığım için pişmanım. O yüzden şimdi izne çıkıp yapıyorum.”

Sinirlenmiş gibiydi.

“Bunun şöyle bir ilgisi...”

“Ne?”

“Boş ver.” Ondaki kıskançlığı görebiliyordum. Konuyu netleştirmek istedim. “Eğitimimi ne kadar erken bitirirsem o kadar çabuk para kazanmaya başlayabilirim.”

“Konu para olmamalı, Grace. Burada müzikten söz ediyoruz. Sen karşılaştığım en tutkulu öğrencisin.” Kapı eşiğinde durmuş bizi dinleyen Tati’ye baktım.

“Parayla ilgili çünkü benim hiç param yok,” diyerek acı acı gülümsedim. “Ve ödemem gereken bir sürü öğrenci kredisi var,” dedikten sonra elinden kurtuldum.

Dan acı bir ses tonuyla, “Anlıyorum,” diye karşılık verdi. Başını salladı ve ben de Tati’nin yanına koştum.

Sınıftan dışarı çıkınca Tati bana hafifçe omuz attı. “Sanırım biraz önce Pornsake’in kalbini kırdın.”

“Çok tatlı bir adam ama bir türlü anlamıyor.”

“Sanırım ben de anlamıyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Param ve desteğim yok. Sence Avrupa’yı bedava dolaşabilir miyim?”

“Tek nedenin bu olduğunu sanmıyorum.”

Matt’i ima etmeye çalıştığını biliyordum.

“Sakin söyleme! Eğer iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan git kendin dene.”

Tati aniden durdu. “Galiba deneyeceğim.” Sonra arkasını dönüp sınıfa doğru yürümeye başladı. “Görüşürüz, Grace!” Tati’nin bir şey denemesine gerek yoktu. O çok iyiydi. Pornsake’in onu alacağını biliyordum. Ama Tati benim de gelmemi istiyordu. Durumumu anlamıyor olması çok sinir bozucuydu. Yurda geri dönerken Orvin’in dükkânının önünden geçtim. Dışarıdaki bir bankta oturuyordu.

“Merhaba, Orvin.” Bana bakıp gözlerini kıstı. “Benim, Grace. Hatırladın mı? Dan’le birlikte gelmiştim?”

“Ah, evet.” Yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. “Gel otur bakalım tatlı kız.”

Geç oluyordu, hava soğuk ve rüzgârlıydı. Önümüzden taksiler arka arkaya geçip duruyordu. “Bu arada yeni yay bir harika!”

Orvin içtenlikle gülümsedi. “Bunu duyduğuma çok sevindim, Grace.”

“Sesin bu kadar farklı çıkıyor olmasına inanamadım.”

Karşıya bakmaya devam edip elini elimin üstüne koydu. “Unutma, onlar sadece aletler. Müzik aletler aracılığıyla yolculuk eder ama içinden gelir. Senin ruhundan...”

Vay canına! Söylediklerini tamamen kavrayarak “Evet,” diye fısıldadım.

“Dan sana çok inanıyor.”

“Evet. Ama o klasik şeylerden çok sıkıldım ve bu başımı derde sokuyor.”

Orvin kıkırdadı. “Seni anlıyorum, tatlım. En iyi müzisyenler kural yıkıcılarıdır. Mesele şu ki, onları kırmak konusunda iyi olabilmek için önce kuralları öğrenmelisin.”

Uzun bir süre sessizce oturduk. Gözlerimi kapadım, Orvin, “Her yerde müzik var, öyle değil mi?” diye sordu.

Arabaların korna seslerini, çocukların kahkahalarını, rögar ka-
pağının altındaki boruların sürekli tangırdamasını duyabiliyordum. Sonra birden tüm bu karışık sesler netleşti ve çok güzel bir senfoniye dönüştü. Hayatımın en güzel senfonisi...

Gözlerimi açtığımda Orvin’in beni izlediğini fark ettim. “Ne demek istediğimi anladın mı? Bu senin içinde var.”

Gözlerim rüzgârdan çok duygularımdan sulanmıştı. “Evet.”

“Yükseklere çıkmadan önce uçmayı öğrenmelisin.”

Orvin’e defalarca teşekkür ettim. Her geçen gün hayatı nasıl basitleştirebileceğimi öğreniyordum. Belki de büyümek böyle bir şeydi. Yetişkinler her zaman yaşlandıkça işlerin daha karmaşık bir hal aldığını söyler. Oysa bana göre tek yaptığımız karşımıza daha büyük zorlukların çıkmasını beklemek. En büyük korkularımız en sevdiğimiz ayıciğimiz olmadan uyumaktan tutun hayatta bir amacımız olmadığını fark etmeye kadar uzanıyor. Zaman, olgunluk ve zorlukları aşmak Orvin’de rahatlıkla görülebilen o huzuru

da beraberinde getiriyor muydu? Yoksa sadece pes edip içinde yaşadığımız hayatlara teslim mi olmuştuk?

Banktan kalkarken, “Yine gel ve beni ziyaret et,” dedi.

“Kesinlikle geleceğim.”

Cüzdanımda aylık yurt piyangosundan kazandığım bir telefon kartım vardı. Ankesörlü bir telefon bulup annemi aradım.

“Grace, tatlım, nasılsın?” Meşgul gibiydi. Babamın arkadan küçük kardeşlerime bağırdığını duyabiliyordum.

“Herkes nasıl?”

“Baban yine işten atıldı.”

“Ah, hayır, yine mi?” desem de hiç şaşırmamıştım.

Annem bıkkın bir nefes aldı. “Evet, yine.”

“Noel için eve gelmeyi çok istiyorum. Alışveriş merkezinde sezonluk bir iş bulup size destek olabilirim.”

“Ah, Grace, bu harika olurdu. Uçak biletini karşılayabilir misin?”

“Babamla senden yılbaşı hediyesi almak yerine belki bilet parasını karşılayabilirsiniz diye düşünmüştüm.” İçimde çok küçük de olsa bir umut vardı.

Ama annemin sözleri onu yerle bir etti. “Karşılayamayız, tatlım. Çok üzgünüm.”

Neredeyse bir yıldır eve gitmemiştim. Annem için üzülen ve ona yük olmak istemiyordum. Diğer yandan evimi, küçük kardeşlerimle sohbet etmeyi, zor zamanlarda bile evimizdeyken hissettiğim o enerjiyi çok özlemiştim. Tatili Senior House’ta tek

başına geçirme düşüncesi korkunçtu. Matt gelmeden önce tek başına geçirdiğim yazın o son haftalarından bir farkı olmayacaktı.

Bir süre rahatsız edici bir sessizlik oldu. “Peki anne. Hey, bu karttaki dakikalara ihtiyacım var.”

“Tamam, anlıyorum. Seni seviyoruz, tatlım.”

“Ben de sizi seviyorum, anne.”

Öğleden sonrasını odamda tek başıma geçirdim. Ucuz şarap içip anneme ve en çok da kendime acıyordum. O gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra gelen Matt kapımı çaldı.

“Tak-tak!” Kapıyı itip içeri girdi.

“Gel, keyfine bak.” Üzerimde Matt’in Ramone tişörtüyle camın önünde çello çalıyordum.

İçeri girip omuz çantasını yere bıraktı. “Sanırım tişörtümü asla geri alamayacağım.”

Kapının yanında sırtına baktım. Birden bana bir şeyler oldu. Ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve yüzümlükle tişörtünü çıkarttım. Üzerimde sutyen ve iç çamaşırından başka bir şey yoktu. “Al o zaman,” diyerek tişörtü verdim.

Gözlerini kırptırdı. “Ee...”

“Öp beni, Matt.

Ayağıyla iterek kapıyı kapadı. “Sen sarhoş musun?”

“Öp beni.”

Kollarımı boynuna doladım. Elleri sırtımın alt kısmına kaydı ve sonunda beni kendine çekip öptü.

Başlangıçta yavaş ve nazik öpüşürken hızlandık. Dillerimiz birbirine karışıyor, ellerimiz bedenlerimizde dolaşıyordu. İkimizin de teni alev alev yanıyordu, her şey çok kaçınılmazdı. Durmaksızın öpüştük, artık her yerime dokunması için kıvranıyordum.

Kemerini çıkartmaya çalıştım.

“Ben hallederim,” diyerek ayakkabılarını savurdu. Ben sutyen ve iç çamaşırımı çıkartırken o da kot pantolonunu çıkardı. Elimi boxer şortunun önüne götürdüm. “Yapacak mısın?” diye sordum.

“Neyi yapacak mıyım?”

“Benimle sevişecek misin?”

Boynumu hafifçe kavrayıp yüzüne bakabilmem için başımı kaldırdı. Gözlerinde saf bir saygı vardı. “Bunu yapmak istiyor musun?”

Başımı salladım.

Tekrar uzanıp beni öptü, ağzı yavaşça kulağıma doğru kaydı. “Grace, hayatım boyunca hiçbir şeyi şu an içinde olmak kadar istemedim.” Onu içimde düşününce kollarımdaki ve bacaklarımdaki sinirler adeta zonklamaya başladı. “Ama bunu sen bu kadar sarhoş değilken yapacağız. Tamam mı? Bana güven!”

“Kendimi cesur hissediyorum.”

“Biliyorum ama uyuşuk hissetmek istemezsin.”

“İstemez miyim?” diye fısıldadım.

“Hayır bebeğim.”

Uzaklaşmadan önce birkaç saniye beni göğsünde tuttu. Uzanıp şortuna dokundum. “Başka şeyler yapabiliriz.”

İki Yabancı Olmadan Önce

Yutkunurken boynundaki kasların gerilişini izledim. “Yatağa gir,” dedi ve ben de öyle yaptım. Şortunu çıkardı.

Onu ilk defa böyle görüyordum. Çıplak, savunmasız... Ve o kadar sertleşmişti ki, onun için üzülmüştüm. İlk defa bir penis görmesem de, içinde bulunduğumuz şartlar nedeniyle bu en şaşırtıcısıydı. Biraz korkmuştum. Bir saniye önce onun içimde olması için yalvardığıma inanamıyordum.

Yüzümdeki dehşet ifadesini görünce, “Merak etme, hazır olduğunda iyi hissedeceksin,” dedi.

Yatağa girdi. Vücutlarımız birbirine değerken adeta alev çıkıyordu. Saçımı yana atıp omzumu öptü. Titredim, kollarında gevşeyerek gözlerimi kapadım.

Bir eli belimde, diğeri göğsümün yanını okşarken boynumdan aşağıya doğru öpmeye devam etti.

“Geçen gün neden o kadar üzgündün? Gerçekten merak ediyorum,” diye fısıldadı. Omuz silktim. “Anlat lütfen.”

“Çünkü Carey ve Jason fotoğrafçılık bölümündeki herkesin Cuma günleri karanlık odada seks partisi gibi bir şey yaptığını söyledi.”

Matt’in göğsü kahkahalarla sarsıldı. “Bu çok saçma. Seni bu Cuma karanlık odaya götüreceğim. Benim gibi bir avuç ineğin dışında orada kimse yok.”

“Peki, neden böyle söylediler?”

“Bilmiyorum. Belki de şu kampüs efsanelerinden biridir.”

Daha da gevşemiştim. Belimdeki eli kalçamı kavrayıp sıktı. “Aklından neler geçtiğini bana söylemek zorundasın.” Kıkırda-

dım ama Matt gülmüyordu.

“Pornsake’le aranızda neler oluyor.”

“Onun adı Dan.”

“Dan ile aranızda neler oluyor?”

“Hiçbir şey. O tatlı biri. Öğretmenim. Bana yay aldı ve akşam yemeğine davet etti. Hikâyenin sonu. Ah, bir de tüm Avrupa’yı dolaşacak bir orkestra kuruyor. Benim de katılmamı istiyor.”

Matt birden gerilmişti. “Ne kadar sürecek?”

“Bir buçuk yıl... Ama ben gitmiyorum. Bu çok uzun bir süre. Okulu o kadar ertelemek istemiyorum.”

Matt kulağımı öptü. “Peki.” Yeniden gevşediğini hissedebiliyordum.

Elleri biraz daha aşağıya kaydı. Vücudumun en hassas yerine dokunmasıyla nefesim kesildi. Başlangıçta küçük, yumuşak daireler çiziyordu. Sonra daha çok bastırdı. Göğüs uçlarım sertleşmişti ve omurgamda tatlı ürpertiler dolaşıyordu. Bacaklarım gerildi.

Aylardır aramızda oluşan tüm o kimya ve Matt’in eliyle birkaç dakikadır yaptıkları sonucunda boşalmak üzere olduğumu hissediyordum. Matt asla durmadı, kesinlikle ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu neredeyse acı verecek bir duyguydu ama rahatlamak zorunda olduğumu biliyordum. Durmaması için ellerimi ellerinin üzerine koydum. Midem kasıldı, bacaklarımda buz gibi çarpılmalar hissediyordum. Bir an için Matt’in neye şahit olduğunu düşündüm ve duygularım sakinleşti.

Matt, “Gevşe, kendini bırak,” diye fısıldadı. Ve ben de öyle yaptım. Her şey yeniden yükseldi ve bu kez hiç durmaksızın pat-

ladı. Vücudum defalarca kasıldı. İçimdeki patlama devam ederken Matt de iri sıcak eliyle elimi kavrayıp beni öptü ve boynumu emdi.

Başımı sert bir şekilde omzuna yaslamıştım. Ağzımdan bir tek “Tanrım!” kelimesi çıkabildi.

Kollarımı okşadı. “Çok güzelsin.”

Daha önce de buna benzer duygular yaşamıştım ama yalnızdım. Başka birinin yanında kendimi bu kadar rahat hissedip boşalabileceğim asla aklıma gelmezdi. Matt ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ona döndüm ve öpüştük. Kulağına, “Teşekkür ederim,” dedim. Öpüşmemizi derinleştirmek istedim ama o beni durdurdu ve “Uyku vakti, küçük hanım!” dedi. Sonra da popoma bir çimdik attı.

“Ah, pislik!”

“Şimdi biraz uyu, Grace.”

“Benim de sana bir şeyler yapmamı istemiyor musun?”

“Evet, mümkünse ölmeden önce. Ama bu gece değil.”

Çatlak bir sesle, “Nereden öğrendin?” diye sordum. Arkasına yaslanmıştı, ben de yan yatmış yüzüne bakıyordum.

“Neyi nereden öğrendim?”

“Bana yaptıklarını. Bu bütün erkeklerin bildiği bir şey mi?”

Matt sessizleşmişti. Tavana bakarken gözlerini kırptırıldığını görebiliyordum. Sanırım soruma nasıl cevap vereceğini bulmaya çalışıyordu. Pencereden odaya hafif bir ışık yansdı. Odayı aydınlatan ay ışığı Matt’in miskin gülümseyişini görebilmeme yetiyor-

du. “Bütün erkeklerin bunu bilip bilmediğinden emin değilim. Ama sana nasıl öğrendiğimi söylersem bana gülebilirsin.”

“Ah, bana söylemek *zorundasın!*” diyerek kolunu ısırđım. “Ne yani? Sen bir porno uzmanı falan mısın?”

“Hayır. Erkekler pornodan hiçbir şey öğrenmez. Bence porno daha çok erkekleri memnun etmekle ilgili.” Matt yaşından çok daha olgundu.

“Hım, belki de biraz porno *seyretmeliyim.*”

“Gerek yok. İnan bana senin varlığın bile bir zevk kaynağı. Güven bana.”

Ondan uzaklaşıp diğerk tarafa kaydım ve yüzüne baktım. “Hadi ama Matt! Hiçbir şey bilmiyorum ve bunu yaptığım zaman kendimi utandıracağım.”

O da benden tarafa yuvarlanıp beni kendine çekti. Sesi alçaktı. “Artık bunu yapmayı düşünmeyi bırak, olur mu Grace? Sadece bırak, doğal gelişsin.”

Esneyerek, “Peki,” dedim.

Loş ışıktaki biraz daha uzandık, uyumak üzereydik.

“Annem öğretti.”

“Ne?” diye fırladım. “Annen sana ne öğretti?”

“Şey, annem hippie bir feminist diyebiliriz. Tabii ki ne yapmam gerektiğini göstermedi. Ama bana ve kardeşime kadınlara nasıl eşit davranmamız gerektiğini öğretmeye çalışıyordu. Ve bu da eğitimimizin bir parçasıydı.”

“Yani?”

“Bana kadın orgazmıyla ilgili bir kitap verdi ve ‘Sakın bir pislik gibi davranma!’ dedi.”

O kadar güldüm ki bedenim iki büklüm oldu.

“Vay canına!” diye kıkırdamaya devam ettim. “Annemi gerçekten sevdim, Matt.”

“İkiniz iyi anlaşırsınız.”

“Ve sen de kitabı okudun, öyle mi?” diye sordum.

“Hem de her bir sayfasını. Defalarca.”

“Pratikte çok başarılı olduğun kesin. Tabii eminim bunu ilk kez yapmıyorsun.”

“Daha fazla konuşmak yok, Gracie. Gözlerini kapa.”

“Belki bir ara annenle tanışırız.”

“Evet.” Birkaç dakika sessiz kaldı. “Umarım.

Ertesi sabah uyandığımda yalnızdım. Komodinimde bir simit, kahve ve not vardı.

G

Gitmek zorundayım. Daria’nın simitlerinden senin için bir tane çaldım. Sadece ye, sakın koklama. Yoksa balık kroketi koktuğunu göreceksin. Tanrı aşkına, Daria’nın derdi ne? Bu gece çalışmam gerek. Ama PhotoHut’a gelersen konuşup işleri yoluna koyabiliriz. Noel

için Kaliforniya'ya gideceğim. Benimle gelmek ister misin? Annemle tanışıp ıl-
gın yeteneklerim için ona teşekkür ede-
bilirsin.

Barış!

M

Noel'i onunla birlikte geçirme dűřüncesi yüzümde geniş bir
gülümseme yaratmıştı.

11

Dile Getirmediğimiz Sözler Verdik Grace

O gün tüm öğleden sonrayı Tati'yle Washington Square Park'ta takılarak geçirdik. Pratik yapmamız gerekirken kendimizi esrarlı bir sigara içerken bulduk. Tati'ye önceki gecenin ayrıntılarını anlattım. "Vay canına! Bunu yaşadığına inanamıyorum. Bu on adım birden atlayıp doğruca zirveye ulaşmak demek!" Yüzümde pembenin on farklı tonu olacak kadar kızarmıştım.

Hava hızla soğumuş ve kasvetli bir hal almıştı. Tati'yi parkta bırakırken yanağıma ilk yağmur damlası inmişti bile. Kahretsin! Yürümem gereken altı blok vardı. Şemsiyem ya da taksiye verebileceğim fazladan param yoktu ve dev bir çello taşıyordum.

PhotoHut'a ulaşınca dek yağmur dinmedi ve ben sıırılsıklam oldum. Mağazadan içeri girince kapı zili çaldı ama Matt tezgâhın arkasında değildi.

İçerden, "Grace, arkadayım," diyen sesi geldi.

"Ben olduğumu nereden anladın?" diye karşılık verdim.

Tezgâhı arkasındaki odaya geçince onu üzerinde küçük bir lamba olan masanın başında buldum. Omzunun üzerinden bana gülümsedi. “Biliyorum işte.”

“İspat et.”

Matt güldü. “Çello kutunla içeri girebilmek için kapıyı sonuna kadar açıyorsun. Hatta bunu onu taşımayıorken bile yapıyorsun. Sen geldiğin zaman kapı zili ortalama bir müşteriye göre birkaç saniye daha uzun çalıyor.”

Loş masasından başını kaldırıncı halimi gördü. “Tanrı aşkına! Sen donuyorsun, Grace!”

Ayağa kalkıp yanıma koştı, elimdeki çello kutusunu aldı. “Çok yağıyor,” dedim ve gözle görülür bir şekilde titredim. Parmak uçlarım donduğu için düğmelerimi açamıyordum. Matt hemen düğmelerimi açtı, denizci montumu çıkardı ve yere bıraktı. Uzun vücuduyla bana sarıldı. Birkaç saniye geçmeden ısınmaya başlamıştım.

“Yağmur başladığında Tati’yle parktaydık.”

“Şişt! Çok ıslanmışsın, üzerindikileri çıkarman gerek.”

Beni bırakıp dolapta giyecek bir şeyler ararken ben de çello kutumun ıslanıp ıslanmadığını kontrol ettim.

Matt elinde bir havluyla geri döndü. “Buralarda bir yerde bunlardan olduğunu biliyordum. Kazağını kurutucuya atmamı ister misin?”

“Burada bir kurutucu mu var?”

“Şey, aslında baskıları kurutmak için. Büyük sıcak bir silindir gibi, ama en azından buradayken donmazsın.”

“Eve gidebilirim.”

Matt’ın kaşları çatıldı.

“Bana öyle bakma.”

“Konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?”

Tereddütle, “Sanırım konuşmamız gerek,” dedim. Kazağımı çıkartmak için kollarımı kaldırınca gözlerinin bana kilitlendiğini fark ettim. “Arkanı dön,” dedim

“Seni çıplakken gördüm, Grace.”

“Ne olmuş yani? Dön arkanı pis sürüngen!”

Sözümü dinlese de güldü “Sen bir aptalsın.”

Kazağımı kafasına fırlattım ve hızla havluya sarındım. Matt köşeye gidip kurutucunun düğmelerine bastı. Ben de ofisteki sandalyeye kurulup kendi etrafımda daireler çizerek dönmeye başladım.

İşi bitince Matt de başka bir sandalye bulup muşamba zeminde kayarak bana doğru geldi. “Çarpışan arabalar!” diye bağırırken bana öyle hızla çarptı ki, ikimiz birden yere yuvarlandık.

Üzerimdeyken “Senin konuşma anlayışın bu mu?” diye sordum. Yüzünde haylaz bir gülümseme vardı.

Uzanıp burnumun ucunu öptü. Sonra ayağa fırladı ve kalkmam için bana elini uzattı. Havluyu kavrayarak kalktım ve yeniden sandalyeye oturdum. Matt’in hareketlerinde asla sakarlık göremezdiniz. Her zaman kendinden emin hareket ederdi. Ve ben onun bu halini inanılmaz seksi buluyordum.

İki Yabancı Olmadan Önce

Sandalyesini yüz yüze bakabileceğimiz şekilde yanıma getirdi ve gülümsedi. “Noel için benimle birlikte Kaliforniya’ya gelecek misin yoksa ailenin yanına mı gitmeyi planlıyorsun?”

“Aslında her ikisini de karşılamam mümkün değil.” Kucağımdaki ellerime baktım. Matt içinde bulunduğum şartları biliyor olsa da, utanmamak elde değildi.

“Evine gidip aileni görmem için biletini ben alabilirim. Yine de benimle gelmeni daha çok isterim. Ama bencillik yapamam.”

Matt’le olmak istiyordum. Her ne kadar ailemi özlemiş olsam da, üç hafta ayrı kalırsak onu daha çok özleyecekmişim gibi geliyordu. “Ailenle tanışmamı gerçekten istiyor musun?”

“Evet, Grace. İstiyorum.”

“Kaliforniya’yı görmek harika olurdu. Daha önce hiç gitmedim.”

“O halde anlaştık. Ah, bir şey daha var,” dedi ve ukala bir şekilde gülümsedi. “Dün akşam benden seninle seks yapmamı istedin. Bunu hatırlıyorsun değil mi?”

Kıpkırmızı olmuşum. “Tabii ki hatırlıyorum. O kadar sarhoş değildim.”

“Yani... Bu bizi ne yapıyor?”

“Sence ne yapıyor?” diye hızla karşılık verdim.

“Benimle çıkmak istiyor musun? Yoksa sadece bekâretini vermek istediğin birilerini mi arıyordun?”

Havluyu kollarımın altına sıkıştırdım, arkama yaslandım ve ters ters baktım. “Pekâlâ, sadece takılan arkadaşlar için bir ke-

lime yok mu?”

“Evet, onun adı kız ve erkek arkadaş.” Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki tepki vermemi bekliyordu.

“Ama birbirimize bağlanmak yok, tamam mı?”

“Evet, ikimizin de çok çalışması gerekiyor. Ayrıca ben yazın gidiyorum ve sen de yüksek lisans için hazırlanacaksın.”

Her şey bir anda dondu. “Gidiyor musun?” Benim neden bundan haberim yoktu?

“Evet.” Ayağa kalkıp tezgâhın yanına gitti ve elinde bir kâğıt parçasıyla dönüp bana uzattı. Bu, National Geographic’ten gelen ve Matt’in bursa kabul edildiğini bildiren bir kâğıttı.

Yazılanları iki kez okudum ve ona baktığımda yüzünde kocaman, gururlu bir gülümseme olduğunu gördüm. Gözlerim bencilce dolmak üzere olsa da, ayağa kalktım ve ona sarıldım. “Senin adına çok sevindim. Tebrik ederim, Matt. Buna inanamıyorum. Demek istediğim inanabiliyorum çünkü sen işinde harikasın. Ama bu gerçekten çok büyük bir fırsat. Tanrım! Yani seçilen tek üniversite öğrencisi olmak...”

“Biliyorum. Ben de çok şaşırdım. Bu insanın karşısına hayatta bir kez geçecek bir fırsat. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Büyüsünü bozmaktan endişeleniyordum.”

Mektuba bakmaya devam ettim. “Bu muhteşem! Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

“Yazın burada olmayacağım ve döndüğümde sen yüksek lisans yapıyor olacaksın. Hemen bir işe girmeyi umuyorum, böylece her şey planladığım gibi gidebilir.”

Matt'ın gideceğine inanamıyordum. Duygularım karmakarışık ama bunun onun için en iyisi olduğunu biliyordum. “O halde... Birbirimize bağlanmıyoruz, değil mi?”

“Ben başkasını istemiyorum, birilerinin sana koridorda sarkıntılık yapmasını da istemiyorum. Ama istediğin gibi devam edebiliriz.”

“Tamam.”

“Tamam ne, Grace?”

“Ben de başkasını istemiyorum.” Asla.

Tam o sırada odayı tuhaf bir koku kapladı. Havayı kokladım ve gözlerim irileşti yanık yün. “Kazağım!”

“Lanet olsun!” Matt ayağa fırladı ve kurutucuya koştu. Bir düğmeye bastı, sonra en sevdiğim yegâne giysim olan kazağımdan geriye kalanı dışarı çıkarttı. “Ah, tanrım! Sanırım çıplak kalacaksın.” Kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

“Bu hiç de komik değil, Matt. O benim sen sevdiğim kazağımdı.”

Matt kazağı masaya fırlatıp beni kollarına çekti. “Buna ihtiyacın yok.” Havluyu da kenara atıp omuzlarımı ve boynumu öpmeye başladı. Başımı hafifçe yana eğip ona izin verdiğim sırada kapının zili çaldı.

“Kahretsin!” Sıçradım, havluyu yerden aldım ve Matt de ön tarafa geçti. Kulağıma tanıdık bir ses geldi. Bu Dan idi.

Duvar kenarında durup aralarındaki konuşmayı dinledim.

“Merhaba Matthew.”

“Adım Matt.”

“Merhaba Matt. Tatiana Grace’i burada bulabileceğimi söyledi.”

“Ah, evet, şey... Grace şu an biraz meşgul.”

“Onunla sadece birkaç dakika konuşmam gerekiyor.”

Matt’in yüz ifadesinin nasıl olduğunu bilemiyordum ama bir tahmin yürütmem gerekirse bu durumdan eğleniyor olduğu kesindi.

“Dostum, Grace arka odada ve yarı çıplak.”

“Ah... Ne...” Dan konuşmakta güçlük çekiyordu.

Matt ona acıdı. “Buraya yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir halde geldi, o yüzden giysileri kuruyuncaya dek arkada bir havluyla oturuyor.”

Tek kaşımı kaldırdım. Sevişmek üzere olduğumuzu boş ver!

“Oh!”

“Merhaba, Dan!” diye bağırdım.

“Merhaba, Grace. Bence konuşmamız gerekiyor.”

“Cuma güünkü derse kadar bekleyemez mi?”

“Evet, sanırım.” Uzun bir sessizlik oldu. Matt’in bakışlarıyla onu süzüp süzmediğini merak ettim. “O halde öyle yapalım. Sonra görüşürüz.”

Birbirlerine kibar bir şekilde veda ettiler ve kapı ziline bir kez daha çaldığını duydum. Bir dakika sonra Matt geri geldi.

Ben ise ıslak kot pantolonum ve zarif bir şal gibi omzuma sardığım havluyla orada dikilmeye devam ediyordum.

“Birkaç dakika sonra kapatmak zorundayım.” Ellerini birbirine vurdu. “Pekâlâ, son kez soruyorum, neye karar verdik?”

“Bence nasıl doğru hissediyorsak öyle davranmaya karar verdik,” diye karşılık verdim. Ben konuşurken o da başını sallıyordu. “Yani birbirimize karşı... Sen gidene dek.”

Birden tüm makineler sustu. Ortalık tamamen sessizleşmişti.

“Sonsuza kadar arkadaş, öyle değil mi?” Matt yüzümü dikkatle inceledi. Sanki bu anı hafızasına kazıyor gibiydi.

Gözlerimi ondan başka tarafa çevirmem mümkün değildi.

Sonsuza kadar arkadaş yorucu bir ifade şekli olabilirdi ama o söylediği zaman kulağa müzik ya da şiir gibi geliyordu. Bir anlamı olduğunu biliyordum. Senin hayatımda olmana ihtiyacım var anlamına geldiğini biliyordum. Sesinde bir alaycılık aradım ama bulamadım... Orada öylece bir o kadar genç, bir o kadar birbirinden emin bir halde dikildik. Soğuk ve loş oda birden ışıkla doldu. Matt'in gözleri parıldadı, ayak parmaklarımdan başıma kadar baş döndürücü bir sıcaklığın beni sardığını hissettim. Bana sarılmak için uzandı. Ama ben kıpırdayamıyordum. Yüzündeki ifadeden kendimi bir duygu selinin içinde bulmuştum.

Birini sevmeye söz verdiğiniz ya da ilk kez sevildiğinizi hissettiğiniz anları yeniden yaratamazsınız. Korku, hayranlık, bilinç, tutku ve arzuların birbirine karıştığı o anı yeniden yaşayamazsınız çünkü asla iki kez olmaz. Yaşamınız boyunca o okulun ilk

günü nü andıran duyguyu kovalarsınız. Bu bir başkasını sevmeyeceğiniz ya da hayata devam edemeyeceğiniz anlamına gelmez. Bu sadece kalbiniz deli gibi çarpıp zihninizde “Ya...” soruları dolaşırken şansınızı denemek için adım attığınız o spontane anın bir daha asla aynı olmayacağı demektir. Asla ilk seferki kadar yoğun olmayacaktır. En azından ben öyle hatırlıyorum. Belki de bu yüzden annem geçmiş i andığımızı söylerdi. Her şey sadece bir anıda çok daha güzel görünecektir.

Sonunda, “Evet, sonsuza dek.” diye karşılık verdim.

12

Her Şey İyi Görünüyordu
Grace

İki hafta sonra Noel tatili için Kaliforniya'ya gitmek üzere toplanıyorduk. PhotoHut'taki o geceden sonra birbirimizi çok az görebilmiştik. İkimizin de finalleri vardı ve Matt benim Kaliforniya uçak biletim için fazla mesaiye kalıyordu.

“Oraya gidince nerede kalacağız?”

“Annemde kalacağız. Pasadena'da küçük bungalov bir evi var, bir de fazladan odası. Babamınkinden daha iyi. Onların evinde çalışanları var. Bu çok saçma.” Matt odamın köşesindeki büyük mor armut koltuğa oturmuş *National Geographic* dergisini karıştırıyordu. Bacakları açtı ve ayakkabılarını çıkartmıştı. Üzerindeki Sonic Youth tişörtü ve şapkasıyla çok rahat görünüyordu.

“Çalışanlardan kastın ne?”

Elini belli belirsiz salladı. “Hizmetçiler gibi.”

“Ah.” Birden gerildim. Orada kalmasak bile babasıyla, erkek kardeşiyle, üvey annesiyle bir şekilde karşılaşacağımızı biliyor-

dum. Zavallı Grace ve onun içler acısı ikinci el giysilerden oluşan dolabı.

“Korkmana gerek yok, Grace. Onlarla birlikteyken kendin olman yeterli. Sen mükemmelsin.” Dergiyi yere bırakıp bana baktı. “Bu arada Pornsake geçen gün neden gelmiş?”

“Hâlâ beni yurtdışı konusunda ikna etmeye çalışıyor. Artık Tati de gittiğine göre, beni kandırabileceğini sanıyor.”

Matt usulca, “Oh!” diye karşılık verdi. Gözleri birkaç dakika dalıp gitti. “Acil bir konuymuş gibi davranmıştı.”

“O hep öyledir,” diye karşılık verdim.

“Çok ısrarcı.” Başını eğip bana bakmadan dergiyi karıştırmaya devam etti.

“Önemsiyor.”

“Seni yatağa atmak istiyor.”

“Sen de istiyorsun.” Ona doğru yürüyüp dergisini elinden aldım ve kenara fırlattım.

Matt gözleri parıldayarak “Bu doğru,” diye karşılık verdi.

Dizlerinin arasında dururken eğilip başını öptüm. O da ellerini çıplak bacaklarımın arkasında dolaştırdı.

“Bu kısa elbiseleri beni çıldırtmak için mi giyiyorsun?”

Sesi boğuktu. Matt’in tüm yeteneklerini gösterdiği o geceden beri öpüşmenin dışında bir şey yapmamıştık. Birkaç gece birbirimize sarılıp aynı yatakta uyumuştuk. Ama derslerin yorgun temposundan dolayı onun dışında bir şey yaşanmamıştı. Açıkçası, Matt’in irade gücü inanılmazdı. Hazırdık, ben hazırdım ve Matt bunu biliyordu. Artık sınavların stresi de bittiğine göre geriye sa-

dece vücutlarımız arasındaki o her dokunuşta ortaya çıkan gerilim kalmıştı.

“Benim işim bitti sayılır. Duş yaptıktan sonra sana geleceğim. Odanda şarap var mı?” diye sordum.

Ben onun dağınık saçlarıyla oynamaya devam ederken karnıma doğru “Sanırım biraz var,” diye mırıldandı.

“Sadece biraz hafiflemek istiyorum.”

Matt bacaklarımı daha sıkı kavrayıp bana baktı. Anlamıştı. “Ben gidip şarap alayım.”

Başımı salladım. “Yarın uçağımız kaçta?”

“Altıyı çeyrek geçe.”

“Ah, bu çok erken.” Saate baktım, çoktan gece on bir olmuştu.

Matt ayağa kalkıp yüzümü iki eliyle tuttu ve beni yumuşacık öptü. “İşin bitince gel. Uçakta uyuyabiliriz.”

Yutkundum ve başımı salladım.

Kapının koluna uzanmadan önce bana döndü. “Hey, Grace?” Kapının pervazına tutunup esnedi. Gözlerini yerden kaldırmadan birkaç kez sallandı, kol kaslarının esneyişini görebiliyordum.

“Evet?”

“Bu gece gelmeden önce... İyice düşün... Olur mu?” Başını kaldırdı ve gözlerini kıstı. “Ve o elbiseyi giy.”

Yukarı kayan tişörtü alt karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Yüzüne bakınca hınzır bir gülümseme bulmayı bekledim. Ama dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ciddiydi.

“Peki,” dedim.

Matt odadan çıktıktan sonra zengin babasının evinde giyebileceğim bir şeyler bulmak için giysi dolabımı karıştırdım. Neredeyse sahip olduğum tüm giysileri bavulumla tıktım, elbisemi çıkardım ve yatağın üzerinde serdim. Sonra da duşa girdim. Vücudumun her santimetresini yıkarken beynimin içinde milyonlarca soru işareti dolaşıyordu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Zihnimde Matt'in bana tekrar tekrar dokunduğu o anlar dolaşırken elim içgüdüsel bir şekilde aşağıya kaydı. Göğüslerime dokundum, ona nasıl hissettireceğini anlamaya çalıştım. Seksi olup olmadığımı düşündüm. Nasıl duracağımı ya da vücudumu nasıl hareket ettireceğimi kestirmeye çalıştım. Hiçbir fikrim yoktu.

Duştan sonra saçlarımı hızla kuruttum, dudaklarıma biraz parlaticı sürdüm. Birbirine uygun tek bir sutyen ve iç çamaşırı takımım vardı. Ucuz siyah danteldi ve kalça kısımları biraz sökülümüştü. Onları giyip boy aynasında kendime baktım. Dante-lin üzerinden göğüslerimi kavrayıp ellerimle yavaşça kalçalarıma kadar dokunarak kendimi rahatlattım. Ona nasıl hissettireceğimi bilmem gerekiyordu. Pürüzsüz ve sıcaktım, daha aşağılara indiğimde ıslandığımı fark ettim. Üzerinde siyah çiçekler olan kırmızı elbisemi giydim.

Yola çıkmak için her şey hazırды. O gece not defterimde üzeri çizilmesi gereken tek madde bekâretimi kaybedecek olmamdı. Daha önce hiç olmadığım kadar gergin ama bir o kadar da hazırdım.

Bir dakika kadar sonra Matt'in kapısını çaldığımda adımlarını duyunca midem kasıldı. Bana emin olmamı söylemişti ama

birden kararsız kalmıştım. Kapıyı ardına kadar açtı, hazırda beklettiği şarap kadehini bana uzattı. “Bence buna hemen ihtiyacın olacak.”

Her zamanki gibi aptalca gevezelik etmeye başladım. “Evet, yani demek istediğim aslında ne yaptığımı ya da ne beklediğimi bilmiyorum... Ya da senin ne istediğini... Yani, nasıl olması gerektiğini... Nasıl hissettirmesi gerektiğini...”

“Grace, yeter! Bununla ilgili konuşmak zorunda değiliz. Sadece şarabını iç ve takılalım. Gevşe ve bırak her zamanki gibi olalım.”

“İyi fikir.” CD’lerinin yanına gidip Radiohead’i buldum ve *The Bends* albümünü koydum.

Çantasına birkaç şey atarken odanın diğer tarafından, “Güzel seçim küçük hanım,” dedi.

Matt’ın üzerinde bir şey yoktu, kemersiz siyah kot pantolonu boxer iç çamaşırının çizgilerini belli ediyordu.

Yatağına uzanıp şarap kadehimi yere koydum, fotoğraf makinesini aldım. “Gülümse!”

Bana dönüp gülümsedi, ona kadrajdan bakmaya devam ettim. “O şeyin diğer tarafında çok daha iyisin. İşte böyle!” Makineye uzandı ve ben de seve seve teslim ettim.

Arkama yaslanıp dizlerimi kendime çekince elbisem kalçalarıma kadar çıktı. Matt fotoğraflarımı çekmeye başlamıştı.

“Çok güzelsin, Grace.”

“Peki sence ben seksi miyim?”

“Evet. Hem de çok.”

Matt fotoğraf makinesini komodinin üzerine koyarken ben de yatağın ucuna oturdum. Şarabımdan bir yudum daha alırken “Fake Plastic Trees” şarkısı çalmaya başladı. “Bu şarkıyı seviyorum.”

O benim elbisemin kenarındaki fermuara uzanırken ben de kot pantolonun düğmelerini açmaya uzandım.

“Ayağa kalk, bebeğim.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Matt.”

“Bileceksin.”

Elbiseyi başımın üzerinden çıkarıp enseme sanki bu hayatının tek amacıymışçasına öptü. Vücutlarımızın arasındaki ısı daha da arttı. Diğer elini aşağıya kaydırıp iç çamaşırımın içine soktu. Sertleştiğini hissedebiliyordum.

Bir an öpüşmeyi bırakıp geri adım attım. Matt’ın göğsü hızla inip kalkıyordu. Orada durmuş beni içine alırken, onu arzularken izledim.

İrileşmiş gözleriyle başını salladı. “Bunu sevdim.”

Sonra aniden bir şey oldu. Kendimi ilk defa cesur hissettim. Aramızdaki mesafeyi kaldırdım, kot pantolonunu ve boxer şortunu indirip dizlerimin üzerine çöktüm.

“Vay canına!” *Dur biraz, ben “Vay canına!” mı dedim?* Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Ateşli kız olmak bana göre değildi. Ne yaptığımı biliyormuş gibi davranamazdım. Özellikle de o şeye bakarken! Tüm o küstah cesaretim birden yok olmuştu. Matt’ın kıkırdadığını duydum.

“Ayağa kalk, Grace.”

Matt beni kollarımdan tutup kaldırırken, “Neden?” diye inledim. Yüzüne baktığımda kocaman bir gülümseme olduğunu gördüm.

“Sen bu dünyadaki en tatlı şeysin, bunu biliyor musun?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve suratımı astım.

“Lanet olsun, seksi olmaya çalışıyordum.”

“Öylesin de. Sadece uzan ve yavaştan alalım.”

İnsanlar size asla bu gibi anların çok tuhaf olabileceğini anlatmaz. Televizyonda gördüklerinizi ya da kitaplarda okuduklarınızı yapmaya çalıştığınızda her şey daha da tuhaflaşır. Şarap şişesine uzanıp bir yudum aldım. Matt yatağa uzanırken tamamen çıplaktı. Diğer yandan kendine olan sessiz güveni çok rahatlatıcıydı. Seksi olmaya çalışmıyordu. Zaten seksi olmaya çalışması da *gerekmiyordu*. Adeta küçük bir törenle sutyenimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp Matt tavana bakarken yanına uzandım.

Yana dönüp dirseğine yaslandı ve “Gözlerini kapa,” dedi.

Beni öptü, içimdeki sıcaklık ve arzu git gide artıyordu. Alt dudağımı hafifçe ısırduğunda kendimi kaybedeceğimi düşündüm. Eli bacaklarımın arasından aşağıya kaydığını ve bana dokundu. Nefesim kesilmedi, onu durdurmam. Daha fazla istiyordum. Daha fazla baskı, daha fazla dokunuş... Elimini elinin üzerine koyup bastırdım. Aynen Matt’ın söylediği gibi, ne yapmam gerektiğini biliyordum. O tuhaf duygu gitmişti.

Dudakları bedenimde dolaşırken göğüslerimde durdu, eliyle bana dokunmaya devam ederken dili göğüs uçlarımla oynuyordu. Kendimi küçük inlemeler çıkartırken buluyordum. Bu kadınların filmlerde çıkardıkları seslerden çok zevkle ortaya çıkan

istemsiz tepkilerdi. Kalçamı kavrayıp beni daha derin öptü. Sonra tekrar boynuma ve kulağıma inip ben altında zevkle kıvranana dek beni öpmeye devam etti. Saf, Zevk...

“Sadece beni hisset,” diye fısıldadı. Onu hissetmemek mümkün müydü? Onun için o kadar hazırdım ki. Elimle penisini kavradım ve diğer elimle vücudunu kendime çektim. “Henüz değil,” dedi.

Topuklarının üzerine oturup bir prezervatif paketini açtı. Garip bir şekilde, “Hap kullanıyorum!” diye bağırdım. Matt başını şaşkınlıkla eğdi. Ben de gözlerimi kırpmadan ona baktım. Oda da ancak birbirimizin yüzünü görmeye yetecek kadar ılık vardı. Kabul etmek gerek ki; bekâretinizi kaybetmek üzereyken gelen o komik rahatlama her zaman kötü bir şey olmayabilir.

Matt kahkaha atınca yüzüzlükle yine onu kavradım. “Sadece seviş benimle, olur mu?”

Gülümsüyordu ama bu gülümsemede göze saygı gibi gelen bambaşka bir şey daha vardı. “Sürprizlerle dolusun, Grace.” Vücudunu ağırlığını dirseklerine verecek şekilde iyice yaklaştırdı. Beni yavaşça öpüyor, ağzıyla alt dudağımı emiyordu. Her şey güzel bir şekilde yavaşlamıştı. Sonra elini tekrar bacaklarımın arasına götürüp, bu sefer bir öncekinden daha yavaş dokundu.

“Ahhhh,” diye inledim.

O da keyifli bir ses çıkarıp kalçamı kavradı ve bacağımı yukarı kaldırdı. Vücudum ona tamamen açıldı. Bekledim, beklenti sıcaklığı, yoğunluğu, içimdeki çarpıntıyı arttırıyordu. Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Kulağıma eğilip “Seni seviyorum,” dedi ve içime girdi. Bir an için baskı duygusu hissetsem de, beklediğim kadar canım yan-

mamıştı. Bu sanki her zaman özlediğim, normal bir şeymiş gibi hissedene dek yavaş hareket etti. Birlikte hızlandık, usulca çıkardığımız inlemeler plansız ve gerçektir. Seks hayattaki birçok şeyin aksine aynı anda hem bencil hem de özverili olmaktır. Sıcak ve soğuk, ying ve yang, siyah ve beyaz ve aralarındaki tüm gölgeler... Sonunda her şey anlam kazanmıştı. Ben de sırra ortak olmuşum.

Vücutlarımız birlikte hareket ederken sesi beynimde tekrar tekrar yankılanmaya devam etti. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum. Her zaman. Ve sonsuza dek.

13

Bir Şeyler Değişti mi?

Grace

Matt'in alarmı çalmadan önce toplamda sadece yirmi dakika uyuyabilmiştik. Alarmı kapatan Matt üzerime çıktı, çıplak vücudunu benimkine bastırdı. O başını eğip göğüs ucumu ağzına alırken ben de saçlarını okşadım. Dişleri ve diliyle hafifçe oynuyordu. Oda tamamen karanlık olsa da, elektrik yüklüydü. "Canın yanıyor mu?" diye fısıldadı.

"Hayır." Matt'in her yerimde olmasını istiyordum... Bir kez daha. Birkaç saat önce bakire olduğuma dair bir acı, kan ya da kâbus gibi bir iz bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Birbirini deli gibi arzulayan iki insandan başka hiçbir şey.

Matt yeniden boynuma çıkıp öptü, kulağımın kenarını emdi. Nefes nefeseydim ve iki günlük sakalı boynumu çok nazik bir şekilde gıdıklıyordu. Sıcak vücudunu benimkine bastırırken yeniden sertleştiğini hissedebiliyordum. "Ahh, Matt."

"Bu sesi seviyorum."

Kulağımın yanındaki sesi bacaklarıma adeta şok dalgaları gönderiyordu. Vücudum titredi. O noktadan sonra durabilmemizin imkânı yoktu. Yoğun duygular beni adeta nefessiz bırakıyordu. Vücutlarımız birbirine karışırken sarılıyor, öpüyor, emiyor, aşağı ve yukarı birlikte hareket ediyorduk. Aramızdaki bütün duygular Matt'ın ikiz yatağında mükemmel bir şekilde akıyordu. Bacaklarımı açıp beni üzerine oturttu. "Böyle," dedikten sonra kalçalarını kaldırdı ve içime girdi. Ellerimle karnına bastırırken vücudumu geriye attım.

Onun göğsünden gelen derin ve memnun sesler benim küçük inlemelerime karışıyordu.

"Bunu hissediyor musun? Hissediyor musun, Matt?" Daha hızlı hareket etmeye başlamıştım.

Gergin sesiyle, "Evet, bebeğim," diye karşılık verdi. Gözleri arzuyla mayışmış dudakları aralanmıştı.

Daha hızlı hareket edip vücudumu geriye veriyor, ellerimi kalçalarına koyarak birleşmemizin daha da derin olmasını sağlıyordum. Başparmağını tam da sinirlerimin üzerine bastırdı. Küçük, yumuşak hareketleri adeta dünyayla olan bağlantımı kesmişti. Duvarlar yıkılıyor, çellom köşede yanıyor olsa bile olduğum yerde kalır, Matt'le vücutlarımızın birleştiği yerde hareket etmeye devam ederdim.

Hızlanmamla birlikte Matt belimi sert bir şekilde kavradı. Ağızım açık olduğu halde tek bir ses bile çıkartamıyordum. Tüm bu hissettiklerim kaybolacak diye nefes bile almaya korkuyordum. Gözlerimi kapadım ve kendimi bıraktım. Bu tuhaftı. Matt'ın orada olduğunu unutmuş olamazdım, değil mi? Ama kendimde

değildim. İçimde artan duygularla birlikte *kendimin* bile orada olduğunu unutmuş gibiydim. Sıcak ve soğuk şok dalgaları vücudumda dolaşıyordu. Aşağıda ise öncekilerden çok daha sert bir nabız atıyordu. Matt'in göğsünden boğuk bir ses yükseldi.

Boğazımdan neredeyse acıyla karışık "Evet!" diye bir ses yükseldi. Bu o filmlerde gördüğünüz gibi zafer çılgılığı değildi. Usulca, mutlu bir çılgıktı.

Matt'in üzerine yığılmadan önce aklımdan son bir düşünce daha geçmişti. *Annesinin verdiği şu kitabı kesinlikle ele geçirmeliyim.*

Birkaç dakika sonra kımıldamadan yatarken Matt başımı öptü ve derin bir nefes aldı.

"Gitmemiz gerekiyor, değil mi?" Göğüs kollarının içinden hor-murdanmıştım.

"Evet, her ne kadar seninle bütün gün yatakta kalıp Noel'i New York'ta geçirmek kulağa hiç kötü gelmese de, hazırlansak iyi olacak."

"Noel'i ailenle geçirmeyi özlemeyecek misin?"

Yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Belki annemi özleyebilirim ama iğrenç abimle geçireceğim boğucu yemekleri kesinlikle özlemem."

"Sizi bu kadar farklı kılan ne oldu?"

Matt beni sırt üstü yuvarlayıp kendisi yataktan kalktı. Kibirli bir ifadeyle, "Sanırım ben daha şanslıydım," dedi. "Duş almam gerek."

Banyoya doğru giderken arkasından muhteşem poposuna baktım. Puslu sabah ışığında bile poposundaki kasları görebiliyordum.

HAVAALANINA GİDERKEN başım Matt'ın omzuna düştü ve uyuyakaldım. "Uyan bebeğim. Geldik." Matt saatine baktı. "Lanet olsun, acele etmeliyiz."

Bagajdan kendi çantasını ve benim küçük tekerlekli bavulumu çıkardı. Bilet sırasına girdik ve daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi uçakta buldum. Ben ortaya oturdum, Matt de cam kenarına geçti. Daha kalkışa geçmeden yine omzunda uyuyakaldım.

Uçuşumuzu neredeyse yarıladığımız sırada yaşadığımız küçük bir türbülansla uyandım. Matt kulaklıklarıyla uyuyakalmıştı. Tuvalete gittim ve geri döndüğümde Matt'i uyanmış ikimiz için Bloody Mary sipariş verirken buldum. Yanına otururken bana ışıldayan gözlerle baktı.

"Gracie," dedi ve plastik bardağı uzattı.

"Matthias," diye karşılık verdim. Aramızda neredeyse gözle görülebilecek bir elektrik vardı.

"Sana duble söyledim."

"Ama daha önce hiç içmedim ki," diyerek geri çekildim. "Yine de deneyeceğim."

Bir yudum aldım. İçkinin baharatlı ve tuzlu domates tadının bu kadar hoşuma gitmesine şaşırmıştım. "Alkolün tadını bile almıyorsun."

Güldü. "Amaç da bu zaten."

Matt'ın yüzüne bakmak için ona döndüm. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, kahverengi saçları ise karmakarışık bir haldeydi. Yine de bir şekilde inanılmaz seksi görünüyordu. İçkisinden bir yudum aldı, bana baktı ve adeta gözlerinin içiyle gülümsedi. “Güzel, değil mi?” Sesi alçak, omurgamdan bacak aramdaki boşluğa titreşimler gönderebilecek kadar derindi.

Nefes nefese, “Hı-hı...” diye karşılık verdim. Birkaç saat önce yaptıklarımızı ve bizim için ne anlama geldiğini düşündüm, Bizi ne yaptığını...

Sanki zihnimi okumuşçasına yüzündeki ifade değişti ve gülümsemesi kayboldu. “Sen iyi misin?”

“Evet.” İyiydim. Hatta mutluydum, içim kaynıyordu. Ama hâlâ biraz kaygılıydım. Peki neden? İlk seferim mükemmel geçmişti, hatta gerçek olamayacak kadar harikaydı. Lisedeki kızlardan ilk sevişmelerinin ne kadar tuhaf, acılı ve kötü geçtiğine dair o korku dolu hikâyeleri dinledikten sonra nasıl olur da yaptığımızı unutmak isteyebilirdim ki? Matt'le geçirdiğimiz her an inanılmazdı. Beni zorlamamıştı, tamamen sabırlı ve saygılı davranmıştı. Bir centilmen gibi davransa da, kontrolü bırakmamış ve sonrasında nazik ve özenli olmuştu. Tüm düşünceler ve duygular zihnimin içinde dönüp durmaya başladı... Yatağının ince örtüsü altında vücudumda dolaşan elleri... Ağzının her yerde olması...

Ben boş gözlerle bakarken Matt de beni izliyordu. Gözleri açık ağzıma kaydı. Neyi düşündüğümü biliyordu. Bana göz kırptı ve “Bu ağzı seviyorum,” dedi.

Uzanıp dudaklarımı dudaklarına değdirdim, güven arıyor-

dum. Kendimizi aramızdaki elektriğe teslim ettik. Sanki onu besliyor, onu memnun etmeye çalışıyorduk. Birinin kasıtlı şekilde boğazını temizlediğini duyana dek dillerimiz birbirimizin ağzında dans ederken yavaşça öpüştük. Omzumun üzerinden arkaya baktığımda koridor tarafında oturan bir kadının bizi izlediğini gördüm. Aşırı makyajlı, saçları beyaz denebilecek kadar sarı güneyli bir kadındı.

Uçağın koltuklarında dillerimiz birbirine dolandığı için kabalık mı etmiş oluyorduk? Sanırım öyleydi ama umursamadım. Matt istese çırlıçıplak kalana dek striptiz bile yapabilirdim. Kadına gülümsedim. Bir çeşit “anlıyorum,” bakışıyla o da bana gülümsedi ve gözlerini devirdi.

Matt çok bitkin görünüyordu. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapamadan önce yarı baygın bir halde uzanıp elimi sımsıkı tuttu. İçkime uzanıp üç büyük yudumda diktim. Tadı çok güzeldi ve alkol hızla etkisini gösterdi. Başımı tekrar Matt’ın omzuna koydum ve uykuya daldım.

“SORMAYI UNUTTUM, annenin evine nasıl gideceğiz?”

Matt bagajların döndüğü banda uzanıp mor bavulumu aldı. “Annem bizi almaya geliyor.”

Los Angeles Havaalanı’ndan dışarı çıkmamızla önümüzde vişneçürüğü bir minivan durdu. “İşte o!”

Matt büyük kapıyı kaydırarak çekip kollarını iki yana açtı. “Anne!”

Annesinin yüzü neşeye aydınlandı. “Matthias! Seni çok özledim. Siz ikiniz, hemen binin.”

“Anne, bu Grace.” Matt bavulları arkaya yüklerken endişeli bir şekilde orada dikildim.

“Senin hakkında çok şey duydum, Grace. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Aletha.” Annesi uzanıp elimi tuttu. Kolay fark edilmeyen bir Yunan aksanı vardı. Minyondü, abartılı ama bir o kadar da güzel hatlara ve Matt’le aynı mükemmel buruna sahipti. Koyu renk saçlarının arasında gri çizgiler bulunuyordu. Boynundaki kalın eşarbı o kadar çok sarmıştı ki, dışarıdan bakıldığında boğazlı kazak gibi duruyordu.

“Tanıştığımıza ben de memnun oldum, Aletha.”

Matt öndeki koltuğa geçti ve ben de hemen arkasındaki orta koltuğa yerleştim. Normalde minivanlarda olması gereken üçüncü sıradaki koltuğun yerini büyük metal bir çömlek çarkı ve diğer sanat malzemeleri almıştı.

“Matthias, o çömlek çarkını çok ucuza aldım. Benim için Louvre’a yerleştirmen gerekiyor. Taşıyamayacağım kadar ağır.”

“Tabii anne.”

Annesi ondan tarafa bakıp gülümsedi. “Anneciğim yok mu? Oğlum bana anneciğim diyemeyecek kadar büyüdü mü?”

Matt, tiz çocuksu bir sesle, “Anneciğim,” diye karşılık verdi.

“Sersem çocuk.” Aralarında bir rahatlık vardı. Keşke benim de annemle aramda böyle bir ilişki olsaydı, diye düşündüm.

“Pekâlâ, Grace. Matthias bana senin müzisyen olduğunu söyledi.”

“Evet, müzik okuyorum.”

“Çello, öyle değil mi?”

“Evet ama diğer enstrümanları da çalabiliyorum. Sadece en iyisi çello.”

“Matt’in babasının evinde muhteşem bir kuyruklu piyano var. Oraya gittiğiniz zaman onlar için çalmalısın. O enstrümanın hayatını bir eşya parçası olarak geçirmesi büyük utanç.”

Matt neşeyle araya girip “Katılıyorum,” dedi.

“Belki çalarım. Hoşlarına gidebilecek bir şeyler bulmalıyım.” Aslında bu fikirden pek de hoşlanmamıştım. Matt’in ailesiyle ilgili bildiklerime bakılırsa, sanatın her türüne karşı önyargılı görünüyorlardı.

Kısa bir süre sonra küçük ama sevimli bungalov bir evin yanındaki araba yolunda durduk. Tahta kiremitleri, vişneçürüğü çift sürgülü pencereleri vardı.

Ön bahçe vahşi, bele kadar yükselen bitkilerin olduğu bir İngiliz bahçesini andırıyordu. Ama düzgün kesildikleri için büyümlü bir görüntüsü vardı. Hava soğuk olsa da, New York’taki kadar dondurucu değildi.

Yola adım atarken, “Burası ne kadar düzenli,” dedim.

“Artık çocuklarım büyüdüğü için bahçeyle ilgilenecek zamanım oluyor.” Aletha mika duvar lambalarıyla aydınlatılmış ön kapının kilidini açtı. “İçeri gel, Grace. Sana odanı göstereyim. Matthias, tatlım, lütfen çömlek çarkını unutma.” Matt minivana geri koşarken biz ikimiz eve girdik.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Beni uzun ve kapsamlı bir sorguya mı alacaktı yoksa evin kurallarını mı bildirecekti? Çok gergin ve endişeliydim. Aletha’nın arkasından sendeleyerek misafir odasına adım attım. Odaya girer girmez temiz

hava dolması için pencereyi açtı. Matt de odaya girince aynı şeyi yapardı. Zarif hareketleri, yumuşak huylu olmaları birbirine çok benziyordu. Matt'in babasından hangi özellikleri aldığını merak ediyordum.

Aletha yanıma gelip kollarımı kavradı. Midem kasılmıştı.

Sıcacık gülümsedi, "Endişelenmene gerek yok. Sana Matthias'ın son zamanlarda çok mutlu görüldüğünü söylemek istedim. Sanırım bunda senin büyük payın var."

"Ah?" Sakin kalmaya çalışıyordum.

"Peki, sana sadece evime hoş geldin demek istiyorum."

Bavulumu yere koyunca Aletha'nın Matt'in bavulunu odanın köşesine bıraktığını fark ettim. "Beni ağırladığın için çok teşekkür ederim, Aletha. Matt beni buraya getirdiği için kendimi çok şanslı hissediyorum." Çiçek desenli bir yorganla örtülü çift kişilik yatağı işaret edip, "Ben burada mı uyuyacağım?" diye sordum.

"Evet, sanırım ikiniz burada rahat edebilirsiniz. Matthias bu yatağı çok sever."

Yutkundum. *Siz ikiniz*, gözlerim sanki çok uzun zamandır kırpıştırmıyormuşum gibi kurudu ve irileşti. Belki de gerçekten onları kırpmamıştım. Aletha güldü ve beni kucakladı. "Ah, Grace," dedi. "Tatlı Grace. Ben dün doğmadım."

Ben şaşkın bir halde orada öyle dikilirken odadan çıktı. Bitkin bir halde kendimi yatağa bıraktım.

O GÜN uzun bir şekerlemeden sonra Matt'le meşe yemek masasına kurulduk ve Aletha bize üzeri buhar tüten kâselerde tavuk çorbası ikram etti.

Kâseleri masaya getirdikten sonra Matt'e "Alexander'la konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır."

Aletha çorbasından başını kaldırıp burnunun ucunda dengelediği gözlüklerinden kızgınlıkla baktı. Ama onu çok iyi tanımadığım için tepkisinden emin değildim.

"Konuşmadım, anne. Alex'le son görüşmemizde aramızda çok harika bir sohbet geçmemişti."

Aletha çatalını bıraktı. Önce bana sonra Matt'e baktı. "Siz kardeşsiniz. Küçükken birbirinizden ayrılmazdınız. Bu aileye ne oldu böyle?" Sesi çatlamıştı.

Matt hakarete uğramış gibi baktı ve yüz hatları yumuşadı. "Onunla konuşacağım, anne." Elini annesine uzattı. Aletha elini tuttu, arkasını çevirip öptü ve bıraktı. "Sadece Alex gibi insanların bize başka bir türmüşüz gibi bakmasına katlanamıyorum. Pembe şortlar ve polo yaka gömlekler giyiyor ve kendine Adonis dedirtiyor." Matt sıırttı.

Bir tavuk parçası boğazıma kaçtı ve kahkahalarım engel olmadım. Aletha bile kendini tutamamıştı. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyor, şiddetli kahkahalarla sarsılırken nefes alamıyordu. Sonunda kendini toparladı ve "Hey! O da benim oğlum!" dedi.

Hava bir anda yumuşamıştı. Matt gülmeye devam ederken, "Senin suçun değil," diye karşılık verdi.

"Ah, evlat, Matthias. Babandan aldığın tek şey bu."

"Nedir o?" Birden meraklanmıştım.

Aletha sıcacık gülümsedi. "O ve babası neşelidir. Bir şeyi şakaya vurmadan önce ancak iki dakika ciddi kalabilirler."

Matt, "Babam artık öyle değil," diyerek araya girdi.

Aletha'nın omuzları sessiz kahkahalarıyla titremeye devam ediyordu. "Şey, baban en azından *eskiden* öyleydi."

Çorbalarımızı neşeli bu sohbetle bitirdikten sonra Matt masadan kalktı. "Anne, teşekkür ederim. Bu çok lezzetliydi. Grace, ben anneme yardım ederken sen de duş almak ister misin?"

"Tabii, olur. Ben de yardım edebilirim."

"Saçmalama, Grace. Bunu biz hallederiz." Aletha oğlunun yanına gidip hafifçe omzuna vurdu.

Yemek odasından ayrılmadan önce gözüme içi fotoğraflarla dolu ahşap bir dolap takıldı. Matt bakışlarımı takip etti. Matt ve Alex'in çeşitli çocuk fotoğraflarının yanı sıra; çok sayıda sanat objeleri, boncuklarla süslü abajurlar, eski fotoğraf makineleri, el yapımı çömlek parçaları ve Aletha'nın neşe içinde gülümsediği daha genç siyah beyaz fotoğrafları vardı. Matt, "Onları küçükken ben çektim," dedi.

"Bunlar inanılmaz." Daha yakından bakmak için yaklaştım, Matt de peşimden geldi. "Annen sanki senin ilk ilham perinmiş."

Matt'e döndüm ve kıstığı koyu renk gözlerine baktı. Her şey bir an için durdu. Matt hafif aralık ağzıma bakıyordu. Parmak uçlarıyla yanağıma dokundu, başparmağının nasırlı yerleri beni baştan çıkarıyordu. Titredim.

"Benim ilk ilham perim sensin, Grace."

Orvin'in bana nasıl duymam gerektiğini öğrettiği müzik geri gelmişti.

Matt eğilip hafifçe dudaklarımı öperken sesler kulaklarımı dolduruyordu.

Ertesi sabah uyandığımda Matt'in tarafı soğuk ve boştu. Yemek odasına gidince Aletha'yı masada tek başına oturmuş kahvesini içerken buldum. Diğer yandan geniş bir kâsenin içindeki yulaf ezmesini karıştırıyordu.

“Günaydın tatlım.”

“Günaydın Aletha. Matt gitti mi?”

“Evet. Ayak işlerini hallediyor. Seni uyandırmak istemedi. Yulaf ezmesi ister misin?”

“Sadece kahve alayım, teşekkürler.”

“Otur lütfen.” Ayağa kalkınca Aletha'nın üzerinde boya lekeli bir önlük ve bahçe ayakkabıları olduğunu gördüm. Onu incelediğimi fark etti.

“Louvre'daydım. Orası benim arka taraftaki sanat atölyem, daha bilindik adıyla garajım. Ona bu ismi verdim çünkü çalışmalarımın Louvre'da sergilenmesini çok istiyorum. Ve şimdi en fazla bu kadarını elde edebiliyorum. İstersen kahvaltıdan sonra seni oraya götürebilirim.” Ben masaya geçerken o mutfağa gitti. Parmağımla ahşabın üzerindeki bir damarı takip ederken onun yüksekteki bir dolaptan kupa aramasını izledim. Aletha ruhu huzura kavuşmuş biri gibi görünüyordu. Hayat onun için artık gizemli bir konu değildi. “Matt'in babası ve ailesiyle tanışacağım için endişeliyim,” diye itiraf ettim. Babasının ailesi sözüme gücenip gücenmeyeceğini düşünememiştim.

Dolaba uzanırken hareketleri sadece birkaç saniye için yavaşladı. Zarif bir şekilde ayakuçlarında yükselmişti. Ama onun bu hareketi yorumumun Aletha'yı üzdüğünü anlamama yetmişti bile.

Bana bakmadan, “İyi olacak,” dedi. Yemek odasına dönünce bana içi siyah aromalı kahveyle dolu kocaman bir fincan uzattı. Gülümsüyordu. “Matt’in babası Charles da bir zamanlar onun gibiydi.”

“Bir zamanlar mı?”

İçinde küçük metal bir sütlüğün olduğu gümüş tepsiyi işaret etti.

“Sade benim için yeterli,” diye karşılık verdim.

Masanın diğer ucuna oturdu, arkasına yaslandı. Burnunun ucundaki gözlüklerini çıkarıp boş yulaf ezmesi kâsesinin yanına bıraktı. Sessizce geçen birkaç saniye sonunda konuşmasına devam etti. “Bazen para insanları değiştirir. Matt’in ağabeyi Alexander’a gelince, onun için endişelenmene gerek yok. Gözünü ayırmaman gereken kişi Monica. Özellikle de Matthias’ın yakınlarındayken. Tehlikeli olan o. Alexander sadece... Şey, aynı Matt’in dün gece tarif ettiği gibi. Zararsız ama çok da cömert sayılmaz. Sanırım bunu en güzel bu şekilde anlatabilirim.”

Onun bu kadar açık olmasına şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“Ben olan neyse onu anlatırım, Grace. Monica’nın her zaman Matt’e karşı bir ilgisi vardı. Sadece paraya olan ilgisi daha ağır bastı. Bence Alexander bunu biliyor. Ve bu kardeşiyle arasında bir uçurum yarattı. İki kardeş birbirinden her zaman farklıydı. Ama Monica gelene dek daha yakındılar.”

Umutsuzca konuyu değiştirmek isterken başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım. Bu arada midem alt üst olmuştu. “Matt’e bir şey almak istiyorum.” Durdum, Aletha devam etme-

mi bekledi. “Çok fazla param yok. Neyin hoşuna gidebileceğine dair bir fikrin var mı?”

Aletha kahvesinden başını kaldırıp gülümsedi. “Evet, bunu sorduğuna sevindim. Sanırım mükemmel bir şey biliyorum. Hadi atölyeme gidelim.”

Aletha’nın peşinden ev kadar eski görünse de, dışarıdan bakıldığında onun kadar bakımlı olmayan bej rengi garaja yürüdüm. Yıpranmış tahta kiremitlerinin tamire ihtiyacı vardı. Aletha beni içeri alıp okuldan kaçmış kız çocuklarıymışçasına kıkırdayarak kapıyı hızlıca kapattı. Her yer üzerlerinde çömlekler, heykeller ve yarısı bitmiş bir manzara tablosunun olduğu raflarla kaplıydı. Duvarlardaki bu tavana kadar yükselen raf sistemleri konservelelerin içindeki fırçalar, metal gereçler ve cam kavanozlarla doldurulmuştu. Yeni aldığı çömlek çarkı köşedeydi. Ortada ise parıldayan bir tekerleğin yuvarlak metali vardı. Aletha kapının arkasından bir önlük alıp bana uzattı. “Matthias için bir şey yapmaya ne dersin?”

“Tabii ama ne? Bu konularda pek iyi değilim.” İçi küçük gümüş parçalarla dolu metal bir kahve kavanozu aldım. “Bunlar ne?”

“Deri malzemeleri.”

“Ah, Matt’in bir kemere ihtiyacı var. Kemer niyetine birbirine bağlanmış ayakkabı bağcıklarını kullanıyor.”

“Harika!” Aletha uzun metal bir dolabın yanına gidip üzerinde dört deliği olan bir deri şeridi aldı. “Tek ihtiyacın olan bir toka. Toka için birlikte ikinci el mağazasına gidebiliriz.”

Her geçen dakika bu kadına daha çok hayran kalıyordum.

Kahve kavanozun içinden küçük bir çekiç ve birkaç alet çıkartıp kaldırdım. “Yani tek yapmam gereken bunları deriye geçirmek mi?”

“Öncelikle deriyi yeterince yumuşak olabilmesi için ıslatmamız gerekiyor. Böylece tasarım daha kalıcı olacaktır.” Lavaboya gidip birkaç dakika sonra elinden ıslak bir bezle geri döndü. Küçük bez parçasıyla deriyi ıslattı ve bir adım geri çekildi. “Al bakalım, tatlım.”

“Nasıl bir tasarım yapmalıyım?”

“Bu tamamen sana bağlı.”

Uçlarında farklı şekiller olan aletleri inceledim.

Üç dalgalı çizgiden oluşan bir daire vardı. Onunla birlikte başka bir daireyi alıp büyük olanı deriye bastırdım. Arkasından küçük olanı büyüğün tam ortasına yerleştirdim.

Aletha yanıma gelip desene baktı. “Vay canına! Bu tam bir göze benzemiş, öyle değil mi?”

“Evet, sanırım öyle oldu.”

“O zaman biraz da kadınsılık katalım. İzin verir misin?” Başımı salladım. Damla şeklinde bir aleti alıp gözün altına ve üstüne üç damla izi çıkardı. Sonra ikinci bir göz daha yapıp aynı işlemi devam ettirdi. Yarım ay şeklindeki başka bir aleti alıp bir sıra yaratacak şekilde göz deseninin hem altına hem de üstüne bastırdı. Ben daha ne olduğunu çözmeden kemer şal benzeri ya da tribal girdaplarla çevrili bir kadın gözünü andıran desenine kavuşmuştu bile.

“Bu çok etkileyici,” dedim.

“Artık bir desenin var. Sanırım bir isim vermemiz gerekirse ‘Gözler Matt’in Üzerinde’ olabilir,” dedi ve güldü.

“*Benim Gözlerim* Matt’in Üzerinde,” diye düzeltmemle daha çok güldü.

“Buna bayılacak. Tek yapman gereken kemerin sonuna dek aynı deseni tekrarlamak.” Yanımdaki yüksek tabureyi bana doğru çekti. Ben de oturup çalışmaya başladım.

14

Süphelerin Oldu Mu?

Grace

Saatler sonra, tam araba yoluna giren motosikletin sesini duyduğum an kemeri bitirdim. Aletha çay yapmak için eve gitmişti. Kemeri dolabın içine astım ve kapıya yürüdüğüm sırada Matt içeri girdi. Beni içeri itip sert bir şekilde öptü. Kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı beline sarmasına izin verdim. Kapıyı hızla kapattı ve beni arkasına dayadı.

Kulağıma eğilip “Sakın bana hayır, deme,” dedi.

“Matt, annen.”

“Bunu hemen çıkar.” Beni yere indirip önlüğü çıkardı.

“Aslına bakarsan hepsini çıkar.” Tişörtüme uzandı ama ben onu durdurdum. Nefes nefese “Buraya gelmez,” diye itiraz etti.

“Ne? Neden?”

Kollarını pes edercesine iki yana bıraktı. “Çünkü bizim burada olduğumuzu biliyor. Şimdi, nerede kalmıştık?” Tavana bakıp çenesine dokundu sonra işaret parmağını bana uzattı. “Ah, evet,

seni soyuyorduk.”

“Dur biraz, belki saygısız olduğumuzu düşünecek.”

“Belki bizim genç ve âşık olduğumuzu düşünecek,” diye hızla karşılık verdi.

Sanki birisi odanın içinden tüm havayı ve kelimeleri çekip almışçasına sessizce birbirimize baktık. Matt’in hissiz bir ifadesi vardı. Kaşlarımı çattım.

Hızla omuz silkti. “Ne?”

“Öyle miyiz?”

“Genç mi? Evet, sayılır.”

“Hayır... Biz...”

“Ne sanıyorsun, Grace?” Ağzıyla ağzımı kapattı ama bu sefer öpüşünde sertlik ya da acele yoktu. Öpüşmemiz birbirimizin içinde erimek istiyormuşçasına tatlı ve romantik bir şekilde devam etti.

Sonunda ben kendimi çektim. “Senin bir motorun mu var?” diye sordum.

Başını boynumu ve kulağımın altını öperken sallayarak cevap verdi.

“Beni gezdirir misin?”

“Tabii ki.”

“Biliyor musun, geçen gece hakkında hiç konuşmadık.”

“Konuşmamız gerekiyor mu?” Ses tonu birden sertleşmişti.

Ani bir paranoya dalgası beni Matt’in kollarından alıp savurmuştu. Konuyu görmezden geliyordu. Ama neden? Bana söylemek istemediği bir şey olduğunu düşündüm. *Yeterince iyi değil*

miydim? Nasıl olabilirdim ki? O bir Tanrı gibiydi, her yerinden tatlılık ve seks akıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Diğer yandan nazik, zeki, güçlü ve sanatçı ruhliydu.

Bu kadarı da haksızlık! Bir kişiyi bu kadar tatlı yapamazsın evren! Bu gerçekten lanet olası bir haksızlık!

Matthias kızların evlenmeyi hayal edeceği türde bir erkekti. Daha ilk buluşmanızdan sonra soyadını okul dosyanızın kapağına çizeceğiniz cinsten. *Graceland Shore. Graceland ve Matthias Shore. Bay ve Bayan Shore.* Aile fotoğraflarınız gökyüzünde hızla dolaşan yıldızlar gibi zihninizde uçuşabilirdi. On ikinci kez hamilesiniz ve ışık saçıyorsunuz. Kocanızla birbirinizin gözlerinin içine bakarken küçük Adonis ve Aphrodite'ler bacaklarınıza tırmanıyor... Bunu dünyaya haykırmak istiyorsunuz. "Bu adam benim!" Ve ona bir sürü oral seks yapıyorsunuz. Bunu henüz yapmamış olsam da, yapmayı planlıyordum. Her neyse, demek istediğim onun için her şeyi yapmak isteyebilirdiniz. Ve sonra, bir gün gelir, mitolojik bir karakter gibi kalbinizi önemsiz farklılıklardan dolayı yok ederdi.

Bunu gerçekten konuşmamız gerekiyor mu?

Of!

Matt gözlerini kısıp bana baktı. Yoksa benimle oyun mu oynuyordu? Midem endişeyle kasıldı.

"Pekâlâ Grace, neler oluyor?"

Kendimi daha fazla tutamadım. "Yatakta kötü müydüm?"

"Ne? Senin derdin ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Soruma cevap verecek misin?"

Vücudunu dikleştirdi, "Biraz önce sana âşık olduğumu söyledim, bunun farkında mısın? Anladığımı sanmıştım. Lanet olsun,

Grace. Seni istiyorum, umutsuzca seninle annemin arka bahçesindeki bir kulübede sevişmeye çalışıyorum. Hareketlerin kelimelerden daha etkili olduğunu sanırdım.” Bir süre birbirimize öfkeyle baktık, sonra Matt sesini alçalttı. “Sana yemin ederim, geçen akşam hayatımın en güzel gecesiydi. O kadar eşsiz bir güzelliğin ve seksiliğin var ki... O kadar mükemmel hareket ediyorsun ki, o gecedan beri başka bir şey düşünemiyorum.” Pantolonuna baktı ve güldü. “Bu da uçaktaki ve Aletha’nın evindeki planlarımızı tamamen tuhaf bir hale sokuyor.”

Kalbim yumuşadı. Beni kazanmıştı.

Elimi tuttu. “Hadi ama aptal kız. Seni öğle yemeği için babamın evine götürmek istiyorum ve gerçekten geç kalıyoruz.”

“Gerçekten mi?” Saatime baktım. Matt’in babasını bu kadar kısa zamanda görmek isteyeceğini düşünmemiştim. “Ah, kahretsin.” Deli gibi daireler çizerek Aletha’nın evine koştum. “Ne giyeceğimi bilmiyorum,” diye bağıırıyordum.

Matt arkamdan gelip yatağa oturdu, ellerini başının arkasında birleştirip yaslandı ve yüzünde ukala bir gülümsemeyle beni izledi. “Herhangi bir şey seçebilirsin. Giydiğin her şey harika görünüyor... Ve tabii hiçbir şey giymediğinde de.”

“Ah Tanrım, Tanrım, Ah Tanrım!” Odanın içinde bavulumdan çıkarıp fırlattığım giysiler uçuşuyordu.

Matt yerden bir giysi alıp “İşte bu!” diye uzattı. “Bunu giy.” Bu o elbiseydi, üzerinde küçük siyah çiçekleri olan arkası biraz açık elbise... “Taytın ve çizmelerinle. Bunun içinde harika görünüyorsun.”

Elbiseyi elinden kapıp kırıışıklarını inceledim.

Kapıdan, “Bana ver, tatlım” diyen bir ses geldi. Aletha ellerini uzatmıştı. Yüzündeki sıcak gülümsemeyi fark edince neredeyse ağlayacaktım. Ailemle yaşarken sadece kendi giysilerimi değil, babamın ve kardeşlerimin giysilerini de benim ütülemem gerekirdi. Annem her zaman bunun benim görevlerimin bir parçası olduğunu söylerdi. Üniversiteden tatil için eve geldiğimde saatlerce ütü yapardım. Ütü yapmaktan nefret ediyordum. Ütü tahtasını görmek bile sinirlerimi alt üst etmeye yetiyordu. Aletha’nın nazik hareketi benimle ilgilenen bir anneye ne kadar özlem duyduğumu hatırlatmıştı. Babamın alkol sorunlarının ailemizi yönetmesine izin vermeyen, benim için heyecanlanan ve aradığımda nasıl olduğumu öğrenmek isteyen bir anne... Aynı anda birçok şeyle uğraşmak zorunda kalmayan bir anne.

“Teşekkür ederim, Aletha.”

“Benim için bir zevk, tatlım.” Sanırım söylediklerinde ciddiydi. Sanki gerçekten elbisemi ütülemek onu mutlu edecekti.

Yirmi dakika sonra kendimi Aletha’nın minivan yolcu koltuğunda kıpırdanırken buldum. Matt çalan Sex Pistols’a uyum sağlayarak direksiyona vuruyor, trafikte yol almaya çalışıyordu. Gerginliğimin kesinlikle farkında değildi.

Sesimi duyurabilmek için bağırdım. “Hey!”

Dönüp bana baktı. “Endişelenme Grace. Onlar sadece bir avuç dolusu kendini beğenmiş ahmak. Onlar için bir şeyler çalman yeterli. Hepsi etkilenecektir. Monica seni kıskanacak. Alexander bir hödük gibi davranacak. Babam ve karısı samimi ama ukala olacak. Yemeğimizi hangi ünlü şefin pişirdiğinden konuşacaklar. Sonra babam sana şaraba ne kadar para ödediğini anlatacak.”

“Elimiz boş gittiğimiz için kendimi kötü hissediyorum.”

“Annem götürmemiz için bir şişe Prosecco verdi.”

“O nedir?”

“Köpüklü şarap. Şampanya gibidir.”

Derin bir nefes aldım. “Harika.”

En alçak gönüllü yorumla malikâne diyebileceğimiz evin otomobil yoluna girmemizle gözlerim yerlerinden fırladı. Ev Noel ışıklarıyla süslenmişti, yuvarlak araba yolunun ortasında dev bir Noel ağacı vardı. Ağacın üzerinde ise abartılı süsler ve devasa cam toplar asılıydı.

“Üvey annem bu şeylere bayılıyor ama hiçbirini kendi yapmıyor. Sadece yapmaları için birilerini tutuyor.”

Şarabın arka koltukta kaldığını fark edip aldım. Matt kapı ziline bastı. Büyüdüğü eve öylece giremiyor olması tuhaf gelmişti.

Altmışlı yaşlarının ortalarında, sadece filmlerde var olduğunu sandığım önlüklerden giymiş şişman bir kadın kapıyı açtı. *Brady Bunch* dizisindeki Alice karakterini andırsa da, onun kadar neşeli görünmüyordu.

“Matthias!” dedi. Yoğun bir Alman aksam vardı.

Matt uzanıp kadını yanaklarından öptü. “Naina, bu Grace.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Elimi ciddi bir şekilde sıkıp arkasını döndü. Uzun bir koridor boyunca peşinden yürüdük.

Ağzımı *bu kadın kim* diyerek sessizce hareket ettirdim.

“Kâhyamız,” diye fısıldadı. Sonra kulağıma eğilip “Acımasızdır,” dedi. Gözlerim daha da büyüdü.

Naina durdu ve bize döndü. “Seni duyabiliyorum, evlat.”

Matt sırtıttı. “Naina on iki yaşımdan beri burada. Bana ev ödevlerimde yardım ederdi. Almanca birkaç küfür öğretti ve her zaman benim için bir sürü tatlı atıştırma kaçırdı.”

Naina ayağını yere vurup ellerini beline koydu. “Matthias!” diye çıkıştı ama yanaklarının kızarması ve gülmeye başlaması sadece birkaç saniye sürdü.

“Gel buraya!” İri kadın Matt’i kucaklayıp sımsıkı sarılmıştı. “Seni özledim, Matthias. Sen yokken burada hiçbir şey aynı değil.” Birbirlerinden uzaklaştılar.

Matt hafifçe kendi göğsüne vurdu. “Onun gözdesi benim.”

“Hadi bakalım, bu kadar yeter,” diyen Naina arkasını dönüp koridorda yürümeye devam etti. Konuyu geçiştirmişti ama Matt’in doğru söylediğini biliyordum.

Noel’e iki gün kalmıştı ve ben Matt’in babası, kardeşi, üvey annesi ve kindar /eski kız arkadaş/ yakın zamanda görümcesiyle tanışacaktım. Odaya elimde bir şeyle girdiğim için mutluydum, sanki o büyük oturma odasında bizi her ne bekliyorsa elimdeki şişe bir kalkan görevi görüyordu. Matt son anda Prosecco şişesini elimden aldı. İçeriye benden önce girip şişe sağ elinde sallanırken kollarını iki yana açtı. “Mutlu Noeller ailem, ben geldim!”

Matt’in babası ve üvey annesi devasa bir arka bahçe ve ışılda-yan bir yüzme havuzuna bakan yerden tavana pencerenin önünde duruyordu. Babası koyu renk bir takım elbise giyip kravat takmıştı. Üvey annesinin bej rengi kalem etek, beyaz bir bluz giymiş parıldayan inci bir kolye takmıştı. Kusursuz kısa kesilmiş sarı saçları ve estetik harikası cildi ile Aletha’nın tam tersiydi.

Babasının aynanın karşısında çok fazla zaman geçiren bir adama ait seçkin bir duruşu olsa da, gülümsemesi Matt gibi samimiydi. Koltuktan biri kalktı ve şüphesiz Alexander olduğunu anladım. Sade beyaz bir takım elbise ve pembe gömlek giymiş ama kravat takmamıştı. Gömleğinin üst üç düğmesi açıktı, yanık ve kılsız göğsünü ortaya çıkarıyordu. Saçları Matt'e göre daha azdı ve jöleden plastik gibi görünüyordu.

Üç adımda Matt'in yanına geldi. Neşeyle, "Matt gelmiş ve her zamanki gibi geç kaldı!" dedi. Matt'in elindeki şişeyi alıp inceledi. "Ah, bakın. Bize bir şişe fakir şampanyası getirmiş. Ne diyorsunuz? Belki bunu domuzu pişirirken kullanırsınız?"

Tanrım, bu adam gerçek olamazdı.

Aletha şişeyi verdiği zaman nasıl bir tepki vereceklerini bildiği halde Matt annesine tek bir kelime etmemişti... Boğazım düğümlendi ve kalbim sızladı. Son saniyede şişeyi elimden almasının nedeni bu olmalıydı.

Erkek kardeşini görmezden gelen Matt kenara çekilip koluma girdi. "Millet, bu Grace."

Garip bir hareketle elimi salladım. Üvey annesi yanımıza geldi. "Merhaba canım. Ben Regina."

Ben onun elini sıkarken Matt'in babası tek kelime etmeden oğlunun yanına gelip onu kucakladı. Sonra dikkatini bana çevirdi. "Merhaba, Grace. Tanıştığımıza memnun oldum. Sen ve müziğin hakkında pek çok şey duydum."

Yutkundum, ne duyduğunu merak ediyordum. "Teşekkür ederim, efendim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Lütfen bana Charles de."

Birden *Charlie'ye ne dersin* demek istesem de, bu isteği bastırdım. Sinirli bir şekilde gülüp “Peki Charles,” demekle yetindim.

Alexander geride dururken odaya yan taraftan siyah saçlı bir kadın girdi. Tam da komşunun güzel kızı diyebileceğiniz biriydi. Uzun, düz saçlarının uçlarında dalgalar vardı. İri kahverengi gözleri ise şaşırtıcı biçimde sıcaktı. Bize doğru yaklaşırken ona gülümsedim. Ama birden bunun kocaman sahte bir gülümseme olduğunu fark ettim. Yanımızda gelirken adeta bir kedi gibi hareket ediyordu. “Matthias.” Sesi kibirliydi.

“Merhaba, Monica. Bu Grace.”

Ürkütücü bir gülümsemeyle önce çizmelerime sonra yüzüme baktı. Elini sıkmak için uzatsam da, elim kısa bir süre havada kaldı. Sonunda o da karşılık verdi. “Tanıştığımıza memnun oldum. Tam da onun tipisin.”

“Ohhh.”

Monica tekrar Matt'e döndü ve “Konuşabiliyor mu?” diye sordu. Charles araya girip, “Çocuklar, yemek odasına geçelim,” dedi. Ona minnettar kalmıştım.

Altı kişi üzerinde gümüş yemek takımı ve kristal şampanya kadehleri olan siyah parlak bir masaya oturduk. İkimiz Alexander ile Monica'nın karşısına otururken Regina ve Charles masanın iki ucuna geçti. Naina zarif bir şekilde hızla içerip girip çıkıyor, masaya yemekleri taşıyordu.

Charles yemeklerin Şef Michael Mason tarafından pişirildiğini anons etti. Matt'in kulağına eğilip “O kim?” diye sordum.

Matt yüksek bir sesle, “Kimin umurunda ki?” diye karşılık verdi ama kimse onu umursamadı.

Regina ve Monica, Monica'nın gelinliğini diken bir tasarımcıyla ilgili konuşurken Charles ve Alexander da şirketin son anlaşmaları üzerine tartışıyorlardı. Yemeğin büyük bir kısmında bizi görmezden geldiler ve ben bu yüzden onlara minnettardım. Tatlıların servis edilmesiyle birlikte Monica ve Alexander birkaç kadeh şampanyayı bitirmişti. Sonunda bize döndüler.

Alexander, "Demek çello çalıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Ah!" Monica'nın sesinde bir ukalalık vardı. "Demek çello çalan kız sensin!"

Bir kez daha "Evet," dedim. Matt'in yüzüne bir endişe yerleşmişti. Sert bir ifadeyle Monica'ya bakıyor, ses tonunu anlamaya çalışıyordu. Monica'nın tatlı gülümsemesi ve sahte kahkahaları ise benim tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Alexander'a döndü ama beni işaret ederek "Bu o kız mı?" diye sordu. Sonra Matt'in babasına, "Hani senin yardım ettiğin kız, öyle değil mi Charles?" dedi.

"Özür dilerim... Ah, yardım etmek mi? Neden söz ettiğinizi bilmiyorum." Sesim neredeyse bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Bu insanların arasında dönüştüğüm aptal ve uysal kız da kimdi?

"Hiçbir şey. Bu öğle yemeğinde konuşulacak bir şey değil, Monica."

Matt'in ses tonu sertti.

Sandalyemi geriye ittim. "Tuvalet nerede?" Bu sorumu beni kurtarabilecek herhangi birine yöneltmişim.

Regina, "Koridorun sonunda, sağdan ikinci kapı," diye karşılık verdi.

Ayağa kalkınca şampanyadan başım döndü. Matt de hemen ayağa fırladı ama onu hızla geçip koridora yöneldim. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Tuvalet girdim, tam kapıyı kapatmak üzereyken Matt'in iri çelik tabanlı botu araya girdi. "Dur! İzin ver gireyim."

"Hayır," diye bağırdım.

"Grace, ben ciddiym. İzin ver gireyim... Lütfen."

Gözlerim sulanıyordu, kötü hissediyordum. Sonunda kapıyı bıraktım ve girmesine izin verdim. Çenemi tutup kaldırdı. Gözleri adeta ateş saçıyordu. "Şimdi beni dinle. Çellonu geri alabilmen için babamdan biraz borç aldım. Senin içinde bulunduğun şartları asla anlayamayacağı için fazla ayrıntıya girmedim. Bunu bilmeyi bile hak etmiyorlar. Sen güzel, iyi ve safsın ve içerdekilere bunu anlatmak zorunda değilsin. Bırak en kötüsünü düşünsünler. Bırak Monica boktan yargılarını öne sürsün. Bırak Alexander o parayı beşinci kürtajın için kullandığımızı sansın. Hepsinin canı cehenneme! Benim umurumda değil ve sen de umursamamalı-sın. Onlar asla mutlu olamayacaklar çünkü, ne kadar çok şeye sahip olurlarsa, daha fazlasını isteyecekler. Şimdi de bizi yaralamaya çalışıyorlar. Çünkü, bizde onların sahip olmadığı bir şey var.

Burnumu çekerek, "Neymiş o?" diye sordum.

"İşte bu." Matt uzanıp beni yavaş ve yumuşak bir şekilde öptü.

Sonra lavabonun altındaki banyo dolabını açıp en arkasına uzandı. "Buldum! Naina beni asla yanıltmaz." Bu bir şişe tekilaydı. Kapağını açıp bir yudum aldı. "Benim araba kullanmam gerekiyor ama sen istediğin kadar sarhoş olabilirsin. Ailemle birlikte olmanın verdiği acıyı uyuşturacaktır, güven bana!"

Üç büyük yudumdan sonra sıcaklığın yüzüme yayıldığını hissedebiliyordum. Tekila içer içmez yanaklarım kıpkırmızı olurdu. “Ben hazırım.”

Matt saçlarımı karıştırdı. “Şimdi oldu. Tam biraz önce sevişmişiz gibi görünüyorsun. Hadi onları biraz şaşırtalım.”

Geri döndüğümüzde grup oturma odasında, ıslıl ıslıl parlayan kuyruklu piyanonun yanında dikiliyordu. Monica beni görünce şaşırdı. Alexander kıskanmış gibi görünüyordu. Charles ve Regina ise ben elimle kendimi serinletmeye çalışırken meraklanmıştı.

Alexander, “Dönmeniz biraz uzun sürdü.” dedi.

Arkasından geçerken, “Matt ağırdan almayı sever,” diye mırıldandım. Piyanonun taburesine oturunca son bir kez daha dramatik bir hareketle elimi salladım. Sonra tuşlara parmaklarımı koydum ve “Size bir şeyler çalabilir miyim?” diye sordum.

Charles, “Bu harika olur, Grace,” diye karşılık verdi.

Tekila damarlarımda adeta patlıyor, vücudumdaki tüm gergin kasları rahatlatıyordu. Önce yavaşça çalmaya başladım, şarkının akıp gitmesine izin verdim. Sonra yükseldim, her bir duygu spirüel bir deneyim gibi yüzeye çıkıyordu. Kendimi haykırıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve tek bir notayı bile atmadan beş dakika boyunca çaldım.

Şarkıyı bitirdiğimde bir sessizlik oldu. Endişeli bir şekilde gözlerimi açmak için beklerken alkış seslerini duydum. Önce Charles’a baktım, yüzü parlıyordu. “Bu büyüleyiciydi, Grace. Bach mıydı?”

“Pink Floyd. ‘Comfortably Numb’,” diyerek gülümsedim.

Regina, “Her ne olursa olsun, muhteşemdi,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diyerek ayağa kalktım. Monica Matt’in yanında dikilmiş ona bakıyordu. Ama Matt bunun farkında değildi, çünkü gözleri benim üzerimdeydi. Neredeyse bir milyon vat gücünde bir enerji saçarak gururla gülümsüyordu.

Ona doğru yürüyünce parmaklarını sanki hayali bir fotoğraf makinesinin deklanşörüne basıyormuş gibi şaklattı ve “Sen mü-kemmelsin!” diye fısıldadı.

Monica tüm bu olanları görmüştü. Ama en iyi kısmı Matt’in umurunda olmayıştıydı. Monica’nın onun zihninde artık var olduğunu bile sanmıyordum. Tam yanına geldiğim sırada Alexander hafifçe Matt’in sırtına vurdu. “O gerçekten çok yetenekli, dostum!”

Matt’in gözleri irileşti, şaşkınlığı çok belliydi. Bunun nedeni ya bir zamanlar paylaştıkları o kardeş sevgisini hatırlaması ya da Alexander’ın bana bir ödölmüşüm gibi bakıyor olmasıydı.

Bana bakmaya devam ederek, “Evet, öyle,” diye karşılık verdi. “Artık gitmemiz gerekiyor.” Matt elimi tutup beni kapıya doğru çekti ve elini omzuma attı. “Teşekkürler baba, Regina. Harika bir öğle yemeğiydi. Artık annemin minivanına dönmemiz gerekiyor.” Kulağımı öptü ve “Seni sadece kendime istiyorum,” diye fısıldadı.

Son olarak kapıdan çıkmadan önce “Mutlu Noeller!” diye bağırdı. Ve arkamızda bir oda dolusu şaşkın yüz bırakıp oradan ayrıldık.

Araba yolundan çıkarken, “Tüm bunlar da neyin nesiydi?” diye sordum.

“Onlara senin bana ait olduğunu söylüyordum.”

Gülümsememe engel olamadım.

Yeniden Sex Pistols çalmaya başlamıştı. Matt sesi sonuna kadar açıp en Sid Vicious taklidiyle güneşin altında tatil yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanmaya başladı. Gülümseyip camdan dışarı bakarken otobanın diğer tarafındaki trafiğin kırmızı bulanık ışıklarına daldım.

Sonraki üç günü annesinin evinde, Matt'in motosikletiyle sokakları dolaşarak geçirdik. İkinci el mağazasında ortasında gri bir baykuş olan kurşunla kalay karışımı havalı bir kemer tokası buldum. Parasını öderken Matt beni dışarıda bekledi.

Kapıdan çıkınca onu motosikletinin tepesinde otoparkta seksi bir şekilde buldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde o kendini beğenmiş Matt gülümsemesi vardı ve güneşten gözlerini kısmıştı. Ona doğru yürürken rüzgâr saçlarımı havalandırdı. Hayali fotoğraf makinesinin çıkarıp fotoğrafımı çekti.

“Gracie umarım bana o baykuşlu kemer tokasını almışsındır.”

Koluna vurdum. “Pislik. Bunu neden yapıyorsun?”

“Öp beni.”

“Sürprizimi mahvettin,” diye inledim.

“ÖP. BENİ.”

Noel sabahı Aletha'nın ağacının etrafına toplanıp birbirimize daha çok el yapımı olan hediyelerimizi verdik. Aletha bize yeni çömlek çarkında dört muhteşem kupa yapmıştı.

Matt kupaları kutularından çıkarırken, “Onları sırladım. İkisinin altında senin, diğer ikisinin altında da Grace'in adının baş

harfleri var,” diye açıkladı.

“Ah! Bunlar muhteşem! Teşekkürler, anne.”

O da annesine hediye paketli büyük bir çerçeve uzattı. “Bu ikimizden.” Minnettarlıkla elini sıktım. Annesine bir şey alamadığımı biliyordu.

Aletha paketi açtı ve donup kaldı. Neye baktığını bilmediğim için yanına gidip ben de baktım. Çerçevenin içindeki fotoğrafı görünce yutkundum ve gözlerim yaşlarla doldu. Bu ikimizin kolaj çalışmasıydı. Fotoğrafların hiçbirinde yüzlerimiz görünmese de, her yerde kollarımız, bacaklarımız, ellerimiz, saçlarımız vardı. Çoğu fotoğrafta birbirimize sarılıyor ya da tembel tembel yan yana yatıyorduk. Bazıları ışıktan sadece siluet olarak çıkmıştı. Bu nefes kesen bir koleksiyondu ve kesinlikle Matt’in yeteneğini ortaya koyuyordu.

Aletha neredeyse nefes nefese, “Matthias,” dedi. “Evlat, bu fotoğraflar inanılmaz. Ve Grace, sen çok doğal bir süjesin. Bunu her zaman saklayacağım.”

Yanağımdan aşağıya süzülen bir damla bana sarılırken Aletha’nın omzuna düştü. Şaşkınlıkla bana baktı. Başımı iki yana sallayıp utanarak çevirdim.

“Sen de mi görmemiştin Grace?”

Kısık bir sesle, “Hayır,” dedim. “Bu olağanüstü, Matt.”

“Beğendiğine sevindim. Çünkü sana da aynı hediye vereceğim,” diyerek güldü. “Dönünce odanda seni bekliyor. Gitmeden önce gizlice koydum.”

Matt’in kucağına atlayıp öptüm. O da bana sımsıkı sarıldı. “Bayıldım. Teşekkür ederim.”

Kemerini verince dikkatlice inceledi. “Gracie’nin gözleri.” dedi ve ben de başımı salladım.

Aletha, “Sana anlayacağını söylemiştim,” diye onayladı.

Ocak ayının başında New York’a dönünce eski rutinimize geri döndük. Şehri gezdik, derslerimize girdik. Yurtta çalıştık ya da en azından çalışmayı denedik. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Matt’in PhotoHut’ta çalıştığı gecelerde ben Tati’yle müzik çalışıyordum.

Bir ay kadar sonra Matt sadece beni özel bir yere götüreceği ipucunu vererek onunla girişte buluşmamı istedi.

“Bu sana vermek için beklediğim Noel hediyesinin diğer parçası,” dedi. Elim tutup yurttan dışarı çıkarken gözleri parılıyordu.

Paltolar ve atkılara sarınmış bir halde yerel grupların çaldığı Arlene’nin Yeri’ne yürüdük. “Sakın posterlere bakma!” diye beni uyardı.

Kalabalığın içinden sahnenin önüne geldik. Matt önden gidip insanları iterek yol açıyordu. Ama ben insanların sırtlarından başka bir şey göremiyordum. Sonunda başımı kaldırıncı kendimi gitarını akort eden Jeff Buckley’in gözlerine bakarken buldum.

Vay canına!

Konserin tamamını en önden seyrettik. En sevdiğim müzisyenden sadece birkaç metre uzaktaydım. Bir ara Jeff’in yüzünde bir gülümseme yakaladım. Sonra başını çevirdi ve nikotin bantıyla ilgili bir şeyler gevelemeye devam etti. Matt’e döndüm ve “AMAN TANRIM!” dedim. Yüce bir adamın karşısında durduğumu biliyordum.

Jeff konserden sonra ortadan kayboldu ama peşinden gitme-
me gerek yoktu. Geçen yıl olsa elini sıkıkmak, ne kadar büyük bir
hayranı olduğumu söylemek için peşinden gidebilirdim. Oysa
şimdi yapmak istediğim tek şey Matt'le yurda dönmekti. İlham
almıştım. Çellomu çalmak istiyordum.

Eve yürürken dalgın dalgın, "Jeff 'Hallelujah'ı çalmadı. Yazık
oldu," dedim.

Matt ellerimizi bir ileri bir geri savururken, "Herhalde çal-
maktan bıkmıştır," diye karşılık verdi.

"Evet, haklısın. Bu arada teşekkür ederim. Bu inanılmazdı."

"Senin için her şeyi yaparım."

"Sakın bana asılmaya kalkma, Matthias!"

Güldü. "Şimdi hangimiz ciddi olamıyor?"

15

Gracie...

Matt

Tatilden sonra Grace'le zamanımızın çoğunu çıplak bir halde birlikte geçirdik. Ben Güney Amerika'ya gitmeden önce yoğun bir ilişkiyi birkaç aya sığdırmaya *çalışıyormuşuz* gibi hissediyordum. Birbirimize milyonlarca kez bunun sıradan bir şey olduğunu söylesek de, öyle hissetmiyorduk. Grace ben yaz için gittiğimde ne yapacağıyla ilgili tüm konuşmaları görmezden geliyordu. Bana sürekli genç olduğumuzu hatırlatıyor ve bu bazen aramızdaki ilişkinin değerini azaltıyormuş gibi geliyordu. Sanırım aslında kendi kalbini korumaya çalışıyordu. Belki ben de...

Tati ve Brandon'la takıldık. Her Cuma akşamı Lower East Side ve Brooklyn'deki müzik kulüplerine gittik. Pazar günleri etrafta takılıyor, oyunlar oynuyor ya da Senior House'da ders çalışıyorduk. Ama kışın bitip baharın gelmesiyle hepimiz yoğun bir şekilde üniversitenin sonuna ve yaşamlarımızın bir sonraki aşamasına hazırlanmaya başladık. Eğer Grace'in yan odasında kalıyor olmasaydım birbirimizi nasıl görebilirdik, bilmiyorum.

Sonunda Nisan ayının ilk sıcak gününde Grace dördümüzü bir araya getirebilmek adına sabah onda Old Hat'ın dışında buluşmamız için kesin emirler verdi. Old Hat gece iyi barlar kapandıktan sonra gitmeyi tercih ettiğimiz döküntü bir bardı. Yani güne başlamak için ilginç bir yerdi.

Ellerimi ovuşturup birbirine vurdum. “Pekâlâ *küçük hanım*, *tüm bunlar ne demek oluyor?*”

Grace duygusuz bir ifadeyle, “Viski,” dedi.

Brandon kıkırdadı.

Tati elini beline koyup “Saat sabahın onu, Grace,” diye itiraz etti. Bu fikir pek hoşuna gitmemişti.

Grace elimi tutup beni kapıya doğru çekti

“Bu güzel bir şey değil mi arkadaşlar? Bütün gün bizim. Hadi ama, genciz. Bunun tadını çıkaralım.”

Bizi Old Hat'ın barmeni karşıladı. Grace dört parmağını kaldırdı. “Dört viski lütfen.”

Tati'nin “Yok artık!” diye mırıldandığını duydum.

Bar taburelerine oturduk. “Hepimiz son zamanlarda çok yorgunduk. Ve Matt yakında gidiyor. Sadece sizinle biraz vakit geçirip ders çalışmak yerine sarhoş olup eğlenmek istedim. Bizim için bütün günü planladım.”

Tati kadehini kaldırdı. “Beni ikna ettin. Varım.”

Brandon da “Şerefe!” dedi.

Viskilerimizi içtikten sonra Grace bize döndü. “Tamam, hadi gidelim.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Grace’in gözleri ışıldadı. “Karanlık odaya.” Bana bir film uzattı. “Bunu basmam lazım.”

Brandon, “Lütfen bana onların çıplak fotoğraflarınız olduğunu söylemeyin,” diye itiraz etti.

Tati “Hayır, büyük ihtimalle onlardan yeterince vardır,” diye ekledi.

“Hayır, değil. Bu bir ipucu.”

“Siz fotoğrafları basarken biz ne yapacağız?” diye sordu Tati.

Grace, “Siz de bizimle geliyorsunuz. Matt size nasıl baskı yapılacağını gösterebilir,” dedi.

Güldüm. “Evet, eğlenceli olabilir.”

Kampüsteki fotoğraf laboratuvarına yürüyüp bahar havasının tadını çıkardık. Burada öğrencilerin fotoğraf negatiflerini yıkayabilecekleri küçük odalar ve sonra da kırmızı ışıklı daha büyük baskı odaları vardı. Orada bıraktığım bir film rulosundaki negatifleri agrandizörde* ayarladım. Böylece Tati ve Brandon da baskı yapabilecekti. Bunlar Grace’le benim komik yüz ifadeleri yaparken öylesine çektiğimiz fotoğraflardı. Ama en azından biz film rulosunu banyo ederken onları oyalardı.

Grace’i koridordaki küçük odalardan birine çekip kapıyı kapadım. “Bugünü planladığın için teşekkür ederim. Çok eğlenceli.” Onu kapıya yaslayıp öptüm. Bacaklarını belime doladım ve ellerimi kalçalarında dolaştırıp elbisesini yukarı çektim.

* Agrandizör: Negatiflerin kendi orijinal boyutlarından daha büyük boyutlarda basılabilmesini sağlayan optik araç.

“Bana insanların burada böyle şeyler yapmadığını söylemiş-tin.”

“Başka insanların neler yaptığı umurumda değil, gerçekten umurumda değil.”

Grace sızlandı ama kollarımdan kurtuldu. “O filmi banyo etmek zorundayız, Romeo.”

“Mızıkçı!” diye mırıldandım. “Tamam, başlıyorum. Ama sonra seninle ilgileneceğim.”

“Senin emrinde olacağım ama önce şunu halledelim.”

“Pekâlâ, banyo etmek için kırmızı ışığı açmam gerekiyor. Yani on iki dakika boyunca burası tamamen karanlık olacak.”

Grace yüzünü buruşturdu. “Bu koku da ne?”

“Film banyosunun ilacı.” Kimyasal koku sekize sekiz sıcak ve nemli oda içinde oldukça güçlü ve keskindi. Odanın bir yanında paslanmaz çelik bir lavabo ve tezgâh diğer yanında ise filmlerin banyo solüsyonuna alındığı dar bir tekne bulunuyordu. Tezgâhın üzerinde ise karanlıkta parıldayan büyük bir kronometre vardı. Bunların dışındaki tek eşya ahşap bir banktı.

Uzanıp lavabonun altındaki radyoyu açtım. Hoparlörden üniversitenin radyo istasyonundan yayınlanan hoş bir caz parçası geldi. “Kanalı değiştiremiyorum ama hiç yoktan iyidir.” Grace’e dönünce bankta oturduğunu gördüm. “Hazır mısınız? Kırmızı ışığı açacağım.”

“Hazırım.”

Düğmeye bastım. Fotoğraf laboratuvarları o kadar karanlık ve sıcaktır ki hemen uykunuz gelir. Grace odanın diğer tarafından

sesli bir şekilde esnedi. Duyularımla hareket ediyordum. Filmi çıkardım ve astım. El yordamıyla lavaboya gidip tek bir ses bile çıkarmadan başarılı bir şekilde suyun içine bıraktım.

“Sen iyi misin bebeğim?”

Grace uykulu bir şekilde, “Evet.” diye cevap verdi.

“Bana bir dakika daha ver.” Kronometreyi ayarladım. Zihnimde birden Grace’in üzerimde çıplak görüntüsü belirdi. “Soyun.”

Güldü. “Sen ciddi misin?”

Yanına giderken “On iki dakika içinde çok şey yapabilirim.” dedim.

Onu kollarından kavradım ve öpüşmeye başladık. Başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu, birbirimize dokunmamız yetiyordu. Kulaklarından boynuna inip öpmeye devam ederken elbisesini çıkardım. O da kemerimi ve kot pantolonumu çıkardı. Onu döndürüp omuzlarını öptüm. *Elimi sırtında, kalçalarında gezdirdikten sonra parmaklarımı içine soktum. Tek bir ses bile çıkarmadı.*

“Sen iyi misin?”

“Sakın durma.” diye inledi.

Ve içindeydim. Soluk soluğa olsak da, sesimizi bastırmayı başarıyorduk. İçinde ileri geri yavaşça hareket ederken daha da hızlandım ve sertleştim. Kendini bana iterek hareketlerime uyum sağlıyordu. Nefes alışlarımız ve küçük inleyişlerimizin dışında başka hiçbir ses yoktu. Gerildiğini hissetmemle, kendimi kaybettim. Adeta soğuk bir dalga tüm sinirlerime çarparak beni alt üst etti. Onu kendime çektim ve yüzümü ensesine gömdüm. Tek bir hareketle içinden çıktım, kendimi banka attım ve onu da kucağıma aldım.

Yavaşça, uyuklu bir şekilde öpüşüyorduk. *Zırrrrr!* Kronometre uyarı verdi. Ayağa kalkıp kırmızı ışığı açtım. Grace şaşkın bir halde yanımda dikiliyordu. Sarıldım ve alnını öptüm. “Bu muhteşemdi. Sen iyi misin?” Beyninde hâlâ şimşekler çakıyor olmalıydı çünkü sadece başını sallamakla yetindi.

Lavaboya gidip tenekeden dört negatif çıkardım ve ara banyo görevi görmesi için su dolu bir kabın içine koydum. Hemen giyindik ve filmi alıp odadan çıktık.

Negatifler kuruduktan sonra onları incelerken aslında hepsinin simsiyah olduğunu fark ettim. Her birinde bir kâğıt parçasına yazılmış tek bir kelime vardı. *Piyano. PBR*. Yer Fıstığı.*

Grace’e baktım. “Üç Bezelye mi?” diye sordum. Burası yurdun yanında Cuma akşamlı amatörlerin şarkı söyleyebildiği piyanosu olan küçük bir bardı. Grace’ten defalarca orada benim için çalıp şarkı söylemesini istesem de asla kabul etmemişti.

“Bildin! Hadi gidip Tati ve Bradon’u bulalım. Bu çok eğlenceli!” diyerek beni koridora doğru çekiştirdi.

Dışarı çıkınca Tati bize çantasından çıkardığı viski matarasını uzattı. “Vakit kaybetmiyorsun,” dedim.

“Grace’in bizi bir sürü müzeye sürükleyeceğini sanmıştım. Hazırlıklı olmak zorundaydım. İster misin?”

Bir yudum aldım. Grace viskiyi elimden kaptım. “Ona asıl ihtiyacı olan benim. Hadi gidelim!”

Üç Bezelye’ye adım attığımız an üçümüzün de kafası çok güzel olmuştu. Tanımadığım kadın bir barmenin dışında içeride kimse yoktu. Grace bara gitti. “Erkek arkadaşım ve dostlarım için küçük

* PBR: Pabst Blue Ribbon adında bir bira markası

bir oyun hazırladım. Acaba oraya çıkıp çok kısa bir şarkı söyleyebilir miyim?” diyerek sahneyi işaret etti.

Tati “Aman Tanrım, bunu gerçekten yapacak!” diye atıldı.

Barmen bize baktı ve gülümsedi. “Keyfinize bakın! Burada kimse yok. Bir şeyler içmek ister misiniz?”

“Tabii. Dört PBR.”

Barmen içkilerimizi getirdi ve üçümüz birden Grace’in birasını üç koca yudumda içmesini izledik. “Aman Tanrım!” dedim.

Tam piyanoya doğru yürürken kapının açılmasıyla üstündeki ziller çaldı. Arkamı dönünce birkaç takım elbiseli adamın *ögle yemeği için içeri girdiğini* gördüm. Yedi kişilerdi. Grace’in seyircileri birkaç saniye içinde artmıştı.

Piyanonun taburesini çekince ahşap zeminde kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Grace mikrofona “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Ama mikrofonun sesi çok açıktı. Takım elbiseliler ve barmen dikkatini ona çevirdi. Kesinlikle çok endişeli görünüyordu. Ona gülümsedim ve yüzü az da olsa yumuşadı. Geriye uzanıp ses sisteminin bir düğmesine bastı. “Daha iyi mi?”

Başımı salladım.

Tati, “Göster onlara kızım!” diye bağırdı.

“Pekâlâ, bu benim yazdığım bir şarkı. Aynı zamanda bir sonraki ipucunuz, o yüzden dikkatli dinleyin.” Sinirli kahkahası sessiz barda adeta cınladı.

Brandon, “Grace şarkı mı yazıyor?” diye sordu.

Tati’yle aynı anda onu susturduk.

Grace tipik bir caz parçasını andıran ritmik bir giriş yaptı ve

ardından hızlanıp melodiyi girdi. Müzik enstrümanlarını o kadar rahat bir şekilde çalabiliyordu ki, onu izlemek büyüleyiciydi. Ama asıl şarkı söylemeye başlayınca hepimiz nefesimizi tuttuk. Hiçbirimiz onu şarkı söylerken dinlememişti. Ve Grace diğer her şeyde olduğu gibi bu konuda da adeta bir ilham kaynağıydı.

*Asillerin oynadığı yere koşun
Arkadaşlarınızla toplanın ve kaybolun
Ortalıkta ama bir o kadar da gizli
Sahip olduğumuz o anlar ne kadar da umursamazdı
Ne kadar değerli
Çocukların dans ettiği
Ve generallerin ayağa kalktığı o yere neden gitmiyoruz?
Böylece bata çıka güneşte yürüyebiliriz...*

Şarkıyı bitirince hepimiz ayağa kalktık ve alkışladık. Tati, “Bravo!” diye bağırdı. İş adamları da alkışlıyor ve “Bravo!” diye bağıırıyordu.

Brandon şaşkınlıkla, “Dostum, bu çok iyiydi. Onun piyano çalabildiğini bile bilmiyordum,” dedi.

“O inanılmaz,” diye usulca karşılık verdim ve sahneden inerken onu izledim. Tati beni dirseğiyle dürtüp göz kırptı.

Barmen Grace’e seslendi. “Sen buradaki gösteri gecelerine gelen insanlardan milyonlarca kez daha iyisin.” Onu kollarıma aldım. Bana bakıyor ve gülümsüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Burununu öptüm. “Washington Square Park mı?”

Güldü. “O kadar belli miydi?”

“Sayılır, ipucu vermek konusunda berbatsın ama yine de bu çok eğlenceli. Gitmeden birer tek daha atalım mı?”

Barmen bize birer viski daha doldurdu. Parka giderken bir sosis arabasından yemek yedik. Saat daha bir olmasına karşın fena halde sarhoştuk. Sosisli sandviçten başka bir şey yemezsek günün sonunda Grace’i yurda taşımak zorunda kalmaktan korkuyordum.

“Çok eğleniyorum. İyi ki bunu organize etmişsin,” dedim.

Gerçek şu ki, Grace’le çamaşır yıkarken bile eğlenebilirdim. Brandon ve Tati de her zaman planlarımıza eşlik ederdi. Dördümüz rahatlıkla takılabiliyorduk.

Washington Square Park’a gidince her zamanki ağacımızın altına oturduk. Brandon bir tane esrarlı sigara yaktı ve sırayla içtik. Başımı Grace’in kucağına bıraktım. “Çarşamba gününü geçirmek için daha iyi bir yol düşünemezdim,” diyerek esnedim.

Tati “Biliyor musunuz, Graceland bunu eskiden kız ve erkek kardeşleri için de yaparmış,” dedi.

“Öyle mi?” Ona baktım ve gülümsedim.

“Evet, sadece zaman geçirmek için,” diyerek geçiştirdi. “Ama aslında bugünkü durum biraz farklı.” Durdu, derin bir nefes aldı. “Hepinizi toplayıp yüksek lisansa kabul edildiğimi söylemek istedim. NYU’da kalacağım!” Kutlama için kollarını açtı.

“Aman Tanrım!” Ayağa kalkıp onu kucakladım ve döndürdüm. “Senin adına çok sevindim!”

Tati’nin sessiz kalmıştı. Brandon’ın ise neler olup bittiğine dair bir fikri yok gibiydi. Grace de fark etmişti.

Onu yere indirince ikisine döndü. “Siz benim için sevinmediniz mi?”

Tati omuz silkti. “Sanırım. Evet, Grace, senin adına sevindim.”

Ayağa kalkıp çantasını aldı. “Dinle, Brandon’ın yazması gereken kâğıtlar var. Ben de yaz olayıyla ilgili Pornsake’le buluşacağım.”

Grace’in yüzünden bir şey geçti. “Yani gerçekten gidiyorsun?”

Tati, alaycı bir ses tonuyla, “Şey, sen yüksek lisans yapmayı tercih ettin. Neden umursuyorsun ki?” diye karşılık verdi.

“Umursamıyorum. Aynı enstrümanları bile çalmıyoruz. Neden umursayayım ki?”

“Bana biraz *öyle* gibi geldi. Yine de çok emin değilim. Sonuçta onu yüz üstü bırakan sensin.”

“Ben onu yüz üstü bırakmadım.”

“Sana on bir bin dolarlık bir yay aldı, Grace!”

“Yani?”

Kaşlarımı çatarak Tati’ye baktım. “Yüksek lisans yapacak. Bu nedenle Pornsake’le birlikte Avrupa’ya gitmiyor,” dedim.

“Hayır, seni bekleyeceği için gitmiyor, Matt. Senin New York’a geri dönmeni bekleyeceği için!”

Brandon azarlarcasına, “Tatiana!” diye bağırdı.

“Ne var? Bu doğru!”

“Yüksek lisans yapacağım çünkü yüksek lisans derecesi almak istiyorum. Gelecek bir buçuk yıl boyunca Pornsake’le Avrupa’da fink atabilirsin. Umurumda değil!”

Grace bunları söyledikten sonra arkasını dönüp öfkeyle sat-

ranç masalarının olduğu yere yürüdü.

Tati'ye döndüm. Günümüzü ve Grace'in haberini mahvettiği için ona kızgındım. "Eğer düşündüğün buysa, Grace'e kalması için baskı yapmadım."

"Bu orkestra onun için çılgın bir fırsat ve deneyim olsa da, siz ikiniz birbirinizden bir yıl ayrı kalamıyorsunuz."

Önce Brandon'a sonra Tati'ye baktım. "Siz birbirinizden o kadar uzun süre ayrı kalabilir misiniz?"

"Bizim sağlam bir ilişkimiz var, Matt. Sizin aksinize birbirimizden beş dakika çıldırmadan ayrı geçirebiliyoruz."

"Eğer o kadar sağlamsa, neden evlenmiyorsunuz?"

"Ah, hadi ama büyü biraz, Matt. Beş yaşında mısın?"

"Ben Grace'le her an evlenebilirim. İşte biz de bu kadar sağlamız." O tarafa bakınca Grace'in gri saçlı bir adamla satranç oynadığını gördüm.

Tati sırtıttı ve elini uzattı. "İddia kokusu alıyorum."

Birden uyuklu halinden çıkan Brandon başını iki yana salladı. "Sen neden söz ediyorsun, Tati?"

"Kapa çeneni, Brandon." Tekrar bana döndü. "Sence biz yapamayız, öyle mi?"

Güldüm. "Bilmiyorum, Tati. Brandon bu fikre pek sıcak bakmıyor gibi."

Tati irileşmiş gözlerle kendisine bakan Brandon'a döndü. "Benimle evlenir miydin? Demek istediğim yaptığımız onca şey..." Kaşlarını bir şey söylemeye çalışırcasına çatı.

“Ben... Ben sanırım evlenirdim.”

Tati tekrar bana döndü, “Gördün mü Matt? Sadece laftan ibaret olan sensin!”

Elimi uzattım. “Sizden önce evleneceğimize iddiaya girerim.”

Tati, “Varım,” dedi ve gözlerini kısarak bana baktı.

“Nesine?”

“Kaybeden evli çifte bir gece ısmarlar.”

El sıkıştık. “Ben varım,” dedim. Oysa bunu yapmam için ortada bir iddia olması bile gerekmiyordu.

16

Sana Söylemeliydim
Matt

Brandon ve Tati'yi ağacın orada bırakıp zihnimde yeni bir görevle Grace'in yanına gittim. Çeşmenin yanındaki bir bankta oturup sigara içtim ve Grace'in oyununu bitirmesini bekledim. Onu benimle evlenmeye nasıl ikna edebileceğimi düşünürken sigaramın dumanıyla havaya halkalar üflüyordum.

Onu sarhoş etmeliyim.

Grace yüzünde bir gülümsemeyle yanıma geldi. Üzerindeki tüm gerginliğin gittiğini görebiliyordum.

“O kimdi?” diye sordum.

“Orvin. Bana yayı satan adam.”

“Ah, şu Pornsake'in sana aldığı yay.” diye yüzümü ekşittim.

“Buna bir son verir misin?”

“Yaşlı adam sana ne verdi?”

“Allen Street'teki bir grupta çalan birinin numarası, çello çalan birilerini arıyorlarmış, belki birkaç dolar kazanabilirim. Tati'yle

Brandon gitti mi?”

“Evet.”

Grace hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sanırım satranç maçı bitene dek Tati'yle aralarındaki gerginlik geçer diye düşünmüştü. “Pekâlâ, hadi gidelim.”

“Dur biraz, sen beni hiç çift ip atlarken gördün mü?” Sarhoş beynimle onu ancak böyle kazanmayı ve evlenmeye ikna etmeyi düşünebilmişim. Hatta parlak bir fikirdi.

“Ne? Sen çift ip atlayamazsın.”

“Hayır, atlıyorum. Şuradaki kızları görüyor musun? Onlarla iki gün önce tanıştım. Onlara da gösterdim.”

“Sana inanmıyorum.”

“İnanmak zorunda değilsin. Sana ispat edeceğim.”

Kızlara doğru yürüdük. Atlayanlardan biri beni görünce durdu. Elini beline koyup “Ah, evet, Çift İp Atlayabilen Matty gelmiş,” dedi.

Grace'e döndüm ve “Gördün mü?” dedim.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Esnemeye, ayak parmaklarıma dokunmaya başladım. Grace gülmekten iki büklüm olmuştu.

“Sen gerçekten... Atlayacak mısın?”

“Ah, evet, atlayacağım. Beni izle.”

Hazırlandım. Kızlar ipleri çevirmeye başlayınca ortaya mükemmel bir şekilde atlayıp zıplamaya başladım. Riskli bir hareketti. Daha önce bir kez denemiştim ama kendimi göstermek zorundaydım. Böylece kızların şarkısına uyup ne söyledilerse yaptım:

“Matty, Matty, arkana dön. Matty, Matty yere dokun. Matty, Matty ayakkabını göster.”

Tek ayağımın üzerinde zıpladım.

“Matty, Matty, daha yükseğe zıpla.”

İpler hızlanırken daha yükseğe zıpladım. Grace adeta histeri krizine girmişçesine gülüyordu.

“Matty, Matty, duanı et. Matty, Matty ışıkları söndür. Matty, Matty, iyi geceler dile.”

Şarkı söylemeyi bırakıp ipleri daha da hızlandırdılar. Sonunda takıldım ve düştüm.

Grace o kadar çok gülüyordu ki, nefes bile alamıyordu. Gülmekten kıpkırmızı olmuştu.

Kızlarla birlikte etrafımızda toplanan küçük bir kalabalık bizi alkışladı. Nefes nefese bir halde, “Fena değildi?” diye sordum.

Grace güçlkle soluyup “Sürprizlerle dolusun.” diye karşılık verdi.

“Ve her zaman öyle olacağım.”

“Bunu yapmayı nerede öğrendin?”

“Geçen yaz izci kampında rehberlik yaptım.

“Ah, Aziz Matthias.”

“Aslında işten atıldım.”

“Neden?”

“Bilmek istemezsin.” dedim.

“Aslına bakarsan istiyorum. Özellikle de çocuklarla çalışırken işten atıldığın için. Bu bir tehlike işareti.”

İki Yabancı Olmadan Önce

“Her şey Clara Rumberger’in hatasıydı. O da başka bir rehberdi. Annesi, Jane de yöneticimizdi.”

“Peki ne oldu? Clara’yla takılırken mi yakalandın?”

“Pek sayılmaz. Bana ilgisi olan kişi aslında Jane’di.”

“Annesi mi?” Donup kalmıştı.

Başımı salladım, içimdeki utanç git gide büyüyordu.

“Ne yaptın Matt?”

“Clara beni annesiyle yakaladı diyebiliriz... Şey, ışıklar kapalıyken, kamp mutfağında ve hassas bir pozisyonda.”

“Aman Tanrım! Domuz!” Koluma vurdu.

“Yaşlı kadınların peşinde koşan bir adam olduğunu bilmiyordum. Peki neden atıldın?”

“Sanırım Clara işten atılmazsam babasına, yani Jane’in kocasına söylemekle tehdit etti.”

“Evli miydi?”

Savunmaya geçerek ellerimi havaya kaldırdım. “Bana boşanacaklarını söylemişti.”

“Dostum, Tati burada olsaydı seninle çok dalga geçerdi.”

“Bu da bana başka bir şeyi hatırlattı. Biraz önce aranızda olanlar neydi?” Konuşurken ağaca doğru yürümeye başlamıştık.

“Bilmiyorum. Senin için bir şeylerden vazgeçtiğimi düşünüyor. Bana bu yüzden kızgın.”

Grace’in elini tutup kendime çevirdim. Bana baktı ama gözlerini hızla kaçırdı. “Gözlerime bak, Grace. Benim için bir şeylerden vazgeçiyor musun?”

“Hayır.” Tereddüt etmemiştir.

“Asla böyle hissetmeni istemem. Genç olduğumuzu, içimizden ne geliyorsa onu yapmamız gerektiğini söyleyen sensin.”

“Ne gibi?” diye fısıldadı.

“Emin değilim. Ama bursu alacağımı biliyorum. Eğer öyle olması gerektiğini düşünüyorsan sen de Pornsake’le gitmelisin. Her zaman yüksek lisans yapabilirsin.”

“Dan bir buçuk yıl dolaşmak istiyor, Matt. Turu planlamış. Bunun için uzun zamandır para biriktiriyor ve hazırlanıyor.”

“Pekâlâ...”

“Bu birbirimizi o kadar uzun bir süre göremeyeceğimiz anlamına geliyor.”

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmıştı. “Eğer mezun olduktan sonra bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan, yap o halde.”

Grace gözlerini kırptırdı, başını iki yana salladı ve yere baktı. “Hepsi bu mu? Böyle mi hissediyorsun? ‘Düşlerinin peşinden git, Grace, bir yıllığına ayrıl ve bol şans!’ öyle mi?”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. “Kelimelerimi cımbızla seçmeye bir son verecek misin?”

“Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Gidip içelim ve konuşalım,” diye önerdim.

“Evet, Matt. Çünkü en iyi kararlarımızı sarhoşken veriyoruz.”

“Hadi gel,” dedim. “Bir fikrim var.”

Bir bar bulup günün geri kalanını orada geçirdik. Ama geleceğimizi... Bizi gölgeleyen soruları konuşmak yerine içmeyi

tercih ettik. Grace müzik kutusundan on şarkı seçip her biri çalana dek kalmak için ısrar etti. Son şarkı çalarken tamamen sarhoş olmuştuk.

“Sarhoş musun?” diye geveledim.

“Ya sen MatthiUSSSS?”

“Seni bir yere götüürmem gerekiyor, tamaaaam mı Gracie?” Sendeleyerek dışarı çıkıp metroya yöneldik. Metronun ok işaretlerine basmamadan yürüyor, kahkahalar atarak dengemizi korumaya çalışıyorduk. Ama diğer yolcular bizim kadar eğlenmiyorlardı. Şehir merkezinde inip birkaç blok yürüdük. “Bak,” diyerek City Hall binasını işaret ettim. “Taamm da şu an gidip evlenmeliyiiiiz Grace! HER ŞEYİ bir tek bu yoluna sokabilir.” Onu omuzlarından kavradım ve gözlerinin içine baktım. Gözleri mutluluktan – belki sarhoşluktan- parlıyordu. “İster misin?”

“Bu haaarika bir fikir, Matt.”

Gerekli tüm kâğıtları doldurup elli doları vermeyi nasıl başardık, bilmiyorum. Kısa boylu, kırmızı saçlı bir kadın bize, “Bir şahide ihtiyacınız var. Ve benim sadece on beş dakikam kaldı. Acele etmelisiniz,” dedi.

“Durun, bekleyin!” dedim ve birkaç dakika sonra adının Gary Busey olduğunu söyleyen evsiz bir adamla geri geldim. Ona on dolar ödemek zorunda kalmıştım.

Tören bir dakikadan fazla sürmedi. Sanırım ikimiz de, “Kabul ediyorum,” dedik ve sonra aşırı duygusal bir şekilde öpüştük.

Arkamızda dikilen Gary Busey gırtlığını temizledi. “Hadi ama, gidip kendinize bir oda bulun.” Ona sarıldık, sonra tuvalete koşup üzerimize Gary’den sinen salam kokusundan kurtulmak

için ellerimizi yıkadık. Dışarı çıktığımda Grace beni bekliyordu. Elimi uzattım. “Bayan Shore, bu dansı bana lütfeder misiniz?”

“Tabii ki, kocacığım. Şeref duyarım.”

Birkaç dakika iki aptal gibi dans edip kahkahalarla kendimizi dışarı attık. Metroyla East Village’a döndükten sonra Grace’i Senior House’a kadar sekiz blok omzumda taşıdım. Ve sonunda lobide tortilla çerezleri yerken sızdık.

Daria omzumu sarstı. “Matt? Burada ne işiniz var?”

Ona bakıp gözlerimi kıstım. Başım zonkluyor, girişteki küçük sehpanın üzerinde duran masa lambası sanki beynimi patlatacak ışınlar saçıyordu. “Ah, kahretsin,” dedim. Bir elimle başımı diğeriyle midemi tutuyordum. Geceden kalmanın zirvesine ulaşmıştım.

Yan tarafa dönünce Grace’in de benim gibi sızıp kaldığını gördüm. “Grace!” Onu hafifçe sarstım. Yaralı bir hayvan gibi inledi. Daria ayağa kalkmamıza yardım etti ve odalarımıza gittik.

Ertesi gün Grace’in odasına gidince kapının açık olduğunu fark ettim. İçeri girip, “Sen iyi misin?” diye seslendim.

“Evet, içeri gel,” diye karşılık verdi. Onu mikroplu halıya yapışmış bir halde yerde yatarken buldum. Yüzü yemyeşildi.

Kapıyı itip öğürdüm sonra güçlkle masasına yaslandım. “İyi olduğuna emin misin?”

E.T.’yi andıran sesler çıkarak, “Off!” diye inledi. Sonra işaret parmağını bana salladı ve “Eliot, evi ara!” dedi.

Güçlkle kıkırdadım. “Lanet olsun, güldürme. Başım beni öldürüyor.” Odanın diğer tarafına geçip yatağın kenarına oturdum, başım öne düştü. “Dün ipin ucunu kaçırdık.”

“Lanet olsun, dün evlendik, Matt.” Kan çanağı gözlerini açarak konuşmuştu.

“Biliyorum.” Yine de bir parçam o ana kadar bunun gerçekliğinden emin değildi.

Karşıda duran aynada kendime baktım. Saçlarım karmakarışık ve beyaz tişörtümün üzerinde gizemli bir leke vardı.

Grace “Lanet olsun!” diyerek inledi.

“Ne var?”

“Ne yapacağız? O şey resmi miydi?”

Ona sakız kâğıdından yaptığım yüzüğün olduğu parmağını işaret ettim. Benim parmağım da aynısından vardı. “Demek istediğim...”

“Dur biraz. Bana bu yüzüğü takarken ‘nanu-nanu’ mu dedin sen?” diye sordu. Ona suçlu suçlu gülümsedim ve başımı salladım. “Aman Tanrım, tüm bunları bir iddia uğruna yaptığına inanmıyorum, Matt! Senin derdin ne?”

“Bekle biraz, ne? Nereden biliyorsun?”

“Bu sabah Tati geldi ve ben ona olanları anlatırken o kendini gülmekten yerlere attı. Blöf yaptığını ve senin buna inandığına çok şaşırdığını söyledi. Öğrendiğim iyi oldu, çok teşekkür ederim.”

“O kaltak,” diye fısıldadım. “Yine de bizi gece dışarı çıkarmak zorunda.”

“Sen bir pisliksin.”

“Dur biraz. Sen de orada benimle birlikte dikildin. Gary Bu-sey şahidimizdi ve sen de kabul ettiğini söyledin. Seni hiçbir şey için zorlamadım.”

Grace ayağa kalktı ve başını tuttu. “Kafam bir milyonu, Matt.”

“Grace, bekle. Sakinleşelim, hadi gel yatağa uzanalım.”

“Hayır. Asla! Bu işi nasıl iptal edeceğimizi çözmemiz lazım. Hem de hemen.”

“Yarın da iptal edebiliriz. Hadi duş alıp biraz uyuyalım, olur mu?” Oturup birkaç saniye başını ovuşturdu. “Ya da... Tabii bu sadece bir fikir... Belki de iptal etmek zorunda değiliz?”

Dehşetle bana baktı. “Ne? Sen aklını mı yitirdin?”

Ses tonu kalbime bir bıçak gibi inmişti. Bu fikir ona eğlenceli bile gelmemişti. Kabul ediyorum, evlenmek için harika bir yol değildi. Ama Grace sanki benimle evli olma fikri onu iğrendiriyormuş gibi davranıyordu.

“Benden her şeyi isteyip şimdi de böyle mi davranıyorsun, Grace? Sanki benimle evli olmak dünyanın en berbat şeyiymiş gibi? Neden o halde Pornsake’le Avrupa’ya gitmiyorsun? Ne fark eder ki? Genciz ve canımız ne istiyorsa onu yapmalıyız, değil mi? Sen her zaman böyle söylemez misin?”

“Biliyor musun? Belki de asıl *ben* canım ne istiyorsa onu yapmalıyım. Tati haklı. Belki de burada kalıp seni bekleyerek hayatımın en büyük fırsatını kaçıyorum. Belki de gerçekten Pornsake’le gitmeliyim.” Kelimelerin ağzından dökülmesiyle birlikte ikimiz de çok gerilmiştik. Bana dönüp özür dilemesini, söylediklerini geri almasını bekledim. Ama yapmadı. Bana bakmadı bile. “Beni yalnız bırak. Şu an seninle uğraşamayacağım.”

Öfkeyle yataktan kalktım. “Merak etme. Benimle bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacaksın!” Kapıyı çarpıp çıktım. Bir

İki Yabancı Olmadan Önce

anda ne olduğunu bilmiyordum ama lanet olası hayatım son bulmuş gibi hissediyordum.

Gelip benden özür dilemesini umut ederek bir gün bekledim. Hiçbir şey olmadı.

İçimdeki özür dileme isteğini bastırarak bir gün daha geçmesine izin verdim.

Üçüncü gün, Grace'in kapısının altında evliliğimizin iptal evrakları attım. Tek niyetim benimle konuşabilmesini sağlamaktı. Gece duvarın diğer yanından ağladığını duydum. Üç saat boyunca durmaksızın Bach çaldı. Kulağım duvardayken uyuyakaldım.

Hâlâ hiçbir şey olmamıştı. Birbirimize tek kelime dahi etmemiştik.

Günler bir haftaya dönüştü. Bir hafta ise haftalara. Konuşmadık. Onu göremiyordum bile. Kendimi bok gibi hissediyordum. Kapısının açıldığını ya da kapandığını duyduğum zamanlarda ona koşup söylemek istediğim tek bir şey oluyordu. *Biz birbirimize ne yapıyoruz böyle?*

17

Biz Birbirimize Aitiz

Grace

Haftalardır konuşmamıştık ve ben zamanın acımasızca geçip gittiğinin farkındaydım. Matt altı gün sonra Güney Amerika'ya gidiyordu.

Kavgamızdan beri çok kilo vermiştim, kendimi sürekli hasta ya da yorgun hissediyordum. Bir şeylere konsantre olmayı bırakıp sosyal bir hayatı düşünemiyordum bile.

Tati o gün Matt'le ayrılmamıza neden olan olaylardan kendini sorumlu hissettiği için benden defalarca özür dilemişti. "Belki de en iyi bu oldu. Sonunun Jacki Reed gibi olmasını istemezdin, öyle değil mi?"

Jacki Reed lisedeki kızlardan biriydi ve onun yaşadıklarını eğitici bir hikâye gibi tüm arkadaşlarıma anlatırdım. Jacki Reed öğle yemeklerinde Nevada'nın bir yerlerindeki erkek arkadaşıyla ilgili böbürlenirdi. Uzun bir süre okulumdaki son sınıf öğrencilerinin hiçbiri gerçekten böyle bir erkek arkadaş olduğuna dahi inan-

madı. Jacki sürekli uzak mesafe ilişkisinin onları birbirine daha çok bağlandığını, erkek arkadaşının ona daha çok âşık olduğunu anlatıp duruyordu. Hatta erkek arkadaşına LDR adını takmıştı. Ona böyle şeyler yapmaması gerektiğini, insanların onu anlamayacağını söyledim. Mezun olduktan sonra Jacki sırf erkek arkadaşına yakın olabilmek için Nevada yakınlarında boktan bir üniversiteye girdi. Ve erkek arkadaşı iki ay sonra onu terk etti. Jacki eve geri döndü ve Dairy Queen'de çalışıyor. Hepimiz onun dünyanın en aptal kızı olduğunu düşünüyorduk.

Oysa zavallı kız sadece âşıktı.

Bu Tati'nin hatası ya da Jacki Reed'in hikâyesi değildi. Matt'le ayrı düşmüştük çünkü adeta aramıza duvarlar örülüyordu. Kapının arkasından boşanma kâğıtlarını atmış olması bana aslında farklı düşündüğünü kanıtlanmıştı. Büyük ihtimalle o da benim çoktan kavradığım şeyi sonunda görebilmişti: ayrı yollardan ilerliyorduk.

Mezuniyet yaklaşırken zamanımın çoğunu odamda herkesten saklanıp burslar için kâğıtlar doldurarak geçirdim. Matt bir kez koridorda beni durdurmaya çalıştı ama onu görmezden geldim. Daha sonra kapımın dışına bir sandviç bıraktığını görünce bu yaptığımı pişman oldum. Sandviçi gözyaşları içinde yedim.

Masamın üstünde bir haftadır görmezden geldiğim bir mektup yığını vardı. Çünkü içlerinden birini iyi tanıyordum. Bu anemden gelen bir standart, beyaz bir zarftı. Ve standart beyaz zarflar asla neşeli olmazdı. Zarfı elime aldım ve baktım. Öndeki adres sanki biri üstüne su dökmüş gibi bulanıktı. Mektubu okuduktan sonra bunun gözyaşı olabileceğini anladım. Sonunda bir sabah mektubu açmaya karar verdim.

Sevgili Graceland,

Sana bunu yüz yüze söyleyemediğim için çok üzgünüm. Ama bankada bu yaz eve gelmen için bilet alabileceğimiz kadar paramız yok. Erkek kardeşinin okul için yeni bir çantaya ihtiyacı vardı, kız kardeşlerine de yeni okul giysileri alamamıştık. Her şey paramparça oluyor. Sana bunları nasıl anlatabilirim? Babanın içki sorunu daha da kötüleşti. Boşanıyoruz, baban amcasıyla birlikte yaşayacak. Biz de yeniden ayaklarımızın üstünde durana dek erkek ve kız kardeşlerinle büyükannene taşınıyoruz.

Babanın seni sevdiğini ve seninle gurur duyduğunu biliyorum. Bu yaşananların hiçbirinin sorumluluğunu üzerine almanı istemiyoruz. Sadece şu anda sana yardım edemiyoruz ve mezuniyetine de gelemeyeceğiz. Lütfen bizi anla. Sen her zaman zaten bağımsız bir çocuktun, bizi orada isteyebileceğini bile sanmıyorum. Sen her zaman kendi ayaklarının üzerinde

rinde durabildin, Grace ve biz seninle gurur duyuyoruz. Seni seviyoruz. Uçak biletini karşılayabildiğin zaman gelip bizi ziyaret et. Sana büyükannenin kol-tuğunda bir yatak yapabiliriz.

Bu arada kız kardeşinin dişini karşılayabilmek için senin artık ihtiyaç duyamayacağını düşünerek piyanonu ve birkaç eşyanı da satmak zorunda kaldık. Seni seviyoruz. Harika işler çıkarmaya devam et.

Sevgiler

Annen

Histeri krizi benim yaşadığımın yanında çok basit kalırdı. Durmadan ağlıyordum. *Bunu nasıl yapabilirler*, diye düşünüyordum. Kendi hatalarından dolayı beni nasıl terk edebilmişlerdi? Yaşayabileceğim bir arabam ya da param yoktu. Annem ben ona okul kredimden para gönderdiğim halde ikinci kez kız kardeşimin dişini bahane olarak kullanıyordu. Peki ya o para nereye gitmişti? Bunu düşünmek bile çok üzücüydü.

İkinci zarf, Öğrenci Mali İşler Departmanı'ndan geliyor ve onlara hâlâ sekiz yüz dolar borcum olduğunu bildiriyordu. Odamın köşesinde oturmuş yaşlar yanaklarımdan süzülürken ne yapabileceğimi düşündüm. Çellomla biraz para kazanabilirdim ama bu yeterli olmayacaktı.

Dizlerimi kendime çekip başımı gömdüm ve hıçkırıklarla ağladım. Çellomu satabilirdim. Büyükannemin evine gidip koltukta yaşayabilir ve Dairy Queen’de kendime bir iş bulabilirdim. Her şeyden vazgeçebilirdim.

Tam o sırada Matt’in kapımı iterken “Bebeğim?” diye mırıldandığını duydum. Üç haftadır sesini duymamıştım.

“Ben iyiyim, Matt.”

Yanıma geldi. “Ne oldu?”

Yüzüne bakmadan yaşlarla ıslanmış iki mektubu birden ona uzattım. Sessizce okudu ve yanıma oturdu.

“Yardım edebilirim.”

“Hayır.”

Başparmağıyla yanağımdan süzülen yaşı sildi. “Bunu karşılayabilecek param var.”

“Hayır, Matt. Gidip babandan isteyeceksin ve onun bir kez daha beni kurtarmasını istemiyorum.”

“Bu babamın parası değil. Bir fotoğrafımı sattım. Sana söyleyecektim ama sen benimle konuşmuyordun.”

“Ayrıldığımızı sanıyordum.” Ayağa kalkıp masama yürüdüm ve boşanma kâğıtlarımızı aldım. Ona uzattım. “Benden boşandın.”

Matt kâğıdı *hızla uçak yapıp camımdan dışarı attı*. “*Seni eski karım ilan ediyorum. Ne olmuş yani? Kimin umurunda? Hiçbir anlamı yok.*”

Ona gözlerimi diktim.

“O kadar kolay olmayacak, değil mi?” diye sordu.

“Zamana ihtiyacım var.”

“Çok zamanımız yok.”

Pencere pervazına oturup bahçede ileri geri savrulan yalnız ağaca baktım. “Benim sorunum da bu. Zaman.” Ona döndüm. “Hangi fotoğrafı sattın?”

“Senin fotoğrafını ilk tanıştığımız gün çektiğim yerden düğmeyi alırken çekmiştim. Bay Nelson onu üniversite galerisi için seçti ve daha ilk günden satıldı. Kimsenin alacağını düşünmediğimden eğlence olsun diye üzerine bin dolar fiyat etiketi koymuştum. Bu para benim olduğu kadar senin. Almanı istiyorum.” Bakışları içten ve tatlıydı. Yeniden konuşuyorduk ve bu çok iyi gelmişti.

“Benim değil.”

“Şey, eski karım olarak...” Gülmeye başladı. “Belki fotoğraf satıldığı sırada hâlâ evliydik. Kim bilebilir?”

Kendimi tutamayıp ben de güldüm. “Sadece birkaç gün evli kaldık. Her neyse, yarı yarıya.”

“Tamam, peki. Diğer beş yüz doları alıp bana modellik yaptığın için yine sana geri vereceğim.”

“Buna gerçekten gülebilmeyi çok isterdim, sadece aileme çok kızgınım. Onları mezuniyetimde istemeyecekmişim gibi davranmalarına inanamıyorum,” dedim.

“Bu onların kendilerini daha az suçlu hissetme yöntemi.”

“Bunun baskısıyla beni mahvedecekler.”

“Hayır!” Birden ciddileşmişti. “Hayır, etmeyecekler. Böyle düşünmeyi bırakırsan ne kadar olağanüstü olduğunu görebilirsin. Tüm o öfken minnettarlığa dönüşecek. ‘İyi ki umursamadılar ve bu beni muhteşem yapıyor!’ diyeceksin.”

Söylediklerini sindirirken birkaç dakika sessiz kaldım. Ne demek istediğini anlıyordum. “Evet, sanırım. Bir gün, ‘Teşekkür ederim anne ve baba. İkiniz de aşağılıksınız!’ diyeceğim.”

Matt heyecanla, “Kesinlikle!” diye onayladı.

“Teşekkür ederim, Matt.”

“Ne zaman istersen,” dedikten sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Hey, bir yere ayrılma, olur mu? Hemen bir şey alıp geleceğim.”

“Peki.”

Kısa bir süre sonra çörekler, portakal suyu, küçük bir amfi ve Brandon’ın diye hatırladığım bir elektrogitarla geri döndü. Yatağımda yatıyordum, yan dönüp başımı dirseğime yasladım ve Matt’in odanın içinde dolaşmasını izledim. Üç üzeri şeker kaplı çöreği bir tabağa koyup bana uzattı, sonra da küçük şişedeki portakal suyunu verdi. Tek kelime etmemişti, sadece gülümsedi. Erken bir saat olmasına karşın odanın içi sıcaktı.

Ayakkabılarını tekmeleyerek attı, tişörtünü çıkarıp bana fırlattı. “İstersen giyebilirsin.”

“Matt...”

“Ne? Tişörtlerimi giymeyi sevdiğini biliyorum.”

Bu doğrudu sutyenim ve iç çamaşırla kalıp üzerime sadece Matt’in tişörtünü giydim. Matt’in kokusu hem içimi ısıtmış hem de kalbimi sızlatmıştı.

“Gördün mü? Daha iyi misin?” diye sordu. Başımı salladım.

Üzerinde sadece siyah kot pantolonu ve ona yaptığım kemer vardı. Cüzdanının demir zinciri Matt odanın içinde hareket ettikçe sallanıyordu.

Amfiyi kurup prize taktı ve bana baktı. Yine gözlerim dolmaya başlamıştı. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım. Mektup, para ya da fotoğraftan ağlamıyordum. Beni ağlatan Matt’ın birkaç aylığına bile olsa gidiyor olmasıydı. Bu beni öldürüyordu. Gitmesine bir hafta kalmıştı. O gidecek ve ben geride gözyaşları içinde kalacaktım. Vazgeçmek ya da ondan vazgeçmesini isteyemeyecek kadar gençtim. Onunla evlenmenin daha mantıklı geleceği ve ikimizin de korkmayacağı bir yaşta karşılaşmadığımız için ağlıyordum.

Matt ahşap bir tabureye oturup yeşil-beyaz Telecaster gitarı bacağına dayarken yüzüm kızarmış ve gözlerim ağlamaktan artık şişmişti. Bir iki nota çalıp onay almak için bana baktı. Ses yüksek değil hatta mükemmel ve temizdi. Onu daha önce hiçbir enstrüman çalarken ya da bunu denerken görmemiştim. Ama o an bir şeyi çok net anladım. Matt çalışmıştı... Benim için.

“Başlamadan önce, üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

“Ben de üzgünüm,” diye karşılık verdim.

“Lütfen eski halimize dönebilir miyiz?”

“Peki ama...”

“Grace, lütfen kalan zamanın tadını çıkarabilir miyiz?”

“Evet,” gözyaşlarına boğuldum.

Parmakları tekrar notalara döndü, “Hallelujah”ı çaldığını anlamıştım. Daha çok ağlamaya başladım.

Şarkının sözlerini yumuşak ve akıcı bir şekilde söylüyordu. Ona hayranlıkla baktım. Orada çıplak ayakları ve tişörtsüz bir şekilde otururken o kadar genç ve yakışıklıydı ki. Şarkıyı bitirince bana baktı. O an artık zırıldayan bir aptala dönüştüm. Yüzünde üzgün,

yaşananları düzeltmek için yapılabilecek hiçbir şey olmadığını bilen birine ait bir gülümseme vardı.

Titrek bir sesle ona ne kadar güzel çaldığını söyledim ve şarkıyı nasıl öğrendiğini sordum. Bana Brandon'ın bazen PhotoHut'a geldiğini, ondan şarkıyı öğretmesini istediğini söyledi. Jeff Buckley konserinden beri tekrar tekrar çalışmıştı. Ve sonunda canlı olarak dinleyebilmişim.

18

Biz Birbirimize Aşıktık
Grace

Sömestrin son haftaları da hızla geçti. Tati ve Dan orkestraya katılmam için git gide daha çok baskı yapıyordu. Her seferinde onları reddettim.

İlk durakları olan Fransa için Ağustos'un başında yola çıkacaklardı. Yani en azından Tati'yle yazın bir kısmını geçirebilecektim. Matt ise mezuniyetten hemen sonra Haziranın başında gidiyordu.

Bir gün Washington Square Park'taki çeşmede sandviçlerimizi yerken Tati, "Eğer Matt Güney Amerika'da yazdan daha uzun kalırsa orkestraya katılmalısın," dedi.

"Öncelikle orada üç aydan fazla kalmayacak. İkinci olarak yüksek lisans yapacağım, tura katılmamamın nedeni *bu*. Ve sen bunu biliyorsun!"

"Parasını nasıl karşılayacaksın?"

“Yazın Senior House’ta kalacağım ve birkaç küçük sahne işi bulacağım.”

“Dan çok iyi para kazanacağımızı söylüyor. Her zaman para biriktirip yüksek lisansını sonra yapabilirsin.”

“Hayır, yapamam. Çekip gidip sizinle bir buçuk yıl Avrupa’da dolaşamam. Neden sürekli bu konuyu açıp duruyorsun?”

“Sakin ol, Grace. Lanet olsun, ne zaman bu konuyu açsam öfkeden deliye dönüyorsun. Eğer istediğin buysa bir adam için hayatını mahvedebilirsin,” diye mırıldandı.

Artık daha fazla dayanamayacaktım. Ayağa kalkıp yürümeye başladım.

Tati koşarak arkamdan geldi. “Öfkeden deliye döndüğümü mü düşünüyorsun? Kaçıp Dan’ın sirkine katılmak istemediğim için mi? Sana daha önce ona katlanamadığını hatırlatabilir miyim? Ve ne zamandır ona Dan diye hitap ediyorsun?”

“Matt gideceği ve bu seni mahvettiği için üzgünüm.”

“Hepsi bu değil.” Oysa hepsi buydu.

“Dan sana gerçekten değer veriyor. Hepimize veriyor. O fotoğrafı sizin paraya ihtiyacınız olabileceğini düşünerek satın aldı.”

“Ne?” Şok içinde ona bakıyordum, duygularım kontrolden çıkmıştı. “Zaten canım çok yandığı halde neden sürekli beni üz-mek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Sadece kendin için doğru olanı yapmanı istiyorum. Senin ve Matt için değil. En azından o kendisi için doğru olanı yapıyor.”

Metronun girişindeydik. “Gitmem gerek, Tati.” Koşarak merdivenlerden aşağıya indim, gelen ilk trene kendimi attım ve zihnimi boşaltmak için saatlerce inmedim.

Öğleden sonra Orvin’in kapalı dükkânının önünde oturmuş onunla konuşabilmeyi diliyordum. Tam o sırada Dan geldi.

“Grace, Orvin Pazar günleri kapalıdır,” dedi.

Yüzünde o sevimli gülümsemesiyle bana bakıyordu. “Oturabilir miyim?”

“Tabii.”

“Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Hayır.”

“Çalışıyor musun?”

“Tabii ki.” İhtiyacım olan son şey Dan’ın bana hocalık taslamasıydı. Ona döndüm ve açık açık “O fotoğrafı neden satın aldın?” diye sordum.

Hiç beklemeden cevap verdi. “Çünkü beğendim.”

“Bir öğrenci çalışması için ödenmiş en yüksek rakam olmalı. Hem de en yüksek. Üniversite sanat çalışmaları tarihinin en yükseği.”

“Grace, dürüst olmak gerekirse benim dobra bir insan olduğumu biliyorsun. O çok güzel bir fotoğraf ve Matt’in çalışmalarının bir gün çok daha fazla edeceğini biliyorum.”

“Yani bizim paraya ihtiyacımız olduğunu bildiğin için satın almadın, öyle mi?”

“Hayır, kesinlikle.” *Küçük beyaz yalanlar.* “Canını sıkan şeyi anlatacak mısın?”

Başımı iki yana salladım, sonra gözüm kucağındaki kâğıtlara kaydı. “Yeni bir şarkı mı?”

“Hayır, aslında soyadımı değiştirmek için gerekli kâğıtlar. İster inan ister inanma, bir profesör olarak başa çıksam da, bir besteci ve orkestra şefi olarak yeni bir şeye ihtiyacım var.”

“Yani soyadını değiştiriyorsun? O kadar basit mi?”

“Evet, konuyu babama bile açtım. İncinebileceğini düşünmüştüm ama bir şekilde adının geçiyor olmasına sevindi. Pornsake’i Porter olarak değiştireceğim.”

“Daniel Porter. Kulağa hoş geliyor.”

“Teşekkür ederim, Graceland.”

Geçen otobüsün sıcak hava dalgası yüzüme çarptı. Birden midem bulanmıştı, gözlerimi kapadım.

“Sen iyi misin, Grace?”

“Sanırım kusacağım.” Bunu der demez Tati’yle parkta yediğimiz pastırmalı çavdar ekmegini yandaki çöp kutusuna çıkardım.

Dan sırtımı okşuyor ve güzel şeyler söylüyordu. “Hepsini çıkart bakalım... İşte oldu.”

Dikleştim. “Tanrım, bu çok kötüydü.” Ağzımı sildim. “Eve gitsem iyi olacak, kendimi çok kötü hissediyorum.”

Yurda doğru yürürken arkamdan “Her şey yoluna girecek, Grace. Her ne yaşıyorsan yaşa, bunu çözeceksin,” diye seslendi.

“Teşekkür ederim, Profesör!” diye karşılık verdim ve elimi salladım.

“Adım Dan!”

Günler Hızla Geçerken Matt'le geçirdiğimiz her anı hafızama kazımaya çalışıyordum. Onunla olmadığım zamanlarda yanında olmayı diliyordum. Bir gün dersten sonra odama bir Betta balığı getirdi. "Ben yokken sana eşlik etmesi için satın aldım. Adı Jeff Buckley."

Güldüm, sonra uzanıp onu öptüm. "Teşekkür ederim, çok tatlısın. Oysa tek istediğim bana eşlik edenin Matt olmasıydı."

Mezuniyetten sonraki günü Matt, babası ve üvey annesiyle birlikte geçirdim. Törenden sonra yemek yedik ve Matt'in odasına döndük. Sonraki birkaç günü orada geçirdik. Beni gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Dört Haziranda, Matt gitmeden bir gün önce o yolculuğu için gerekli aşıları yaptıtırırken ben de bir kahve içmek için East Village'da en sevdiğim kafeye uğradım. Barda oturmuş pencereden dışarı bakarken kafenin sahibinin garsonluk yapan kızının "korkunç bir trajediden" söz ettiğini duydum. Babası ona sarılmıştı ve kız ağlıyordu. Daha yaşlı hippie görünümlü bir kadın gelip barın ahşap zemini sildi.

"Olanları duydun mu?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Cesedini bulmuşlar."

Neden söz ettiğine dair bir fikrim yoktu.

Kadın derin bir iç geçirdi. "Zavallı adam, eskiden hep burada takılırdı."

"Kim?"

"Buckley."

Elim kalbime gitti. “Jeff Buckley mi?”

“Ta kendisi. Yakışıklı çocuk. Çok yetenekliydi, çok erken gitti.”

Kadın başını acıyla sallarken gözlerim acımaya başlamıştı.

“Nasıl olmuş?” Güçlkle konuşabilmişim.

Temizlemeyi bırakıp pencereden dışarı baktı. Sesi ağlamak üzereymiş gibi titrek ve alçaktı. “Ayağında botlarıyla Mississipi’de boğulmuş. Zaten kayıptı, cesedini kıyıda bulmuşlar. Buraya geldiği zamanlarda onu hep görürdüm.”

Hıçkırıklara boğuldum. Hiç tanımadığım biri için canım çok yanıyordu. Ama o kadar uzun zamandır aramızda yoğun bir bağ olduğuna inanıyordum ki... İlk defa hayatı başka türlü sorguluyordum. *Hepsi bu muydu?* Anlamsız, saçma sapan şeylerle saatlerce uğraşabilir ve sonra nehre dalış yapıp ölebilirdiniz. Şişmiş cesediniz günler sonra kıyıya vurabilirdi, hem de sadece gömülüp unutulmak için!

Tanıdığınız genç ve hayat dolu biri ilk kez öldüğünde –baktığınız, aranızda bağ olan biri- sizi adeta duvara fırlatıyor. *Lanet olsun, hepimiz öleceğiz ve kimse bunun ne zaman nasıl olabileceğini bilmiyor!* Ve o an kaderiniz üzerinde ne kadar az kontrolünüz olduğunu fark ediyorsunuz. Doğduğunuz andan itibaren kontrolünüz yok aslında. Ebeveynlerinizi seçemiyorsunuz, intihar etmediğiniz takdirde ölüm şeklinizi de seçemiyorsunuz. Yapabileceğiniz tek şey seveceğiniz insanı seçmek, diğerlerine iyi davranmak ve dünya üzerindeki acımasızca kısa zamanınızı olabildiğince iyi geçirmek.

Kafeden gözyaşları içinde ayrıldım, kahvemi bitiremeyecek kadar kötüydüm. Garson parasını ödememe izin vermedi. Büyük

olasılıkla haberin beni bu kadar yıkabileceğini tahmin etmemişti. “Bu benden olsun, tatlım.” Minnettarlıkla başımı salladım ve Senior House’a koştum. Matt’i binanın dışında görünce ona koştum ve göğsünde hıçkırıklara boğuldum.

“Grace, ne oldu?”

Gözyaşlarımı ve burnumu tişörtüne silip haberi hıçkırıklarla verdim. “Jeff... Buckley... Ölmüş.”

“Ah, bebeğim, sorun değil.” Sırtımı sıvazladı ve beni hafifçe salladı. “Şiş, üzülme, sana başka bir balık alırız.”

Çekilip ona baktım. “Hayır. *Gerçek* Jeff Buckley.”

Yüzü kül gibi oldu. “Lanet olsun. Nasıl?”

“Birkaç gün önce boğulmuş. Cesedini bugün bulmuşlar.”

“Bu çok korkunç.” Bana sımsıkı sarıldı, kalbinin hızla attığını duyabiliyordum.

Gözyaşları içinde “Biliyorum, buna inanamıyorum,” dedim.

Ama gerçek şu ki, Jeff Buckley için bile Matt’le bize üzüldüğüm kadar üzülememiştim. Bizim için... Kalan çok az zamanımız için...

Sorsaydım, kalır mıydın?

Bir şekilde aklımdan geçenleri anlamıştı. Eğilip iki yanağını birden öptü, sonra alnımı, çenemi ve dudaklarımı. “Seni çok özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim.

“Grace, benim için bir şey yapar mısın?”

“Ne olursa.” *Seninle gelmemi iste. Kalacağını söyle. Benimle evlenmek istediğini söyle. Bu sefer gerçekten.*

“Hadi gidip dövme yaptıralım.”

“Tamam,” biraz şaşırmıştım. Beklediğim şey bu değildi ama o an Matt ne isterse yapabilirdim.

Küçük bir kâğıda üçer kelime yazdık. Benimki ensemde, Matt’inki ise tam kalbinin üzerinde göğsünde olacaktı. Kelimeleri birbirimiz için seçip kâğıda yazdıktan sonra iki dövmeceye uzattık. Dövmeler bitene dek ne yazdığını bilmeyecektik. Bu bizim kendimize ait yemin şeklimizdi.

Dövmelerimiz yapılırken birbirimize baktık ve gülümsedik. Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Beni önemseydiğini söylediği tüm o zamanlar şimdi yetmiyordu. Yarın gideceğini bilirken hiçbir şey yeterli değildi.

Önce benim dövmem bitti ve aynadan Matt’in seçtiği kelimelere baktım. Yazı tipi küçük, sevimli ve kadınsıydı. Daha ne yazdığını okumadan sevmiştim. Yakından bakınca Yeşil gözlü muhabbetkuşu yazdığını gördüm.

“Muhteşem!” diye bağırdım. Matt mutlulukla gülümseyerek beni izledi. Kendi dövmesine bakmamaya çalışıyordu. Bitince meraklı gözlerle aynayı aldı. * “*Just the ash* -sadece kül’. Bu Leonard Cohen değil mi?”

“Evet. Nasıl bildin?”

“Alıntının tamamı neydi?”

Güçlkle yutkundum ve kendimi ağlamamak için tuttum ama bedenim bana ihanet ediyordu. Dövmeciler bizi yalnız bırakmak için odadan çıktılar. Matt sandalyeden kalkıp dik-

* Leonard Cohen’in “Şiir sadece hayatın bir delilidir. Hayatınız iyi yanıyorsa şiir sadece küldür” sözünden alıntı

katlice bana sanıldı ve başımı dövme bandajının diğer tarafına yasladı.

“ ‘Şiir sadece hayatın bir delilidir. Hayatınız iyi yanıyorsa şiir sadece küldür.’ ”

Yüzünü saçlarıma gömdü. “Benim hayatım iyi yanıyor.

Evet, ama daha ne kadar?

Hâlâ iyileşiyor olsa da, göğsündeki kelimeleri o gece yüzlerce kez öpmüş olmalıyım. O da enseme öptü ve yeşil gözlü muhabbet kuşunu ne kadar özleyeceğini defalarca tekrarladı. Sonra ben ona bir aptal olduğunu söyledim ve birlikte gülerken ağladım.

Ertesi sabah Tati Matt’i havaalanına götürmek için babasının Chrysler’ini ödünç almaya gitti. Bu arada Matt de etrafta koşturup yanında götürmeyeceği şeyleri Los Angeles’a göndermek için paketlemeye çalışıyordu.

“Neden tüm bu eşyaları geri gönderiyorsun? Benim odamda bırakabilirsin.” Yatağa yüzüstü uzanmış onun çılgınlar gibi koşturmasını izliyordum.

“Çünkü benim bu boktan işlerimle uğraşmanı istemiyorum.

“Senin boktan işlerinle uğraşmak istiyorum.”

Durdu ve bana baktı. “Böylesi daha iyi.”

“Ama geri geleceksin, öyle değil mi?”

“Evet, ama o zaman bir işe girmiş olmayı umut ediyorum. Böylelikle gerçek bir dairede yaşayabilirim. New York’a Senior House’ta yaşamak için dönmeyeceğim.”

“Senior House birinci sınıf öğrencileri için. Sen döndüğün zaman yeni bir yurttan olacağım,” diye mırıldandım.

“Al sana bir neden daha. Onları kolaylıkla L.A’ya gönderebilecekken senin bu işlerle uğraşmanı istemiyorum.” Sinirlenmişti.

“Sadece birkaç aylığına gidiyorsun, Matt. Sadece bir sürü gereksiz iş.”

“Evet, ama asla bilemezsin.”

Bu “asla bilemezsin” gibi ifadeler için hiç de iyi bir zaman değildi.

“Buraya gel,” dedim. Sırt üstü yatıp kollarımı ona açtım. Üzerimde en sevdiği elbisem vardı. Omzunun üzerinden bana baktı ve bakışları yumuşadı. Yanıma gelirken yüzünde en tatlı, seksi gülümsemesi vardı. Beni öpmek için eğildi, dudakları dudaklarıma değmeden onu durdurdum ve “Eğer isteseydim kalır mıydın?” diye fısıldadım.

Geri çekildi, kollarını göğsünde birleştirdi ve başını hafifçe yana eğdi. “Bunu bana sorar mıydın?” Öfkesi yüzünden okunuyordu.

Altında yatarken kendimi her zamankinden daha savunmasız hissetmiştim. Kalmasını istiyordum ama nasıl bu kadar bencil olabilirdim ki? İsteseydim beni daha mı az severdi? Kendi hayatımı daha iyi yapmak için onunkini elinden alamazdım. Hayır, bunu yapamazdım. Matt’in yarattığı şeyi yok edemezdim.

“Cevap ver. Benden bu lanet şeyden vazgeçmemi ister miydin?”

Bunu istemesem de, sadece cevabını duymayı arzuluyordum. “İstesem kalır mıydın?”

Çenesi kilitlendi. Hızla nefes alıp veriyordu. Dişlerinin arasından, “Evet, ama bu yüzden senden nefret ederdim. O yüzden sor bakalım. Hadi.” Sanki benimle alay ediyordu. Ağlamaya

başlamıştım. “Sen yüksek lisans yaparken benden bu lanet yerde kalmamı ve PhotoHur’ta çalışmamı iste. Yap hadi!”

Başımı iki yana salladım, doğru kelimeleri bulamıyordum.

Uzanıp yüzümü sert bir şekilde kavradı, dik dik gözlerime baktı. “Lanet olsun, Grace. Bu bir veda değil. Bu sadece ‘sonra görüşürüz’. Lütfen bana bununla başa çıkabileceğini söyle. Bana bunun üstesinden gelebileceğini söyle.”

Şimdi ben hızlı ve derin nefesler almaya başlamıştım. Matt öfkeliydi ama vahşi ifadesinin altında sevgi yatıyordu.

“Birbirimize hiç söz vermedik,” diye fısıldadım. “Konuyu açtığım için üzgünüm. İşlerin nasıl gideceğine bakacağım, tamam mı? Bu sadece ‘sonra görüşürüz’!”

Başını salladı. “Evet, bu doğru.”

Bana birbirimize ait olduğumuzu söylemiştin.

Burnumu çekerek, “Benimle sevişir misin?” diye sordum. O kadar tatlı, yumuşak ve duyguyla dolu bir şekilde seviştik ki, bana uzun uzun sarılırken durmaksızın ağladım. Ve hiçbir zaman yeterince uzun değildi.

Birkaç saat sonra JFK’ye doğru yola çıktık. Ben Matt’i uçuş kapısına götürürken Tati arabada bekledi.

“Seni en kısa zamanda aramaya çalışacağım.”

“Peki. Nerede olacaksın?”

“Önce Kuzey Bolivya.” Omzunda silindir spor çantası vardı, yere bırakıp gözlerini ayakkabılarına dikti.

“Grace, oranın nasıl bir yer olacağını bilmiyorum. Bir süre benden haber alamayabilirsin. Ama sana yazacağım ve birbirimizi

aramak için bir yol bulacağız.” Gözlerini kısarak yüzüme baktı, birbirimizi hafızalarımıza kazımaya çalışıyorduk.

“Grace, fotoğrafı Pornsake aldı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Biliyorum. Neden söylemek için bugün bekledin?”

“Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. O iyi bir adam.”

Alaycı bir şekilde, “Ne kadar kibarsın! Ne kadar kibar!” diye karşılık verdim.

“Bildiğim halde sana söylemediğimi düşünmeni istemedim.”

“Tamam,” anlamıştım. Matt hiçbir konuyu yarım bırakmak istemiyordu.

Havayolu şirketinden bir görevli son çağrı anonsunu yaptı. “Zamanı geldi.” Kollarını açtı. Ona o kadar hızla koştum ki, içine girip kalbinde beni de götürmesini istiyordum. “Görüşeceğiz, Grace.” Birbirimizden ayrıldık. “Görüşeceğiz, Matt.”

Gülümsedi ve kapıya doğru yürüdü. Son anda arkasını döndü, cebinden bir şey çıkarttı. “Haberin olsun, bunu çaldım!”

Bu benim çalışırken çellomu kaydettiği kasetlerden biriydi. Güldü ve gözden kayboldu.

Hayatımın aşkı gitmişti.

19

Bize Ne Oldu?

Grace

Matt gittikten bir gün sonra, East Village, Allen Street'teki küçük bir mekânda çıkan grubun viyolonselci seçmelerine katıldım. Nirvana gibi müzik yapıyorlardı, yüksek sesler ve çığlıklar yükseliyordu. Sonumuzun VH1'in *Akustik* programı olacağını ve kariyerimi rock müzikle devam ettirip New York'taki gruplarda çalacağımı düşündüm. Galiba sonunda hayallerimin peşinden gidiyordum.

İçime kapandım, çok fazla pratik yaptım ve hafta sonuna kadar bayağı iyi para biriktirdim. Üç gecede yüz yirmi dolar kazanmıştım. Bunlar umut verici gelişmelerdi ve Matt'e anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Gittikten bir buçuk hafta sonra ilk kez aradı. Odamda çalıştığım sırada Daria kapımı çalıp "Grace! Matt holdeki telefonda seni bekliyor!" diye bağırdı.

Basamakları üzerimde eski bir iç çamaşırı ve Matt'in tişörtüyle koşarak indim. Umurumda değildi, çok heyecanlıyım.

Nefes nefese, "Merhaba!" dedim.

"Lanet olsun, bu telefon görüşmesi bana yetmiş beş dolara patlıyor!"

Bu karşılaşmasıyla heyecanım biraz sönmüştü. "Ah, özür dile-
rim."

"Boş ver! Ah Tanrım, sana anlatacak çok şeyim var."

"Anlat!"

"*National Geographic* Eylül ayında bir televizyon kanalı açıyor. Bir sürü iş imkânı olacak ve ben Elizabeth'i çoktan etkiledim bile."

"Elizabeth kim?"

"Bu projenin başındaki fotoğrafçı. Acayip havalı biri. Portföyümü gördükten sonra bu proje için özellikle beni seçmiş. Hiç bilmiyordum."

Ona Elizabeth'in kaç yaşında ve güzel olup olmadığını sormak istedim. "Senin adına çok sevindim, Matt."

Birilerine, "Birazdan geliyorum!" diye bağırdı.

"Hey, Gracie, bu telefonu açabilmek için otobüsle üç saat yolculuk yaptım. Olduğumuz yerde hiçbir şey yok, o yüzden seni bir daha ne zaman arayabileceğimi bilmiyorum."

"Peki, sorun değil."

"Gitmem gerek. Bir sonraki otobüs birazdan kalkacak, benim için bekletiyorlar. Hey, seni özledim." Bu cümle son anda aklına gelen bir şeymiş gibi söylenmişti, midem kasıldı.

“Ben de seni özledim. Görüşürüz.”

“Hoşça kal!” Kapattı.

Bu bir veda değil. Bu bir veda değil. Asla veda etme.

Çıplak ayaklarıma bakarken benim nasıl olduğumu sormadığını fark ettim. Grupla ilgili şeyleri ona anlatma fırsatım bile olmamıştı.

Tati ön kapının dikmesine yaslanmış bana bakıyordu. “Pantolonun nerede?”

“Arayan Matt’ti.”

“Anlıyorum. Peki, bugün giyinecek misin? Seni öğle yemeğine çıkarmaya geldim. Olanları bana orada anlatabilirsin.”

“Tamam.”

“Hadi,” diyerek başıyla kapıyı işaret etti.

“Peki,” dedim. “Sandviç?”

“Japon yemeği dışında her şeye razıyım.”

Sonraki bir ay boyunca Tati’yle her Çarşamba günü öğlen buluşup yemek yedik. Temmuzun başlarında Matt’le konuşup konuşmadığımı sordu. Cevabım hayırdı.

“Nasıl oluyor da seni hiç aramıyor?”

“Belki de denk gelmedim. Bilmiyorum. Matt adeta bir hiçliğin ortasında. Böyle şeyleri organize etmek zor. İyi olduğuna eminim.”

O gün odama dönünce yaz asistanlarından birinin kapıma üzerinde *Tebrikler, Matt* yazan bir zarf yapıştırdığını gördüm. O da Tisch’de fotoğrafçılık okuduğu için Matt’in bursundan ona söz etmiştim. Ayrıca sürekli Matt’in arayıp aramadığını ondan kontrol edebiliyordum.

Zarfı açtığımda içinden bir fotoğrafçılık dergisinin makalesi çıktı. Kapakta Matt'in aynada kendi fotoğrafını çeken bir kadını çektiği başka bir fotoğraf vardı. Başlıkta, "Fotoğraf Makinesinin Arkasındaki Güzellik" yazıyordu. Güçlkle yutkundum. *National Geographic*'in yükselen genç ve güzel Elizabeth Hunt'ıyla ilgili yazıyı okurken mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum. Ve makalenin sonunda hayatımı sonsuza dek değiştirecek üç cümleyi okudum.

Hunt, New York Üniversitesi, Tisch Sanat Okulu'ndan umut vadeden genç ve yetenekli Matthias Shore ile ortaklığının başarılı bir birleşme olduğunun altını çiziyor. Bir sonraki görevleri Avustralya kıyılarında altı ay boyunca Büyük Set Resifi ve büyük beyaz balinaların avlanma davranışlarını incelemek üzerine olacak. Hunt, "Matt ile bu fırsat için çok heyecanlıyız ve ortaklığımızı bir sonraki seviyeye taşımak için sabırsızlanıyoruz," dedi.

Çok gençtik, hayat önümüze sayısız yol sunuyordu. Ama biraz önce okuduklarımı kendi durumumu değerlendirmeden kabul edecek miydim?

Asla.

Başım dönerken Aletha'yı aradım. "Merhaba, Aletha. Ben Grace."

"Sesini duymak ne güzel, tatlım. Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Biraz duygusal bir sesle, “İyi,” dedim. “Matt’ten haber alıp almadığını merak ettim.”

“Ah, evet tatlım. Daha dün konuştuk.”

Artık tükenmişim. Beni neden aramamıştı. Neredeyse girişteki telefonun başında yatıyordum. “Aradı mı? Peki, ne dedi?”

“Ah, şey, Matt’le çok gurur duyuyorum. Çok kısa bir zamanda adını duyurmaya başladı.”

“Evet, ben de duydum,” diye onayladım buz gibi bir sesle.

“Hiçbir şey Matt’in kariyerini yavaşlatamaz. Babası da onunla gurur duyuyor. Bunun Matt için ne demek olduğunu iyi biliyorsun.”

Ah, harika!” Sesim her geçen dakika kısılıyordu.

“Benimle ilgili bir şey söyledi mi?”

“Eğer soran olursa iyi olduğunu söylememi istedi.”

Soran olursa mı?

“Peki... İlerleyen günlerde ondan haber alırsan beni aramasını söyleyebilir misin?”

“Tabii Grace. Beni her hafta arıyor, arar aramaz söylerim.”

Her hafta, öyle mi?

Telefonu kapatıp güçlükle odama koştum, tüm bu bilgileri sindirmekte zorlanıyordum. Elizabeth Hunt... Altı ay boyunca Avustralya... Her hafta annesini arıyor...

Üç gün daha geçti, Matt’ten bir ses çıkmamıştı.

Kendimi zorla yataktan çıkardım, ağlayamayacak kadar yorgun, bir şeyler yiyemeyecek kadar üzgündüm. Lobiye gidip Tati’yi aradım.

“Efendim?”

“Benim, Grace.”

“Hey, nasılsın?”

“Buraya gelebilir misin?”

“Birazdan orada olacağım.” Sesimdeki acıyı fark etmişti.

On beş dakika sonra yıldırım hızıyla odama daldı. Ona Matt ve Elizabeth’le ilgili makaleyi uzattım. Okudu. Tek yaptığı başını iki yana sallayıp bana bir sigara uzatmak oldu.

“Ben iyiyim, Tati.”

“Aşırı tepki verme, Grace.”

“Aşırı tepki vermiyorum.” Oysa çoktan ağlamaya başlamıştım bile.

“Sadece Dan’e benim de olacağımı söyle. Sizinle geleceğim.”

Tati gülümsedi. “Güzel. Asla pişman olmayacaksın.”

Üçüncü Hareket

Şimdi, On Beş Yıl Sonra

20

Hatırladın...

Grace

Şimdiki zaman bize aittir. Tam da şu an, içinde bulunduğumuz zaman bizimdir. Bu evrenin bize sunduğu yegâne ödüdür. Geçmiş artık bize ait değildir, gelecek bir düştür, asla garantisi yoktur. Oysa şu an bizimdir. O düşü gerçeğe çevirebilmemizin tek yolu, anı kucaklamaktır.

Çok uzun zamandır içime kapanmıştım. Geçmişe takılı kaldığım için kendime geleceği hayal etme izni vermiyordum. Her ne kadar imkânsız olsa da, Matt'le sahip olduğumuz şeyi tekrar tekrar yaratmaya çalıştım. Başka hiçbir şey istemiyordum, hayal edebildiğim tek şey oydu.

Ama Orvin bana bir seferinde yaşamın para biriminin zaman olduğunu söylemişti. Ve benim ondan bol başka bir şeyim yoktu. Kaybettiğim o zamanları fark edince sonunda devam etmek zorunda olduğumu anladım. Matt'le sahip olduğumuz o şeye bir daha asla kavuşamayacaktım. İlişkimizin yasını tutmalı ve hayatıma devam etmeliydim.

En azından kendime böyle söylemişim. İki ay öncesine kadar kalın bir pişmanlık sisinin içinde dolaşıyordum. Duyguların içinde yürüyor ama hiçbir şey hissetmiyordum. Aynada yeni kırışıklarıma bakıyor ve nereden geldiklerini merak ediyordum. Her gün tekrar tekrar aynı şeyleri yaparak zamanımı harcıyor, kendi hayatımda çok az var olabiliyordum. Herhangi anlamlı bir şey arayışına girerek bu kısır döngüyü kırmaya niyetim yoktu.

Ta ki Matt'i metro istasyonunda görene dek...

Her şey değişti. Yeniden renkleri görebiliyordum, her şey canlanmıştı.

Son on beş yıldır bize olanların acısı ağdalaşmış, bir parçam olmuştu. Çoğu kez onu düşünmekten vazgeçmek için kendimi zorladım. Ama onu hatırlatacak çok fazla şey vardı. Onu görürsem, geçmişinden gelen bir hayaletmişim gibi bakışlarıyla beni delip geçer, diye düşünmüştüm. O yaz üniversiteden sonra bana kendimi tam da böyle hissettirmişti: artık var olmayan biri gibi.

Oysa onu istasyonda gördüğümde gözleri gözlerime kilitlendi. Beni hemen hatırladı, yüzünde meraktan başka bir şey görmemişim. Sanki okyanusun üzerinden doğan güneşe ilk kez bakıyor gibiydi. Trenim tünelin içinde kaybolurken yüzündeki ifade umutsuzluğa döndü ve ben o zaman hikâyemizin eksik bir parçası olduğunu anladım. Umutsuzluğunun arkasında ne vardı? Matt'in başına son on beş yılda platformda ellerini uzatıp özlemle bana koşacak kadar neler gelmişti?

Cevabı bulmak zorundaydım. Matt'i nerede bulacağıma dair

bir fikrim vardı ama bakmaya korkuyordum.

“Bayan Porter?”

“Evet, Eli?” Masanın üzerindeki notalarımı toplarken trombon çalan üst sınıf öğrencilerimden Eli’nin iri mavi gözlerine baktım. Ders verdiğim lisenin bando sınıfındaydık.

“Craiglist’in ne olduğunu biliyor musunuz?”

Gülümsedim. “Tabii ki. O kadar yaşlı değilim, Eli.”

Kızardı. “Yaşlı olmadığınızı biliyorum.” Gergin görünüyordu.

“Sormamın nedeni geçen gün saçlarınızı toplarken dövmenizi görmüş olmam.” Yutkundü.

Merakla, “Devam et,” dedim.

“Yeşil gözlü muhabbetkuşu. Öyle yazıyor, değil mi?”

Başımı salladım.

“Size birisi böyle mi hitap ediyordu?”

“Evet, eskiden tanıdığım birisi.” Düşüncesi bile nabzımı hızlandırmıştı. *Bu iş nereye gidiyor?*

“Hani bando takımının yarışmasında Southwest Lisesi’nden tuba çalan bir kız vardı, hatırladınız mı?”

“Kesinlikle.” Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Şey, aramızda bir bağ olduğunu düşündüm. Ama ikimiz de harekete geçmedik. Her neyse, geçen gün Craiglist’in Kayıp Bağlantılar sayfasına bir şeyler yazıp yazmadığına bakıyordum. Ve bunu gördüm.”

Elindeki kâğıdı açtı ve bana uzattı.

Yeşil Gözlü Muhabbet Kuşuna:

On beş yıl önce tam da eşyalarımı yan odadaki komşun olarak New York Üniversitesi, Senior House'taki öğrenci yurduna taşıdığım sırada tanıştık.

Bize sıkı dostlar adını taktın. Ben bundan daha fazlası olduğunu düşünmeyi sevdim.

Hiç paramız yoktu ama müzikle (sen Jeff Buckley delisiydin), fotoğrafla (durmadan senin fotoğraflarını çekerdim), Washington Square Park'ta takılarak ve para kazanmak için tüm o tuhaf şeyleri yaparak kendimizi keşfetmenin heyecanını yaşadık. Kendimi en iyi o yıl tanıdım.

Yine de bir şekilde ayrı düştük. Mezun olduktan sonraki yaz, ben National Geographic için Güney Amerika'ya gidince irtibatımız koptu. Geri geldiğimde sen gitmiştin. Bir parçam hâlâ seni düğünden sonra fazla zorlayıp zorlamadığımı merak ediyor...

Bir ay öncesine kadar seni bir daha hiç görmedim. Günlerden Çarşambaydı. Sen topuklarının üzerinde sallanıyor, F trenini beklerken metro platformu boyunca uzanan kalın sarı çizgi üzerinde denge kurmaya çalışıyordun. Sen olduğunu anladığımda ne yazık ki çok geçti ve sonra kayboldun. Bir kez daha... Adımı telaffuz ettin, dudaklarının kıpırdanışını gördüm. Sadece sana merhaba diyebilmek için bile o treni durdurmak isterdim.

Seni gördükten sonra tüm o gençlik duyguları ve hatıralar gözümde canlanmaya başladı. Son bir ayımı hayatının nasıl olduğunu merak ederek geçirdim. Belki de çoktan aklımdan çıkmışımıdır. Yine de benimle bir içki içip geçen son on beş yılı kapatmak ister misin?

M

(212)-555-3004

Ağzım açık bir halde üç kez tekrar tekrar okudum.

“Bayan Porter, bu mektup size mi? M adında birini tanıyor musunuz?”

Titrek bir sesle, “Evet,” dedim. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Ona uzandım ve sarıldım. “Teşekkür ederim.”

“Vay canına, çok havalı! Bu notların işe yaradığını düşünmüyordum. İyi ki dövmeniz varmış. Adamı arayacak mısınız?”

“Sanırım. Beni dinle, Eli. Bu yaptığına gerçekten minnettarım ama gitmem gerek. Bunu alabilir miyim?” diyerek kâğıdı gösterdim.

“Tabii ki. O sizin.”

Ona içten, gözleri yaşlı bir şekilde gülümsedikten sonra eşyalarımı topladım ve Tati’yi aramak için okulun önündeki merdivenlere koştum.

Telefonumu hemen açtı. “Efendim?”

“Hey, meşgul müsün?”

“Kuafördeyim,” diye karşılık verdi. Mezun olduktan sonra Tati Brandon tarafından terk edilmişti. Kendini kuaföre atmış, saçlarını kısacık kestirip siyaha boyatmıştı. On beş yıldır belki de yaşadıklarını unutmamak için saçını değiştirmede. Brandon’dan sonra kuaförüyle yaşadığı ilişkinin dışında kimseye bağlanmadı.

“Seninle orada buluşabilir miyiz?”

“Tabii, neler oluyor? Sesin neden bu kadar tuhaf geliyor?”

“Gelmiyor.” Güçlkle nefes alıyordum.

“Tamam, hadi gel.”

Uzun mesafeli yürüme yarışlarını hatırlıyor musunuz? Seksenli yıllarda kısa bir süre moda olmuştu. Kalçalarınız bir o yana bir bu yana savrulurken tuhaf bir yürüyüş biçimiydi. Aslında Olimpik bir yarışma.

Kuaföre kadar olan altı bloğu o kadar hızlı yürüdüm ki, altın madalya kazanabilirdim.

Hızla içeri daldım ve Tati’yi üzerinde siyah kuaför önlüklerinden biriyle ilk koltukta buldum. Saçları mor-siyah bir boyayla kaplıydı, başında şeffaf kâğıttan bir başlık vardı ve kuaför omuzlarına masaj yapıyordu.

Başını işaret edip, “Saçlarımı boyatıyorum,” dedi.

Kuaföre, “Merhaba,” dedikten sonra “Ben yapabilirim,” diye ekledim.

Kız gülümsedi ve bizi yalnız bıraktı. Tati’nin arkasında dikilip omuzlarını ovmaya başladım.

“Hey, yavaş ol! Çello ellerin çok sert,” diye inledi.

“Ah, kapa çenenin, seninle konuşmam gerek.”

“Anlat o zaman.”

“Benimle buluşmak istiyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Tati’ye Matt’le karşılaşmamızı anlatmıştım. Ama bu iki ay önceydi.

“Şunu oku,” diyerek ona kâğıdı uzattım.

Bir dakika kadar sonra Tati burnunu çekmeye başlamıştı.

“Ağlıyor musun?”

“Hormonlardan olmalı. Bu çok üzücü. Neden hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yazmış?”

“Bilmiyorum.”

“Onu aramalısın, Grace. Hemen şimdi eve gidip onu aramalısın.”

“Peki, ne diyeceğim?”

“Sadece ara ve ne istediğini öğrenmeye çalış. Bu bana eski Matt gibi geldi, düşünceli ve derin Matt.”

“Biliyorum, öyle değil mi?”

Tati koltuğundan fırladı, bana baktı ve kapıyı işaret etti. “Hemen şimdi, git!”

21

Başkalarının Gözlerinden Seni Aradım

Matt

Bir Salı günü, Craiglist'te Grace'e notu bıraktıktan birkaç hafta sonra tam metrodan çıkmış ofise yürürken sekiz yaşındaki yeğenim aradı. Okulunda düzenlenen yardım koşusuna sponsor olup olmayacağını merak ediyordu. Bu çocuğa hayrandım, hemen kabul ettim. Ama tam kapatmak üzereyken annesi telefonu aldı.

"Matthias, benim Monica."

"Hey! Andrew nasıl?"

"Harika. Köpek gibi çalışıyor ve her zamanki gibi diğer ortakları gölgede bırakıyor. Andrew'u bilersin."

Alaycı olmayan bir ses tonuyla, "Bilirim." diye karşılık verdim. "Peki, sen nasılsın? Beverly Hills'de hayat nasıl gidiyor?"

"Kes saçmalamayı, Matthias."

"Neler oluyor, Monica?"

"Elizabeth aradı, Brad'le bir bebekleri olacağını söyledi." Görümcem kesinlikle bir ödülü hak ediyordu.

“Evet, biliyorum. O aşağılık herifle her gün çalışma lüksüne sahibim.”

“Sekiz yıl boyunca o kadın benim kız kardeşimdi, Matthias. Sence bunu bilmeyi hak etmiyor muyum?”

Güldüm. “Sizin pek de iyi anlaştığınız söylenemezdi, o yüzden ‘kız kardeş’ demek çok saçma olurdu. Ve beni o *terk etti*, hatırlıyor musun?”

“Sen bir pisliksin. Eğer Grace’i aklından çıkarabilseydin seni asla terk etmezdi.”

“Grace’in benim evliliğim ya da boşanmamla hiçbir ilgisi yoktu.”

“Evet, tabii. Elizabeth bana onun fotoğraflarını asla atmadığını söyledi.”

“Çektiğim hiçbir fotoğrafı atmıyorum. Neden atayım ki? Ben bir fotoğrafçıyım. Grace ilk çalışmalarımın çoğunda süreydi. Elizabeth bunu herkesten çok daha iyi biliyor. Ayrıca, neden böyle bir konuşma yaptığımızı sorabilir miyim?”

“Sadece ona bir hediye göndermek istedim.”

“Posta servisi sana bu konuda yardımcı olabilir. Hâlâ eski dairemizde yaşıyor. Biliyorsun, hani şu evcilik oynayıp erkek arkadaşıyla çocuk yapabilmesi için ona bıraktığım dairede!”

“Eşi,” diye düzeltti.

“Hoşça kal, Monica. Andrew’a selam söyle.”

Telefonu kapadım, derin bir nefes aldım ve o hafta belki de onuncu kez lanet olası hayatıma ne olduğunu merak ettim.

İşe gittiğimde Scott’u dinlenme odasından kahve alırken buldum

“Notunla ilgili bir yanıt aldın mı?” diye sordu.

“Hayır, sadece yeşil gözlü muhabbet kuşum olmak isteyen birkaç tatlı hanım.”

“Dostum, senin derdin ne? Durumun avantajlarından yararlansana. Grace büyük bir olasılıkla onu asla görmeyecek. Ama bu dışarıda başka yeşil gözlü muhabbet kuşları olmadığı anlamına gelmiyor.” Bana gözlerini kırptırdı.

“Sorun da bu. Yolda gelirken hayatımı düşünüyordum.”

“O-oh!”

“Hayır, dinle. İlk kız arkadaşım Monica ile sahte, sadece birbirimizi ve başkalarını etkilemek üzerine kurulu aptalca bir ilişkim vardı.”

“Çok gençtin. Ne olmuş yani?”

“Elizabeth’le de aynı şey oldu. En azından başlangıçta. Monica’yla olan ilişkim Elizabeth’le olan evliliğimin farklı bir örneği. İşler ciddiye binince, ikimiz de bununla başa çıkamadık. Grace’le olduğu gibi değildi. Asla. Onunla her zaman her şey gerçektir.”

“Dışarıda başka Grace’ler var.”

“Yok dostum. Sana söylüyorum. Sadece onunla yanlış zamanda karşılaştım. On beş yıl geçti ve ben hâlâ onu düşünüyorum. Başka güzel, akıllı bir kadınla evlendim. Ama bazen Grace’i düşünür ve birlikte kalsak nasıl olacağını merak ederdim. Karımla aşk yaparken Grace’i düşündüğüm zamanlar olurdu. Bu ne kadar boktan bir şey biliyor musun?”

“Aşk yapmak mı? Bu gerçekten çok şirin, Matt.” Sırıttı, kahkahalarla gülmek üzereydi.

“Bana patronluk taslama!”

“Ben sadece sana hatunları tavlama zamanının geldiğini söylüyorum! Yeterince bekledin. Artık senin için daha fazla aşk saçmalığı yok. Doktorun emridir!”

Omzuma vurdu ve yanımdan uzaklaştı.

O hafta birkaç gün sonra Elizabeth bölmeme uğradı. Arkama yaslanmış Angry Birds oynuyordum.

“Matt?”

Ona dönünce üzerinde bir hamile elbisesi olduğunu gördüm, hafifçe karnını okşuyordu. Elizabeth güzel bir kadındı. Hoş hatları, düz kahverengi saçları, yıl boyunca parlayan yanık bir teni vardı. Onu çirkin kılan kişiliği ve evliliğimize olan ihanetiydi.

“Ne var?”

“Basman gereken bin tane fotoğraf yok mu?”

Dikkatimi çığlık atan kuşlara verdim. “Bitti ve teslim edildi bile.”

Göz ucuyla baktığımda Elizabeth’in inatçı bir ebeveyn gibi elini kalçasına koyduğunu görebiliyordum. Sabrı git gide tükeniyordu. Umurumda değildi.

“Önce bana gönderemez miydin?”

Önce ona baktım, sonra telefonuma geri döndüm.

“Pekâlâ, anlaşılan kendini gerçekten dev aynasında görüyorsun, Lizzy!” Ona daha önce *hiç* böyle hitap etmemiştim. “Şimdi de patronum olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Matt. Aramızdaki bu savaşa güçlükle dayanabiliyorum.”

Arkama yaslanırken güldüm. “Savaş mı?” Tam o sırada elimdeki telefon çalmaya başladı. Ekranda tanımadığım bir Manhat-

tan numarası vardı. Açma düğmesine basmadan önce susması için Elizabeth'e işaret ettim. "Efendim?"

"Matt?"

Aman Tanrım.

Onun sesi, onun sesi, onun sesi, onun sesi.

Elizabeth hâlâ öfkeyle bana bakıyordu. Ellerini iki yana açıp "Her kimse onu sonra arayamaz mısın? Seninle konuşmaya çalışıyorum," dedi.

"Biraz bekler misin, Grace?"

"Grace mi?" Elizabeth'in ağzı açık kalmıştı.

Alıcıyı elimle kapattım. "Defol buradan!"

Elini beline koydu. "Gitmiyorum!"

Alıcıdaki elimi çektim. "Grace?"

Tanrım, ağlamak istiyordum.

"Evet, buradayım."

"Bana iki dakika verir misin? Seni hemen arayacağıma söz veriyorum." Sanırım kusmak üzereydim.

"Eğer kötü bir zamanda..."

"Hayır, hayır. Seni hemen arayacağım."

Tereddütle, "Peki," dedi.

Telefonu kapattık. "Yani Grace'le görüşüyorsunuz, öyle mi?" Ses tonunda tuhaf bir anlam vardı ve gözleri *Tabii ki görüşüyorsunuz*, der gibiydi.

Derin bir nefes alıp burnumdan verdim. "Hayır, onunla görüşmüyorum. On beş yıldır ilk kez konuştuk ve sen onu berbat ettin."

“Burası senin iş yerin, Matt. Burası bir iş yeri.”

“Onu fotokopi odasında becermeden önce Brad’e de aynısını söyledin mi?” diye karşılık verdim. Sanki biri göğsüme bir bıçak saplamıştı ve yaram durmaksızın kanıyordu. Kendimi geçen her saniye daha güçsüz hissediyordum. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen beni yalnız bırakır mısın?” Gözlerim dolmaya başladı.

Elizabeth kıpkırmızı oldu. “Ben... Mat...”

“Ne söylersen söyle, Elizabeth, umurumda değil. Hem de hiç. Bir damla bile.” Omuzlarımı silktim.

Arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Son aramalara dönüp Grace’in numarasına bastım.

“Efendim?”

“Çok özür dilerim.”

“Sorun değil.”

Derin bir nefes aldım. “Tanrım, sesini duymak çok güzel, Grace.”

“Evet?”

“Nasılsın?”

“Ben iyiyim. Uzun... Uzun zaman oldu, Matt.”

“Evet. Öyle oldu, değil mi?” Sesi biraz endişeli geliyordu. Aslında ben de öyleydim. “Pekâlâ, neler yapıyorsun? Nerede yaşıyorsun? Evlendin mi?”

“Evli değilim.” Midem kasıldı. *Teşekkürler Tanrım!*

“Soho, West Broadway’da yaşıyorum.”

“Şaka yapıyorsun! Ben de Wooster’dayım.”

“Ah, vay canına! Çok yakın. Hâlâ dergi için mi çalışıyorsun?”

Dergi için çalıştığımı biliyor muydu? “Evet, ama daha çok televizyon kanalı için iş yapıyorum. Eskisi kadar seyahat etmiyorum. Peki ya sen? Hâlâ çello çalıyor musun?” Zihnimde Grace’in üzerinde sadece çiçekli iç çamaşırıyla yurt odamızda çello çaldığı bir anı canlandı. Pencereden gelen ışık onu bir siluet gibi göstermişti. Deklanşöre basmış o çellosunu çalarken fotoğraflarını çekmiştim. O fotoğrafları hâlâ bir yerlerde saklıyordum. Fotoğraf makinesini ayarlayıp yanına gittiğimi, tatlı küçük poposunun kenarına dokunduğumu hatırlıyorum. Notaları karıştırmış ve kıkırdamaya başlamıştı. O gülüşü bir daha duyup duyamayacağımı merak ettim.

“Ah, profesyonel olarak değil. Lisede müzik dersleri veriyorum.”

“Bu kulağa harika geliyor.” Boğazımı temizledim. Ona sesinin daha farklı, kasvetli geldiğini, eski Grace gibi olmadığını söylemek istedim. Ama düşüncelerimi kendime sakladım.

Birkaç dakika huzursuz bir sessizlikle geçti.

“Anladığım kadarıyla notumu gördün.”

“Evet, çok tatlıydı...” Tereddüt edip derin bir nefes aldı. “Seni görünce ne düşüneceğimi bilemedim.”

“Evet, şey... O not aslında körü körüne bir denemeydi.”

“Harika bir kariyerin var. Seni biraz takip ettim.”

“Ettin mi?” Boğazım acıyor, başım zonklamaya başlıyordu. Birden endişelenmiştim. *Neden kariyerimi takip etmişti?*

“Elizabeth...”

Ağızımdan bir anda “Hamile!” kelimesi çıktı. *Neden böyle bir şey söylemiştim? Ve Grace Elizabeth’i nereden biliyordu?* Ona her şeyi anlatmak isterken ağızımdan yanlış kelimeler çıkıyordu.

“Matt.” Uzun, huzursuz bir sessizlik daha. “Seni görmek konusunda kafam gerçekten çok karışık. Notun...”

“Elizabeth...” derken sözümü kesti.

“Seninle konuşmak güzeldi. Kapatsam iyi olacak.”

“Kahve? Bir ara buluşup kahve içmek ister misin?”

“Şey, pek emin değilim.”

“Peki.” Tuhaf bir sessizlik daha. “Fikrini değiştirirsen beni arar mısın?”

“Tabii.”

“Grace, sen iyisin, değil mi? Demek istediğim, gerçekten iyisin? Bunu bilmek zorundayım.”

“İyiyim,” diye fısıldadı ve telefonu kapadı.

Siktir!

Elizabeth elinde bir yığın fotoğrafla yanıma gelmek için tam da o anı seçmişti. Zamanlama konusunda berbattı. “Bunlara yeniden bakıp yarın sabah masama bırakabilir misin?”

“Evet, tamam, şuraya bırak.” Ona bakmadım bile. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Elizabeth’in elini omzumda hissettim. Bir futbol koçu gibi omzumu hafifçe sıktı. “Sen iyi misin?”

“Evet.”

“Beni böyle görmek senin için çok zor, değil mi?”

Ne? O kadar şaşırmıştım ki gülemedim bile, Elizabeth her şey

kendisiyle ilgiliymiş gibi göstermeyi severdi. “Seni hamile görmenin benim için zor olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, senin adına mutluyum.”

“Asla çocuk istemediğine göre bu kulağa mantıklı geliyor.”

Sesi esrarengizdi.

Ben her zaman çocuk yapmayı istedim, sadece senden değil.

Elini tuttum ve yapılması gerekeni yaptım. “Elizabeth, iyi bir eş olamadığım için üzgünüm. Brad’le ikiniz adına mutluyum. Uzun yıllar mutlu bir evlilik geçirmenizi diliyorum. Tüm bunlar ve iş yerindeki akıl sağlığımız adına lütfen bir daha asla, asla berbat evliliğimizden konuşmayalım. Lütfen?” Yalvaran gözlerle bakmıştım.

Başını salladı. “Ben de üzgünüm, Matt. Her şeyi yanlış yaptım.”

Elini bıraktım. Sıcak, sempatik hatta neredeyse acıyarak gülmüsedti. Elizabeth’in Grace’i asla atlatamadığım konusunda öfkelenmesi yerine benim yalnız ve pişman olduğumu düşünmesi daha iyiydi. Şüphelerinde haklıydı ama bu gerçeği ona asla itiraf etmeyecektim.

Brad *National Geographic*’te stajyer olarak işe başladığımız ilk günden beri arkadaşımdı. Her zaman Elizabeth’e karşı bir şeyler hissetmişti, Elizabeth’ ise benden hoşlanmıştı. Onunla evlendiğim için kendimi neredeyse bir pislik gibi hissediyordum. O yüzden beni Brad’le aldattığında şaşırmadım. Aslında içimde onu tebrik etmek gibi tuhaf bir duygu bile oluşmuştu. Bu o kadar kötü müydü?

Elizabeth ofisine geri döndü, ben de Brad’in ofisine gittim. Artık daha olgun davranmanın, en azından öyle görünmenin za-

manı gelmişti. Grace'le yaptığımız görüşmeyi berbat etsem de, beni kendime getirmişti. Artık daha fazla bu kendine acıma ve nefret ikileminde kalmak istemiyordum.

Brad'in ofisinin kapısında dikilip boğazımı temizledim.

Masanın diğer tarafından bana baktı.

"Heyyy, dostum." "Hey" kelimesini her zaman bir uyuşturucu bağımlısı gibi uzatarak söylerdi.

"Brad, ben sadece bebekle ilgili seni tebrik etmek için geldim. Tebrikler dostum. İkimiz de benim daha iyisini yapamayacağımı biliyoruz."

"Matt..." Beni durdurmaya çalıştı.

"Şaka yapıyorum, Brad. İkiniz adına mutluyum. Yemin ederim."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı.

Başımı salladım. "Evet."

"İşten sonra bir şeyler içmeye ne dersin? Sadece ikimiz?"

Pekâlâ, eskiden sahip olduğum dairenin her köşesinde karımı becerdin ve şimdi senin çocuğunu taşıyor, yani...

Ellerimi birbirine vurdum. "Neden olmasın?"

Birlikte artık Elizabeth'le ikisinin yaşadığı eski dairemin yakınında, Upper West Side'daki gösterişli bir bara gittik. Bu bardan nefret ederdim, yine de ikimiz için de tanıdık bir bölgeydi.

Benim viskim martini bardağında buzlu bir şekilde geldi. İçki baştan sona hatalıydı ama yine de diktim. "Puro içmeyi bıraktın mı?"

"Hayır, bebek doğduktan sonra. Çocuklarla ilgili pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

“Hayır, onlardan nefret ederim. Sadece, Küba puromu içebilmek için bir bahane arıyordum,” diye sırf eğlencesine yalan söyledim. Eğlenmedikten sonra hayatın ne anlamı vardı ki?

“Neyse, zamanı gelecektir. Bu arada görümcen aradı. Bize antika bir beşik gönderiyormuş.”

“Ne?”

“Evet, bize verilmesi gerektiğini düşünmüş. Elizabeth’i kız kardeşi gibi görüyor.”

O beşik bir aile yadigârıydı, yani ailede kalması gerekiyordu. “O beşiğin bekçisi Monica değil.”

Brad düşmanlığımı fark edip konuyu değiştirmeye çalıştı. “Bu aralar görüştüğün birileri var mı?”

“Hayır, sadece sevişiyorum.” Yine eğlenmek için yalan söylemiştim. “Sonunda o prangalardan kurtuldum, anlarsın ya?” Olgun bir adam olma amacımdan sapmaya başlamıştım.

Brad huzursuzlanarak, “Senin adına sevindim,” dedi.

“Bir viski daha!” diye seslendim.

“Biliyor musun, Lizzy ufacık şeyler için bile bana kızıyor. Tuvaletin kapağı gibi. Açık bırakırsam deliriyor ama aşağı indirirsem de deliriyor.” Bana baktı ve başını iki yana salladı. “İyi nişan alamadığımı söylüyor.”

Brad için gerçekten üzölmüştüim. “Dinle, oturarak işemeyi öğrenmek zorundasın. Bu da evliliğin bir parçasıdır. Hatta bir çeşit rahatlama, küçük bir mola olduğunu düşünebilirsin.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

İkinci viskim gelmişti. Birincisinden daha hızlı içtim.

“Biliyor musun, sana Lizzy’nin bir kutu fotoğraf ve tab edil-memiş film daha bulduğunu söylemeyi unuttum. Gelip onları almanı söyledi. Yani biz... Biliyorsun... Odayı hazırlamaya çalışıyoruz.”

Tanrım. “Tabii.”

Telefonuna baktı. “Lanet olsun, birazdan Lamaze dersimiz var. Gitmem gerek, dostum. Benimle gelip o kutuyu almak ister misin?”

“Tabii, hadi gidelim.”

Yolda çok az konuşup birkaç blok ötedeki daireye gittik. Bina-ya girince Brad’in gerisinde kaldım. İki viski eski binamda olma-nın verdiği tuhaflıkla birleşince aniden fena çarpmıştı. “Brad, sen kutuyu getirirken ben seni burada bekleyeyim.”

“Emin misin?”

“Evet, bekleyeceğim.” Zorla gülümsedim ve asansörün yanın-daki koltuğa oturdum. Brad birkaç dakika sonra büyük gri plas-tik bir torbayla geri döndü.

“Kutu dediğini sanmıştım.”

“Ah, evet. Lizzy kutudaki her şeyi çıkarıp daha etkili bir depo-ya koymuş.”

“Daha etkili bir depo mu?”

Brad gözlerime bakamıyordu. “Evet.”

Elizabeth’in kutunun tamamını karıştırıp yarısını çöpe attı-ğından emindim. Şaşırmamıştım. “Teşekkürler, Brad.”

Gitmek için arkamı döndüğüm sırada sırtıma vurup “Görü-

şürüz, dostum,” dedi.

Eve dönünce kendimi deri koltuğuma bıraktım. U2’dan “With or Without You” şarkısını açıp ayaklarımı plastik torbanın üzerine koydum ve gözlerimi kapadım. Sadece bir kariyer değil, hayatımı da kurduğumu hayal ettim. Duvarlarımın Serengeti’den hayvanlarla değil, aile fotoğraflarıyla süslü olduğunu düşledim. Sonra derin bir nefes aldım ve uzanıp torbanın ağzını açtım.

İçindeki her şey,Fusulca, “ne dedi siyah beyaz fotoğraflarla o döneme aitti. Grace’le Washington Square Park’tayken. Tisch’de. Yurtta. Binanın girişinde. Grace çello çalarken. Grace çıplak bir şekilde yatağıma uzanmış benim fotoğrafımı çekerken, makine yüzünü maskelemiş. Fotoğrafa dokundum. *Bırak da yüzünü göreyim*, dediğimi hatırladım. Grace’le birlikte Los Angeles’ta annemin evinde kelime oyunu oynarken. Annem Grace’e Louvre’de çömlek yapmayı öğretirken. Grace göğsümde uyurken ve ben poz verirken.

Yavaşça torbanın içinden her bir fotoğrafı çıkardım. Son fotoğraf Güney Amerika’ya gittiğim gün çekilmişti. Bu artık “öz çekim” dedikleri şeydi. Grace’le yatağa uzanmıştık, fotoğraf makinesini bize çevirip deklanşöre basmıştım.

Çok mutlu, âşık ve huzurlu görünüyorduk.

Bize ne olmuştu?

Torbanın dibinde bir kaset ve tab edilmemiş bir film buldum. Filmi kutusundan çekip ışığa tuttum. O zamanlar ender olarak kullansam da, film renkliydi. Renkli film kullanmaya *National Geographic*’te çalışmaya başladıktan sonra alışmıştım.

Ayağa kalktım, filmi tezgâha bıraktım. Kaseti eski kasetçalarım

yerleştirdim. Ardından sızana dek içip Grace'le Tatiana'nın keman-çello ikilisiyle düet yapıp "Eleanor Rigby"yi çalmalarını dinledim. Tekrar tekrar başa sardım. Her seferinde kasetin sonunda Grace'in kıkırdamasını ve Tatiana'nın onu susturmasını duyabiliyordum.

Her ne kadar kendimi şarkılarda anlatılan o yalnız insanlardan biri gibi hissetsem de, yüzümde bir gülümsemeyle uyuya kaldım.

Şehir merkezinde hâlâ film tab eden birkaç mağaza vardı. PhotoHut uzun zaman önce kapanmıştı. Ama ertesi sabah yolumun üzerinde bir fotoğrafçı buldum ve gizemli film rulosunu ona bıraktım.

Ofise gelince Elizabeth'i mutfakta kahve makinesinin yanında dikilirken buldum. "Hamileyken kahve içmemen gerek sanıyordum," dedim.

Yanından geçerken "Bir fincan içmeye iznim var," diye karşılık verdi. Sırıttım ve bölmeme ilerledim. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Ayaklarını sürümek gibi bir alışkanlığı olduğu için adımları halıda elektrik akımları yaratıyordu.

Bilgisayarımı açtım, arkamı döndüğümde orada dikilmeye devam ediyordu. Saçları statik elektrikten omuzlarından hafifçe havalanmıştı. Elimde olmadan güldüm.

"Ne var?"

"Saçların." Beş yaşında bir çocuk gibi saçlarını işaret ettim.

Söylenip masamdan bir kalem aldı ve saçlarını topuz yaptı.

"Dün gece Brad'le bir şeyler içip torbayı aldığın için teşekkür ederim."

"Lanet olası kişisel eşyalarımı benim adıma düzenlediğin için teşekkür ederim. Orijinal kutudan attığın bir şeyler oldu mu?"

Hayır. İçine bakamadım bile. Grace mabedi gibiydi.”

“O halde neden o eşyaları almamı bu kadar çok istedin?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım kendimi kötü hissettim.”

“Kendini tam olarak hangi konuda kötü hissettiğini sorabilir miyim?” diyerek arkama yaslandım.

“Sadece... Bilirsin... Yani... Bilmiyorum.”

Yüzümde hınzır bir ifadeyle, “Bana anlatabilirsin,” dedim. Elizabeth doğru kelimeleri bulmaya çalışırken elimde olmadan bunun tadını çıkardım. Grace’i hâlâ kıskandığı çok belliydi.

“Sadece ona adeta tapınman ve Grace’ten sanki o seni terk etmiş gibi bahsetmen.”

Öne doğru eğildim. “Bana her şeyi anlatmıyorsun... Ve yalan söylediğin zaman yaptığın o tuhaf kaş hareketini yapıyorsun.”

“Tuhaf kaş hareketi de neymiş?”

“Tuhaf bir şekilde tek kaşını oynatıyorsun. Bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Ürpertici bir hareket.”

Elizabeth bilinçsizce elini kaşına götürdü. “Aslında senin bilmediğin bir şey değil. Demek istediğim o zamanlar çok meşguldük.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

Elizabeth gözleriyle odayı taradı, sanki kendine bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Sonunda gözlerini pahalı ayakkabılarına dikti. “Grace bir seferinde seni aradı ve bir mesaj bıraktı ve... Sadece...”

Ayağa kalktım. “Sen neden söz ediyorsun, Elizabeth?” Etraf tamamen sessizleşinceye dek bağırdığımı fark etmemiştim. İş

arkadaşlarımızın bölmelerinden başlarını bizim tarafa uzattığını görebiliyordum.

“Şişt, Matt!” Eğildi. “İzin ver açıklayayım. Güney Afrika’daydık.” Kollarını kavuşturdu ve sesini alçalttı. “Çoktan sevişmeye başlamıştık. Grace’in neden aradığını bilmiyordum.”

Zihnim o zamanı hatırlamaya çalışıyordu. Kabaca Grace’le birbirimizi son kez gördükten iki yıl sonra olmalıydı. Yani Grace ortadan kaybolduktan sonra.

Uzulca, “Ne dedi?” diye sordum.

“Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Avrupa’daydı ya da öyle bir şeydi. Seninle konuşmak istedi. Sana bir adres bıraktı.”

Tüm sinirlerim ayağa kalkmıştı. “Sen ne yaptın, Elizabeth?”

“Hiçbir şey.”

Çok tuhaf davranıyordu. değişken. Hâlâ bana tüm gerçekleri anlatmamıştı.

“Sadece bana ne yaptığını söyle.”

Gözlerini kırıştırdı. “Ona bir mektup yazdım.”

“Sen ne...”

“Sana âşıktım, Matt. Ona mektup yazdım, ama nazik bir mektup. Senin yoluna devam ettiğini, artık geçmişinin bir parçası olduğunu söyledim ve bol şans diledim.”

Gözlerim öfkeyle yanıyordu. “Başka ne yaptın? Tanrı aşkına, Elizabeth, şiddet yanlısı bir adam değilim ama birazdan manşetlere konu olacağız!”

Elizabeth ağlamaya başladı. “Sana âşıktım,” diye tekrarladı.

Şok geçiriyordum. Her zaman kaçıp gidenin Grace olduğunu

sanmıştım. Bana bir not, bir adres, bir telefon numarası bile bırakmamıştı. Hep beni terk edenin o olduğuna inanarak perişan olmuştum.

“Madem bana o kadar âşıktın, neden bana seçme şansı tanımadın?”

Brad yanımıza geldi ve karısına sarıldı. “Burada neler oluyor? Ona ne söyledin? O hamile dostum, senin derdin ne?”

Göğsüm sıkıştıyordu. “Defolun. İkiniz de.”

Elizabeth Brad’e döndü ve göğsünde ağlamaya başladı. Brad bana kötü kötü baktı, onu uzaklaştırırken sanki ben kötü bir şey yapmışım gibi başını iki yana salladı.

Grace’i metroda gördüğüm o günden bu yana on beş yıl önce olan her şeyi tekrar tekrar düşünüyordum. Son konuşmamız çok normaldi. Altı hafta sonra eve, onun kollarına, o muhteşem yıl boyunca yaşadığımız rutine geri dönecektim.

İşten sonra sabah bıraktığım filmi aldım. Günlerden Cumaydı, çatı katındaki daireme gidip Grace’in yıllar önce benimle irtibata geçtiği haberini sindirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Yerden tavana kadar yükselen ve sokağa bakan pencerenin yanındaki koltuğa oturdum.

Hemen yanındaki masada küçük bir lamba, kucığımda ise yaptırdığım filmler vardı. İlk üçü bulanıktı, ama dördüncüsü beni hazırlıksız yakaladı. Bu Grace’le benim pijamalarla çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Bulanık trafik ışıklarının önünde dikilmiştik. Yüzlerimiz odaktan biraz uzak olsa da, birbirimize baktığımızı görebiliyordum. *Brooklyn’de yemek yediğimiz akşam.*

Hepsi Grace'in fotoğraflarıydı. Lobide, parkta, yatağında uyurken, yurttan dans ederken. Hepsi, renkli fotoğraflardı.

Her bir fotoğrafı sehpanın üzerine yaydım ve sanki geçmişe bakarmışçasına onlara baktım. *Ona onu sevdiğimi söyledim mi? Onu sevdiğimi biliyor muydum? Neler oldu?*

Saat sekiz buçuktu ve ben gün boyunca hiçbir şey yememiştim. Elizabeth'in yaptıkları midemi bulandırıyor. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Grace'in telefondaki davranışları bile. Bana ulaşmaya çalışmıştı.

Bilgisayarımın başına geçtim ve beni aradığı numarayı araştırdım. West Broadway'de G. Porter adında birine aitti. *Evlenmiş miydi?* Ben de evlenmiş olsam bile, bu bilgi acı vermişti. Google'da "NYC, Grace Porter müzisyen" diye arattınca ders verdiği okulun bir sayfasını buldum. Farklı sayfalar açtım ve sonunda bu gece lisenin spor salonunda özel bir gösteri olduğunu öğrendim. Bir saat önce başlamıştı.

Aynaya bile bakmadan dışarı fırladım. İşleri tuhaf bir telefon görüşmesine bırakamazdım. Okula varır varmaz merdivenleri ikişer ikişer çıkıp spor salonuna ulaştım. Alkışları duyabiliyordum, geç kalmamış olmayı diledim. Çift kanatlı kapıların başında duran kimse olmadığı için içeri dalıp arkalarda durdum. Gözlerim Grace'i arıyordu. Ama spor salonunun bir ucuna yerleştirilmiş dört sandalyeden başka bir şey görememiştim. Kabalık sahneye bir adamın çıkmasıyla sessizleşti.

"Bayan Porter'ın sizlerle paylaşmak istediği çok özel bir şey var." On beş yıl geç kalmış olsam da, zamanlamam mükemmeldi. "Bu kesinlikle çok özel ve ender bir performans. Bu nedenle alkışlarımız yetenekli dördümüze gelsin."

Gösterinin geri kalanını aç ve yorgun bir halde, boşuna bekleyip beklemediğimi düşünerek geçirdim. Saat on buçuk gibi kalabalık dağıldı, gözlerimi ondan ayırmıyordum. Sonunda benim en başından beri kıpırdamadığım kapılara doğru yürümeye başladı. Göz göze geldiğimizde gece boyunca orada olduğumu fark ettiğini anlamıştım.

Bana doğru yürüdü.

“Merhaba.” Tanrıya şükürler olsun ki, sesi samimiydi.

“Merhaba. Muhteşem bir gösteriydi.”

“Evet, o kızlar... Çok yetenekli.”

“Hayır, sen. Sen çok... Çok güzel...” Yutkundum. “Çok güzel çaldın.” Beceriksiz bir aptaldım.

Gülümsedi ama gözlerinde soru işaretleri vardı. “Teşekkür ederim.”

“Biliyorum geç oldu ama... Bir şeyler içmek ister misin?”

Tam cevap verecekken onu susturdum. “O telefon görüşmesinin tuhaf olduğunu kabul ediyorum. Sadece seninle yüz yüze konuşmak istedim. Şey için...” Elimi havada salladım. “Şüpheleri gidermek için!”

“Şüpheleri gidermek için mi?” Kelimelerimi tartmıştı.

“Şey, arayı kapatmak için diyelim. Evet, sanırım arayı kapatmak için.”

“On beş yıl oldu, Matt,” diye güldü. “Arayı kapatmanın mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Grace, beni dinle. O zaman olan bazı şeyleri sanırım tam anlamamış olabilirim ve ben...”

“Köşede küçük bir bar var. Yine de çok kalamam. Yarın sabah yapmam gereken işler var.”

Minnettarlıkla gülümsedim. “Tamam, sorun değil. Sadece bir içki.”

Tanrım, çaresizdim.

“O halde gidelim. Buradan.”

Karanlık sokakta yan yana yürüdük. “Gerçekten harika görünüyorsun, Grace. Seni o gün metroda görür görmez bunu düşündüm.”

“Ne kadar tuhaftı, öyle değil mi? Sanki evren bizimle dalga geçiyor gibi. Birbirimizi sadece birkaç saniye geç gördük.” Olayı bu şekilde değerlendirmemiştım. Onun aklını seviyordum. “Demek istediğim, aramızda neredeyse birkaç blok varmış ama asla karşılaşmadık. Bu da tuhaf.”

“Aslına bakarsan o daireye geçen yıl New York’a dönünce taşındım.”

“Daha önce neredeydin?”

“Beş yıl önce Upper West Side’a taşındım. Ama bir süreliğine Los Angeles’a gittim. Elizabeth’le boşanmamız sonuçlanınca New York’a geri döndüm. Bu da bir yıl önceydi. Şimdi de Wooster’da bir çatı katında yaşıyorum.”

Grace’in tepkilerini dikkatle izliyordum. Oysa sadece “Anlıyorum,” demekle yetindi.

Karanlık barda Grace bize küçük bir masa seçti. Çantasını sandalyeye astı ve köşedeki müzik kutusunu işaret etti. “Gidip bir şarkı seçeceğim. Burası bir bar için fazla sessiz.” Biraz daha rahatlamış gibiydi. Kapalı mekânlarda müziksiz olmaya dayana-

madığını hatırladım. Dışarıdayken sorun yoktu. Doğayı dinlerdi. Ama içeri girince müzik olmak zorundaydı.

“Sana ne söylememi istersin?”

“Bir kadeh kırmızı şarap olabilir.”

Kendime sürekli eskiyi düşünmeyi bırakıp anı yaşamayı tembihliyordum. Ne de olsa söylenecek çok fazla şey vardı. İçkilerimizle geri döndüğümde Grace’i dirseklerini masaya koymuş ve çenesini de ellerine dayamış bir halde buldum. “Sen de harika görünüyorsun, Matt. Daha önce söylemek istedim. Hiç yaşlanmamışsın.”

“Teşekkür ederim.”

“Şu uzun saç da sevdim ve bir de...” Parmak ucuyla sakalıma dokundu. Gözlerimi birkaç saniye açmak istemedim.

“Demek Los Angeles’taydın?”

Nefes alıp verişlerimi kontrol etmeye çalışıyordum. Dağılmak ve ağlamak üzereydim. Onun varlığıyla kendimi kaybetmiş bir haldeydim.

Müzik kutusundan monoton bir erkek sesiyle acı bir şarkı yükseldi. Biramdan bir yudum alırken, “Çalan ne?” diye sordum.

“National. Matt, konuşmak istediğini söyledin. Hadi konuşalım. Boşandıktan sonra Los Angeles’a gittin. Peki, annenle mi kaldın? O nasıl? Bazen onu düşündüğüm oluyor.”

“Aslında boşanmadan önce gittim. Annemle ilgilenmek için. Ben oradayken vefat etti.”

Grace’in gözleri doldu. “Ah, Matt. Çok üzgünüm. O muhteşem bir kadındı.”

Boğazım düğümlendi. “Yumurtalık kanseri. Elizabeth Andrew’un bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüştü, ama o şirketin ortağı olmakla meşguldü. Annem ölüyordu ve oğulları ona kimin bakacağıyla ilgili kavga ediyordu. Ne kadar aptalca!” Başımı diğer tarafa çevirdim. “Evliliğim zaten sallantıdaydı. Elizabeth umutsuzca hamile kalmaya çalışıyordu. Oysa ben ülkenin diğer ucunda, binlerce kilometre uzaktaydım. Sanırım onu görmezden gelmeye çalıştığımı düşündü. Ben ise onun bencil olduğunu. İkimiz de öfkeli ve incinmiştik.”

Grace başını salladı. “Sonra ne oldu?”

“Ben Los Angeles’ta annemin eriyip gitmesini izlerken Elizabeth *National Geographic*’teki yapımcı bir iş arkadaşım, Brad’le ilişki yaşamaya başladı. Sekiz yıllık evlilik... Puf!” Ellerimle patlama hareketi yapmıştım.

“Sekiz yıl mı? Ben sizin...” Tereddüt etti.

“Ne?”

“Boş ver. Gerçekten üzgünüm, Matt. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bana şunu söyleyebilirsin: neden gittin?”

“Ne zaman gittim?”

“Neden Avrupa’ya giderken bana bir not bile bırakmadın. Sadece çekip gittin.”

Kafası karışmış görünüyordu. “Sen ne demek istiyorsun? Ben bekledim. Sen asla aramadın.”

“Hayır, arayamadım. Daha fazla telefon açamıyordum. Arayabildiğim tek kişi annemdi çünkü karşı ödemeli arıyordum. Param kalmamıştı. Bozuk bir kamyonetle binlerce kilometrelik yağmur

ormanlarının ortasında bir kasabada sıkışıp kaldık. Beni anlayacağını düşünmüştüm.”

Grace paramparça olmuş görünüyordu. “Peki ya o fotoğrafçılık dergisindeki makale? Orada *National Geographic*’le anlaştığın ve Güney Amerika’dan sonra altı aylığına Avustralya’ya gideceğin yazıyordu.”

“97 yılında mı?”

“Evet.” Şarabın tamamını bir dikişte içmişti. “Senin Elizabeth’in fotoğrafını çektiğin bir resim vardı. Onunla birlikte altı aylığına Avustralya’ya gideceğin yazıyordu.”

“Sözünü ettiğin makaleyi hiç görmedim. O yüzden neden bahsettiğini bilmiyorum. Elizabeth bana onunla birlikte Avustralya’ya gitmemi teklif etti ama ben onu reddettim. Bursum bittikten sonra yanına döndüm ama sen gitmiştin.”

“Hayır.” Grace başını salladı. “Senin Avustralya’ya gideceğini düşündüm. İşte bu yüzden Dan’in orkestrasına katıldım.”

Şimdi ben başımı iki yana sallıyordum. “Hayır, ben Avustralya’ya gitmedim. Ağustosun sonunda geri döndüm. Senin orada olacağını düşünerek doğruca Senior House’a gittim. Seni bulamayınca yüksek lisans öğrencilerinin kaldığı yurda taşınmış olabileceğini sandım. Oraya da gittim. Bana yüksek lisans başvurusunu ertelediğini söylediler. Yolda Senior House’a uğradım ve Daria’yla karşılaştım. Pornsake’in orkestrasına katıldığını bana o söyledi.”

Grace elleriyle yüzünü kapatıp sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

“Grace, çok üzgünüm.” Masamızdaki peçeteleri alıp ona uzattım. “Beni terk edenin *sen* olduğunu sanıyordum. Sana nasıl ula-

şacağımı bilemedim. Senin gittiğinden emin olana dek *National Geographic* 'teki işi bile kabul etmedim.”

Gözyaşları içinde güldü. “Lanet olsun. Tüm bu zaman boyunca...”

“Biliyorum. Birkaç kez seni aramayı denedim ama internette adına hiç rastlamadım. Bu geceye kadar soyadının Porter olduğunu bile bilmiyordum.”

Grace artık histeri krizi geçiriyor gibiydi. “Pornsake’le evlendim, Matt. Soyadını Porter olarak değiştirmişti.”

Kalbime bir bıçak saplanmıştı. “Oh!”

“Hemen değil. Beş yıl bekledim. Öldü, bunu biliyorsun değil mi?”

“Hayır. Nereden bilebilirim?”

“Sana mektup yazdım.”

“Yazdın mı?” *Elizabeth*. Tüm gerçekleri bana anlatmadığı bir kez daha ortaya çıkmıştı. Sanki Grace’in beni sevdiği ve onu benim terk ettiğim alternatif bir evrenin içine düşmüştüm. Onu kaybetmenin acısıyla geçirdiğim onca yıl Grace beni aramıştı.

Uzanıp elini avuçlarımdan içine aldım. Elini çekmedi. “Dan için üzüldüm. İyi bir adamdı. Nasıl öldü?”

“Kalp büyümesi. Yüzünde lanet bir gülümsemeyle öldü,” diye karşılık verdi gururla.

“Onu sevdin mi?” Sormaya hakkım olmadığını bilsem de, öğrenmek için can atıyordum.

“Bana iyi davrandı.” Tavana baktı. “Onu kendime göre sevdim.”

“Öyle mi?” Yine boğazım düğümleniyordu.

Göz göze geldik. “Evet. Ama seni sevdiğim gibi değil.”

“Grace...”

“Bize ne oldu, Matt?”

“Artık hiç bilmiyorum. Bildiğimi sanıyordum. Elizabeth sana bir mektup gönderdiğini bana daha yeni söyledi.”

“Sanırım 99’da ya da 2000’de senden bir mektup aldım. Geri kalan tüm aramalarım ve mektuplarım cevapsız kaldı.”

“O mektubu ben değil, Elizabeth yazdı. Sana yemin ederim, Grace. Ben senin aramalarını asla cevapsız bırakmazdım.”

“Peki.” Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı.

“Artık çok geç, öyle değil mi?”

“Neden? Neden çok geç olmak zorunda?”

“On beş yıl yeterince geç sayılır. Çok şey oldu ve...”

Elini sıktım. “Hadi gidip eskisi gibi bir dilim tart, krep ya da başka bir şeyler yiyelim.”

“Sen aklını mı kaçırdın?”

“Evet,” diye atıldım. “Buradan çıkmamız gerekiyor.”

“Bilemiyorum...” Ellerini çekti.

Saatime baktım. “Akşam yemeği için kahvaltı?”

Elini yüzünde gezdirdi, dikleştirdi, aramıza mesafe koymaya çalışıyordu. Teklifimi değerlendiriyor mu yoksa hayır demenin nazik bir yolunu mu arıyor, anlayamamıştım. Gözlerine baktım, gü-lümsedi. “Tamam, seninle geleceğim. Ama tek bir şartla.”

“Neymiş o, Gracie?” Lakaba güldü ve gözleri yeniden doldu.

“Lütfen ağlama,” dedim.

“Bir süreliğine birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimizi unutmaliyiz. Geçmişten konuşmak yok! Şartım bu!”

“Anlaştık.” Masaya dolgun bir bahşış bıraktım, elini tuttum ve kapıya doğru çektim. Tam kapıdan çıkmak üzereyken döndüm. “Bekle, önce birer tek atalım. Genciz, şehir bizim, yarın ders vermek için erken kalkman gerekmiyor ve benim de lanet bir karım yok.”

“Tamam, neden olmasın?” Yanakları kızarmıştı. Birden daha mutlu ve genç görünmüştü. Her ne kadar geçmişten konuşmama sözü vermiş olsam da, hayatlarımızın en güzel zamanına geri dönmüş gibi hissediyordum.

Birer tekila içtik, bardan çıktık ve kendimize yedi yirmi dört açık küçük bir lokanta bulduk. Dolaba bakarken, “Sanırım ben bir tart yiyeceğim,” dedim.

“Ben de. Bir dilimi paylaşmak ister misin?”

“Hadi iki dilimi paylaşalım,” diyerek onu cesaretlendirdim.

“Beni baştan çıkarıyorsun. Bunu sevdim. O halde bir dilim çikolatalı krema ve...”

“Bir dilim de fıstık ezmeli alalım.”

“Bu harika. O turtanın hepsini yiyeceğim.”

Tanrım, onu seviyordum. “Ben de aynısından,” dedim.

Siparişlerimizi verip yeşil- vinil kaplı bir bölmeye geçtik. Parmağıyla Retro masanın parıltılarını takip etti. “Andrew, baban, Regina nasıl?”

“Harika. Babam asla emekli olmayacak. O ve erkek kardeşim aynı şirketin ortakları oldular. Andrew ve Monica iki çocuklarıyla birlikte Beverly Hills’te büyük bir evde yaşıyorlar. Regina da aynı,

tabii yüzünü biraz daha gerdirdi.”

Grace önce güldü ama sonra yüzü yavaşça karardı. “Annen için çok üzıldüm. Onu gerçekten çok sevmiştim. Çok kafa dengi olduğunu düşünmüştüm.”

Annemi kaybetmeden önceki günler aklıma geldi. Bana Grace’le aramızda ne olduğunu sormuştu. Ben de ona sadece yürümediğini söylemiştim. Üzerinden onca yıl geçtikten sonra annemin Grace konusunu gündeme getirmesine şaşırmışım. Elizabeth’le evliliğimizde sorunlar olduğunu bilmiyordu. Ama sanki hâlâ Grace’i düşündüğünü bilmemi istemişti. Bence o da Grace’i sevmişti. Elizabeth onu on yıldan fazla tanımasına karşın asla annemle fazla samimi olmamıştı. Oysa Grace tek bir ziyaretıyla annemin kalbini sonsuza dek kazanmıştı.

“Evet. Huzurlu bir şekilde öldü. Babam ölmeden önce onu ziyarete geldi. Bu çok üzücüydü, tüm o yaşadıklarından sonra... Annem onu hâlâ seviyordu. Bu yüzden asla evlenmedi. Sanırım, onca şeyden sonra onun ölmek üzere olduğunu görünce babam da onu sevdi. En azından anneme böyle söyledi. Söylediklerinde ciddi olmasa bile, annem ona inanarak öldü. Bu olaydan sonra babama daha çok saygı duydum.”

“Bunu anlayabiliyorum.” Bunu adeta deneyimlerine dayanarak söylemişti.

Derin bir nefes aldım. “Hadi daha güzel şeylerden konuşalım.”

“Bir süre kariyerini takip ettim, Pulitzer ödülünü kazandığını öğrendim. Bu çok büyük bir başarı, Matt. Tebrik ederim.”

“Teşekkürler. Beklenmedik bir şeydi, zor kabullendim. Çünkü o zamanlar gerçekten karanlık bir dönemden geçiyordum.”

“Annen hastalanmadan önceydi, değil mi?”

“Evet. Ödülü aldığımı görebildi. O ve babam benimle gurur duydu.”

Grace çok ilgiliydi, sevgi doluydu. Onunla ilgili zihnimde yarattığım onca şeyi düşündüm. İsmi ona nasıl da yakışıyordu. Ne kadar güzel, zeki ve gerçektir. Eskiden fotoğraflarına bakarken ona sarılmayı, ona dokunabilmeyi ya da sadece karşımda görebilmeyi hayal ederdim. Oysa şimdi tam da hatırladığım gibi karşımdaydı.

Turta dilimlerine dokunmamıştık. Çatalımı batırıp Grace’in dudaklarına uzattım. “Turta her şeyi güzelleştirir.”

O turtadan yerken gözlerimi ağzından alamıyordum. Dudaklarımı yaladım ve Grace’in tadını – onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm.

“Bu çooooook güzel.”

“Geçmişten konuşmamamız gerektiğini biliyorum ama mezun olduktan sonra ne yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Orkestra nasıldı?”

“Aslına bakarsan mükemmeldi. Birkaç yıl dolaştık. Tatiana da bizimleydi. New York’a geri dönünce Dan NYU’daki eski işine geri döndü. Ben de online bir programdan teorik müzik eğitiminde yüksek lisans yaptım. Birkaç yıl üniversitede ders verdim şimdi de lisedeki orkestrayı ve bandoyu yönetiyorum.”

“Bu harika, Grace. Tatiana nasıl?”

“İyi. Hâlâ bekâr ve cesur. New York Filarmoni Orkestrası’nda, yani çok fazla seyahat ediyor. Kendini müziğe adadı.”

“Brandon’a ne oldu?”

Grace kıkırdadı. “Tati’nin sayısız sevgililerinden biri olarak kaldı.”

“Tahmin etmeliydim. Yani sen Tati’yle aynı yoldan gitmeyi hiç düşünmedin mi? Önyargılı görünebilirim ama ben her zaman senin ondan daha güçlü bir müzisyen olduğunu düşünmüştüm.”

“Düşündüm ama...” Huzursuzca kıpırdandı. “Ben, şey, asla ondaki disipline sahip olamadım. O her zaman daha iyiydi.”

“Ben hiç öyle düşünmüyorum.”

“Eğitilmiş bir kulak için öyle, Tatiana daha yetenekliydi.” Gü-lümsedi. “Son parça?” Fıstık ezmesi bir parçayı ağzına uzattı.

Bileğini kavradım, uzandım ve pastayı ağzıma attım. Aramızdaki bu kısa temas çok tanıdık gelmişti.

“Üzgünüm, ama gitmem gerek. Bu çok keyifliydi. Seni yeniden görmek güzeldi. Çok iyi görünüyorsun,” dedi.

“Seni eve bırakayım.”

“Gerek yok.” Ayağa kalkmak için bölmenin ucuna kaydı.

“Geç oldu, seni bırakırsam kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Tereddüt etti. “Tamam. Beni sokağıma kadar bırakabilirsin.”

Yolda saçlarını topuz yapınca ensesindeki dövme ortaya çıktı. *Yeşil gözlü muhabbet kuşu*. Kendime hâkim olamadım ve hafif bir hareketle dövmesine dokundum. *Yani tüm bunlar gerçekten olmuştu*. İrkildi. “Ne yapıyorsun?”

“Sadece varlığından emin olmak için dokunmak istedim.”

Güldü. “Dövmeler genellikle kalıcıdır.”

“Öfkeyle sildirip sildirmediğini merak etmiştim.”

“Öfkeli olmaktan çok kalbim kırılmıştı.”

Of!

Elini tuttum. “Çok üzgünüm ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.”

“Biliyorum. Ben de üzgünüm. Seninki hâlâ duruyor mu?”

Siyah tişörtümün yakasını esnetip aşağı çektim ve kalbimin üzerindeki dövme­yi gösterdim. “Evet, hâlâ burada.”

Parmaklarını dövmenin üzerinde gezdirip “Sadece kül,” dedi.

Başını öne eğmişti. Çenesinden tutup kaldırdığımda gözlerinde yaşlar vardı. “Biz kötü zamanlamanın kurbanlarıyız. Ama bak yine buradayız.”

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. “Gitmem gerek”. Onu durduramadan hızla döndü ve aşağı doğru ilerledi. Kahverengi taş bir binaya girdiğini görene dek bekledim. Sonra sayısız şekilde hayatımın içine ettiği için Elizabeth’i öldürmek isteyerek evime geri döndüm.

Eve girer girmez kardeşimi aradım. West Coast’ta saat daha dokuzdu. Telefonu Monica açtı. “Efendim?”

“Andrew orada mı?”

“Sana da merhaba, Matthias. Andrew burada değil. Yarın büyük bir teklif sunacak, o yüzden hâlâ ofiste çalışıyor.”

“Monica, Elizabeth’le kardeş gibi olduğunuzu söylemiştin, değil mi?”

“Şey, sekiz yıl boyunca bir aileydik.”

“Hı-hı, tabii. Grace’in benimle bağlantıya geçmek istediğini ve her seferinde Elizabeth’in bunu benden saklamanın bir yolunu bulduğunu biliyor muydun?” Sesim sert ve suçlayıcıydı. “Her-

hangi bir şekilde ona bu küçük oyunlarında yardım etmiş olabilir misin?”

“Yeter!”

“Hayır, ona lanet olası aile beşiğimizi verdin. Sürekli onunla konuştun. Sana Grace’i atlatamadığımla ilgili bir şeyler anlattığını kendin söyledin. Grace’i zaten en başından beri sevmemiştin, bunu biliyordum. İkiniz de onu deliler gibi kıskanmıştınız.”

“Eğer susmazsan iki saniye içinde telefonu kapatacağım.”

Hızla nefes alıyordum, nabzım deli gibi atıyordu. İçimde saf öfke ve adrenalinden başka bir şey kalmamıştı.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum. Grace’i asla kıskanmadım. Hayatında sadece beş dakika kaldı ve sen şimdi kalkmış beni mi suçluyorsun? Elizabeth bana Grace’in fotoğraflarını atmayı reddetmenin dışında hiçbir şey söylemedi.”

“On beş yıldır Grace’le görüşmemiş olmamın tek nedeni Elizabeth. Büyük bir olasılıkla şu an Grace’le evli olmamamın tek nedeni de Elizabeth.”

Monica derin bir iç geçirdi. “Matt, aşırı duygusal davranıyorsun.”

“Sana bunları neden anlattığımı bile bilmiyorum.”

Bir süre sessiz kaldı. “Sanırım bana bunları bir aile olduğumuz için anlatıyorsun.” Sözleri beni şaşırtmıştı. “Biraz uyumalısın, Matt. Sesin berbat geliyor. Eğer söylediklerin doğruysa gerçekten çok üzgünüm. Elizabeth’in entrikacı biri olabileceği asla aklıma gelmezdi.”

“Benim de. Ama öyle.”

“Andrew’a haber vereceğim ve seni aramasını sağlayacağım, tamam mı?”

“Tamam teşekkürler, Monica. İyi geceler.”

Saat sabahın ikisiydi ve ben hâlâ pencereden dışarı bakıyordum.

Sersem gibiydim, dışarı çıkıp yürümeye karar verdim. Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi Grace’in sokağına giderken bulmuştum. Kahverengi taşlı binaya bakarken etraf tamamen sessizdi. Hangisinin onun dairesi olduğunu bile bilmiyordum.

“Grace!” diye bağırdım. Ona telefon açabilir ve “Gracie! Grace, lütfen seninle konuşmam gere!” diyebilirdim. Ama biriyle sabaha karşı ikide konuşmak için ısrarlıysanız, onu ziyaret de edebilirdiniz. “Grace, lütfen!”

Karşı sokaktaki bir adam pencereyi açıp “Git buradan yoksa polis çağıracağım!” diye bağırdı.

“Çağır o zaman!” diye karşılık verdim.

“Sorun yok, Charlie!” Bu Grace’in sesiydi. Arkamı dönünce onu kahverengi taş binanın kapısında buldum. Merdivenin beş basamağını hızla çıktım. Başını kaldırıp bana baktığında aramızda sadece birkaç santim vardı. Üzerinde yılbaşı ağaçları olan pembe bir pijama vardı. Aylardan Mayıstı. Gülümsedim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ellerini tuttum ve onlara baktım. “Seni daha önce öpmek istedim ama bunu yapmaya korktum.” Uzandım ve Grace’i nazikçe öptüm. Dudakları yumuşacık ama hareketleri cesurdu. Beni eski gibi tutkuyla öpüyordu. Kollarını boynuma doladı, öpüşmemiz derinleşirken vücudunu vücuduma bastırdı. Ellerini vücudumda gezdirdi, sonra belime indirip tişörtümün içine soktu. Parmakları kemerimin desenine takıldı.

Birden geri çekildi ve kulağıma, “Hâlâ bunu kullanıyor musun?” diye fısıldadı.

“Sen her zaman benimleydin, Grace. Seni bırakmanın yolunu asla bulamadım.”

Başını omzuma yasladı. “Ne yapacağız?”

“Çıkalım?”

Güldü. “Benimle çıkmak mı istiyorsun?”

Bana evet desen seninle şu an evlenebilirim.

“Evet, seninle çıkmak istiyorum. Sen benim en sevdiğim eski karımsın.”

Başını kaldırdı, gözlerime baktı. O gözlerde neşe gördüğüm için mutluydum.

“Salı günü dersten sonra boşum.”

“Benimle üç gibi Senior House’un önünde buluşmak ister misin?”

Yine güldü ama bu kez gözyaşları ay ışığında parladı. Bir gece içinde Grace’i çok fazla ağlatmıştım. “Evet, orada görüşürüz.”

Uzandım ve yanağından öptüm. “Uyandırdığım için özür dilerim. Hadi uykuna geri dön, küçük hanım.” Burnunu öptüm, arkamı dönüp koşarak merdivenlerden indim. “Salı, saat üçte,” diye bir kez daha seslendim. “Görüşürüz.”

Charlie yine pencereden, “Sessiz ol!” diye bağırdı.

Grace ona, “Yatağına git, Charlie!” diye karşılık verdi.

22

Neden Olmasın?

Matt

Hafta sonumun tamamını daireme bir şeyler satın alıp olur da Grace gelirse diye onu yaşanılır bir yer haline getirmekle geçirdim.

Pazartesi sabahı uyandığımda iş yerinde Elizabeth'i göreceğimden içimdeki öfkenin kabardığını hissedebiliyordum. Sakinleşmek için koşuya çıktım, duş aldım ve ofisin yolunu tuttum. Bölmeme giderken yolda Scott'la karşılaştım.

"Hey, seninle konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Ne var dostum?"

"Ofisine gidebilir miyiz?"

"Tabii."

Ofisine gidip karşılıklı oturduk. "Artık daha fazla bu ofiste kalamam. Evden çalışabilir miyim?"

Scott arkasına yaslandı. "Dostum, son birkaç yıldır benden o kadar çok şey istedin ki!"

“Biliyorum ve çok üzgünüm. Ama bu boktan ofiste kalamam.”

“Elizabeth’le sahadan çekilmeye karar verdiniz ve buraya yerleştiniz.” Tek kaşı *hatırlıyor musun*, dercesine kalkmıştı.

“Scott, seninle açık konuşacağım. Konu ofiste çalışmak değil. Bence onunla aynı binada çalışmamamız hepimiz için en iyisi olacak.”

“Gerçekten mi? Boşanmanın üstesinden geldiğini sanıyordum. Bir yıldan fazla oldu. Gerçekten hâlâ onu düşünüyor musun?”

“Yeni şeyler öğrendim. Artık o psikopatla aynı yerde çalışmam.” Gülümsedim ve büyük bir olasılıkla asıl ben bir psikopat gibi görünüyordum.

“Hadi ama Matt, mantıklı olalım.”

“Serbest çalışırım, Scott. Daha önce de yapmıştım ve lanet olası Pulitzer’i kazandım.”

Scott gözlerini kıstı. “Sakin beni tehdit etme, Matt.”

“Seni tehdit etmiyorum ve sana onun yaptıklarını anlatmayacağım. Özetlemek gerekirse Elizabeth hayatımı mahvetti ve onunla aynı yerde daha fazla çalışmama, tamam mı? Hamile eski karım ve onun yeni kocasıyla aynı yerde çalışmak istemememin mantıksız olduğunu sanmıyorum. Aylar önce lanet bir talepte bulundum ve hâlâ buradayım. Ya o ya ben!”

Scott derin bir iç geçirdi. “Seni takımda istiyoruz ama Elizabeth’i bir yere gönderemeyiz, bunu biliyorsun. O hamile ve ondan kurtulmayı denersek canımıza okur.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Umurumda değil, dostum. Ben gidiyorum.”

Scott ben ona dik dik bakarken sandalyesinde şöyle bir döndü. Elleriyle parlak kelinesi sıvazladı, kollarını göğsünde birleştirdi ve arkasına yaslandı. “Tamam, evden çalışabilirsin. Bunu daha önce hiç yapmadık. Ve sana ayrıcalıklı davranıldığını unutma! Ama bu sadece seni başka bir yere alana kadar sürecek. Eğer kışını bu binaya getirmeye dayanamayacaksan yapım toplantılarında seni temsil etmesi için bir asistana ihtiyacın olacak. Belki Kitty olabilir?” diye sıırttı.

Ayağa kalktım ve ellerimi birbirine vurdum. “Bu gerçekten harika bir plan, Scott. Seni seviyorum.” Yanına gidip yüzünü kavradım ve yanağını öptüm. Ofisinden çıkarken omzumun üzerinden “Ben gidiyorum. Ah, bu arada, kendi asistanımı bulurum,” diye seslendim.

Birkaç dakika sonra eşyalarımı doldurduğumu karton kutuyla birlikte neşe içinde ofisten çıkmak üzereyken Elizabeth’le karşılaştım. *Unutma Matt: Onu öldürürsen hapse girersin.*

Elini beline koyup yolumu kesti. “Bu eşyalarla ne yapıyorsun?”
“Çekil.”

“Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun? Ben hamileyim pislik.”

“Farkındayım ve seni gören diğer herkes de bunun farkında. Nereye gittiğim ise seni hiç ilgilendirmiyor. Yolumdan çekil.”

“Kovuldun mu?”

Her ne kadar onunla tartışmak istemesem de, kendime hâkim olamadım. “Grace’in aramalarını, mektuplarını ve tüm bunları benden nasıl sakladığını biliyorum. Çok teşekkür ederim.”

Gözlerini devirip tavana baktı. “Oh, Tanrı aşkına. Bunun bir gün ortaya çıkacağını biliyordum. Bak, 97’de New York’a döndüğünde o gitmişti ve sen berbat bir haldeydin, Matt. Senin o zavallı kıcını toplayıp senelerce taşımak zorunda kaldım. Ben olmasaydım bu işe girebilir miydin sanıyorsun? Alkolik olmak üzereydin ve bir zavallı gibi ortalıkta dolaşıp duruyordun. Senin kendini mahvetmene engel oldum. Ve Grace senin yanında bile değildi!”

Güldüm. “Alkolik olmak üzere miydin? Kendi aldatmacanı savunmak için yarattığın hikâye bu mu? Bu saçmalık! Eğer Grace’in bana ulaşmaya çalıştığını bilseydim biz asla evlenmezdik.”

“Bunun kulağa ne kadar zavallı geldiğinin farkında mısın?”

“Sen neye mal olursa olsun istediğini elde ettin. Beni istedin, ne gerekiyorsa onu yaptın. Bir bebek istedin ve ben sana bir bebek verebilmek için etrafta yoktum, sen de dışarı çıkıp bunu isteyen ilk kişiyle yaptın. Hem de evliliğimizi hiçe sayarak. Zavallı olan asıl sensin, Elizabeth. Ben değilim.”

Adeta dili tutulmuştu. “Ben... Ben senin beni sevdiğini sanmıştım. Bu Elizabeth’in tipik kavga taktiği idi. Bir anda öfkeli ve suçlayan kişi olmaktan kendine acıyan kadına 180 derece dönüş yapabiliirdi.

“Ben senin olduğunu sandığım kadını sevdim ama asla var olmadığını anlıyordum. Gitmem gerek.” Yanından geçip gitmek istedim ama yine yolumu kesti.

“Matt, bekle.”

“Lütfen yolumdan çekil.”

“Evlendiğimizi bildiği halde neden senin peşine düşmüştü? Demek istediğim herkes evlendiğimizi biliyordu. Burada bir yanlışlık olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bir açıklama istediği için onu suçlayabilir misin? Aramızda neler olduğunu öğrenmek istediği için? O paramparça olmuştu, Elizabeth. Aynı benim gibi.” Durdum ve büyümekte olan karnına baktım. “İçinde büyüyen o zavallı canlı için umarım tüm bunlardan bir şeyler öğrenirsin. Tüm çabalarına karşın biz yürütemedik. Artık birlikte değiliz. Tüm çabaların boşa çıktı.” Ağlamaya başladı ama umurumda değildi. “Lütfen, Elizabeth. Yolumdan çekil.”

Öfkem artık zirveye ulaşmıştı ve her şey gözüme çok saçma görünüyordu. Çığlıklar atıp bağırma seviyesini çoktan geçmiştim. Tüm bunlar boktan bir şakaydı, ama sadece bana yapılmış bir şaka. Her şeyi kabullenip hayatıma devam edebilir ya da bu hayat emici insana hak etmediği bir dakika daha verebilirdim.

Hızla yanından geçtim. “Asla görüşmemek üzere!”

New York’a bahar gelmişti ve ben istediğim gibi davranmakta özgürdüm.

Kucağımda içinde kariyerime ait anıların olduğu orta boy bir kutuyla metroya doğru yürürken güneş gökdelenlerin arasından parıldıyordu. Geçen Cuma Grace’i öptüğüm anla ilgili her bir ayrıntıyı hatırlamaya çalışırken trende gülümsüyordum. Parmaklarımın arasındaki saçları ne kadar yumuşaktı. Ve on beş yıl sonra bile öpüştükten sonra nasıl da sanki o anın tadını çıkartmak istercesine gözlerini kapalı tutuyordu.

Hiçbir şeyin ya da kimsenin yoluma çıkmasına izin veremedim. Son görüşmemizden bu yana canlanmış gibiydi, adımları da eski Grace andırıyordu. Çiçekli bir etek, kalın çoraplar ve bir kazak giymişti. Kendime şöyle bir bakınca benim tarzımın da çok değişmediğini fark ettim. Kot pantolon, tişört ve Converse Chuck ayakkabılar. Gerçekten o kadar çok zaman geçmiş miydi? Öyle olsa bile yüzümüzdeki birkaç kırışık dışında çok az fiziksel kanıt vardı.

Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime soktum.

“Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Açlıktan ölüyorum,” diye yalan söyledim. Grace ne isterse onu yapmak istiyordum. “Ne yemek istersin?”

“Sosisli sandviç alıp parkta yürümeye ne dersin?” Gülümsemdim.

Hiçbir şey kulağa daha güzel gelemezdi. Grace “Venedik kanallarında gondol sefası yapmaya ne dersin?” ya da “Susuz Ölüm Vadisi’nde otursak mı?” dese bile o yanımda olduğu sürece hepsi kulağıma aynı güzellikte gelebilirdi.

“Harika olur.”

Omuz omuza sohbet ederek yürüdük. Ona Elizabeth’le tartışmamızı atlayarak işimden bahsettim.

“Ailen nasıl?” diye sordum.

“Aynı. Sadece babam artık içkiyi bıraktı ve annem yeniden evlendi. Erkek ve kız kardeşlerim büyüdü ve taşındı. En küçük kız kardeşimle daha yakınız. Philadelphia’da yaşıyor, sık sık görüşüyoruz. Dan öldükten sonra Arizona’ya taşınmayı düşündüm ama New York’u o kadar çok seviyorum ki. Burada arkadaşlarım var, ayrıca evimizi de asla satamazdım.”

Kalbim sızladı. Keşke ona o evi ben almış olsaydım.

Sosisli sandviçlerimizi Washington Square Park'taki çeşmenin basamaklarında yedik ve iki küçük çocuğun etrafa su sıçratmasını izledik. Üç yaşlarındaki küçük sarışın bir kız deliler gibi gülüyordu. Demek istediğim, erkek kardeşi onu ıslatırken beş dakika boyunca durmaksızın güldü.

“Çok tatlı bir çocuk.”

“Kesinlikle. Esrarlı sigaran var mı?” diye sordu.

“Tuhaf bir konu değişikliği, hayır!” Bir an için gözlerimi kısarak ona baktım.

“Ne yani? Sen ciddi misin?”

“Neden olmasın?” Uzanıp işaret parmağıyla dudağımın kenarındaki hardalı sildi ve parmağını emdi.

Tanrım, bu kadın yok mu?

Şaşkınlıkla, “Sigara bulabilirim,” dedim.

“Belki bir sonraki sefere.” Miskinlikle omuz silkti. Sanki bir an için geçmişteki Grace'i gördüm.

“Öğrencilerinin seni görmesinden endişelenmiyor musun?”

“Senin evine gidebileceğimizi düşünmüştüm.”

“Ah, tabi. Gidebiliriz.” Aşırı heyecanlı bir liseli gibi başımı salladım. “Sorun değil.”

“Bak!” Kız arkadaşı çığlıklar atarken onu omzuna almış döndüren genç bir delikanlıyı işaret ediyordu.

Bana dönüp gülümsedi ve ardından gözleri yaşlarla doldu. *Kahretsin, ağlama, Grace. Lütfen yoksa öleceğim.*

“Bunu hâlâ yapabilirim. O kadar da yaşlı değilim.”

Yaşlar yanaklarından aşağıya kayarken gülmeye başladı. “Pekâlâ, Yaşlı Shore, denemene izin vereceğim ama etek giymediğim bir zaman.”

“Bana gitmekle ilgili bir şeyler söylüyordun?” Masum görünmeye çalışıyordum.

“Evet, eğer istersen. Evini görmek istiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Yaşadığın yeri görmek istiyorum, seninle yatmayı teklif etmiyorum.”

“Off! Biliyorum... Öyle düşünmemiştim.” Oysa tam da böyle düşünüyordum.

İş çıkış saati olduğu için metro kalabalıktı. Grace önümde durup sırtını bana yasladı. Gözlerini kapatıp kapatmadığını merak ettim. Eğilip kulağına, “İstersen taksiye binebilir ya da yürüyebiliriz. Artık yetişkin olduğumuzu unuttum,” dedim.

“Seninle metroya binmeyi seviyorum.”

Onu iyice kendime çektim. Sanki kaybettığımız onca yıl yok olup gitmişti.

Yaşadığım binaya gelince asansör dördüncü kattaki çatı katı daireme açıldı ve Grace önden girdi. Hemen yüksek tavana baktı. Işıkları açtı. “Bu olağanüstü, Matt. Bayıldım.”

Hava hâlâ az da olsa aydınlıktı, odada hoş bir ışık yaratıyordu. Grace pencerelere doğru yürüdü.

“Büyük bir olasılıkla buradan evimin çatısını görebilirsin.”

“Hayır, görünmüyor.” Döndü ve gülümsedi. “Sana bir kadeh şarap ikram edebilir miyim?”

“Bu harika olurdu.”

Ben mutfığa geçerken o daireyi dolaşmaya başladı. Yatak odası, mutfak ve oturma odası iç içeydi. Dairem yüksek tavanlıydı ve odalar sadece direklerle birbirinden ayrılıyordu. Ben şarap koyarken Grace hafifçe beyaz yorganıma dokundu.

“Burası gerçekten çok hoş. Rüstik havasını sevdim. İnsanlar genellikle böyle evleri modern döşerler.”

“Bana demode diyebilirsin.”

“Senin demode olduğunu düşünmüyorum.” Duvarın yanında durmuş bana sayısız ödül kazandırmış fotoğrafa bakıyordu.

“Eski?” diye sorarken kadehini uzattım.

Yüzünde bir gülümsemeyle, “Sonsuz,” diye karşılık verdi. O an bizden söz ediyor olmasını diledim. Öyle değil miydik? Sonsuz? Hiçbir şey uzun yıllar önce sahip olduğumuz şeyi değiştiremezdi.

“Ah, şey, teşekkür ederim. Bu güzel bir düşünce.”

Fotoğrafi işaret etti. “Ama bu... Çok güçlü. Çocuklar ve silahlar...” Başını iki yana salladı. “Ne kadar trajik. Bu fotoğrafi çekerken korktun mu?”

“Hayır, korkmadım. Bazen fotoğraf makinesi bir kalkan gibi oluyor. Başlarda böyle bölgelerdeyken çok fazla risk aldım.”

“Başka bir Pulitzer kazanmayı düşünüyor musun?”

“Bu insanın başına hayatta bir kez gelecek bir şey, ama sahaya geri dönmek istiyorum.”

“Sanırım en iyi fotoğraflar mutlu tesadüfler.”

“Hayatın kendisi öyle.” Ona doğru adım atıp saçını kulağının arkasına attım. “Seni öpmek istiyorum.”

Şarabından hızlı bir yudum aldı. “Şey... Buradaki gösterilere gidiyor musun?”

Güldüm. “Konuyu değiştirmekte üstüne yok.”

“Sana daha fazla hayır diyebileceğimi sanmıyorum ve ben gerçekten...” Yutkundu, etrafına bakındı.

“Ne oldu, Grace?”

“Ben gerçekten baştan almak istiyorum.” Bu konuşma onu geriyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen benim en iyi dostumdun.” Gözyaşlarına boğuldu ve başını diğer tarafa çevirdi.

“Lütfen ağlama.”

Yeniden gözlerime baktığında, derin ve alevli bakışları vardı.

“Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum, Matt.”

Onu kollarıma alıp göğsüme yasladım. Yavaştan almak istiyordu. Aynı ilk seferinde yaptığımız gibi. Yurtta birlikte dans ederek, şarkı dinleyip fotoğraf çekerek geçirdiğimiz inanılmaz anlar gibi. Yetişkinlerin sorunu da bu. Asla yavaştan almıyoruz, çünkü otuz altı yaşında bile olsak günlerimizin sayılı olduğunu düşünüyoruz. Birisiyle sadece beş dakika sohbet ettikten sonra onun içini ve dışını çok iyi bildiğimizi sanıyoruz.

Grace’i omuzlarından tutup yüzüne baktım. “Bir fikrim var. Burada kal, rahatına bak. Ayakkabılarını çıkar.” Rafları işaret ettim. “Bir plak seç. Ben hemen döneceğim.”

Dairemden çıktım, asansörle aşağıya indim ve karşıdaki sokağa koşup üç kat merdiveni bir dakikada çıktım. Beş millik yarı-

çapta tanıdığım uyuşturucu müptelası tek insan Rick Smith idi. Kapısını çaldım.

Üzerinde eşofmanı, başında gökkuşağı renkleriyle süslü bandı ve üstü çıplak bir halde kapıyı açtı. Sadece kedisi Jackie Chan'i dolaştırmak için evinden çıkan kırklı yaşlarda bir yazar olarak oldukça formda bir vücudu vardı. "Dostum, n'aber?" Nefes nefeseydi.

"Özür dilerim, Rick! Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Hayır, hayır. Sadece Tae Bo yapıyordum.

"Ah, Tae Bo. O spor hâlâ tercih ediliyor mu?"

"Şey, ortadan kaybolacak hali yok, ne de olsa bir egzersiz şekli, dostum. Hadi gel." Kapıyı ardına dek açtı. Daha önce hiç içeri girmemiş sadece bir kez dışarı kaçan Jackie Chan'i geri getirmiştim.

Bu, zamanda geriye gitmek gibiydi. Dairedeki her şey eski ama iyi durumdaydı. Köşede duran Toshiba televizyonda Billy Blanks'in görüntüsü donup kalmıştı. Rick gerçekten de eski bir Tae Bo videosuyla çalışıyordu. "Bu bir VHS mi?"

"Ah, evet, videom harika çalışıyor. Onu neden değiştireyim ki, öyle değil mi?"

"Evet." Dairesinin daha karmakarışık olmasını beklerken tam tersini bulmuştum.

Mutfığa gidip buzdolabından bir şişe çıkardı. "Mütevazı evime hoş geldin. Sana su ya da buğday çimeni suyu ikram edebilir miyim? İstersen sana güzel taze bir meyve suyu da hazırlayabilirim?"

"Ah, teşekkür ederim, Rick. Çok nazıksın." Sağlıklı yaşam düşkünü manyaklardan biriydi. Buraya gelip ondan esrarlı siga-

ra istemedenden önce kitaplarından birini okumuş olmalıydım diye düşündüm.

“Bu ziyaretini neye borçluyuz?”

“Evet, şey... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... Eski bir arkadaşım beni ziyarete geldi ve biz...”

“Sigarayı mı ihtiyacınız var?”

“Evet!” Piyangoyu kazanmış gibi atılmıştım.

“Bende olabileceği nereden aklına geldi? Benim uyuşturucu bağımlısı olduğumu mu düşünüyorsun?” Yüzü ifadesizdi.

“Ah, kahretsin.” Onu her gördüğümde gözlerinin kan çanağı gibi olduğuna ve esrarlı sigara koktuğuna iddiaya girebilirdim.

“Ha! Şaka yapıyorum, dostum. Seni kandırdım.” Güldü ve omzuma vurup yanımdan geçti. “Biraz bekle.”

Üzerinde yazı olmayan bir ilaç kutusuyla geri geldi. Kutunun içindeki otları görebiliyordum. Kutuyu suratıma doğru kaldırdı ve “Beni çok iyi dinle. Bu King Kush. Tıbbi marihuanadır. East Coast’taki marihuana tıbbi dağıtım merkezinden aldım. Bu boku alabilmek için bir araba kiralayıp Maine’e kadar gitmek zorunda kaldım. Onu sakın boşa harcama, beni anlıyor musun?” boncuk gözlerini gözlerime dikmişti.

“Rick, bilmiyorum. Beni korkutuyorsun.”

“Çok güçlüdür. Bayılacaksın ve bana teşekkür edeceksin.” Çekmecedan sigara kâğıtlarını çıkartıp bana uzattı.

“Bunlara ihtiyacın var mı?”

“Ah, evet.” Kâğıtları ve esrarı alıp cebime tıktım.

“İnce sar, dostum. Ve ikincisine geçmeden yarım yarım için.”

“Ya dostum orta boylu minyon bir kadınsa?”

“Bir şey olmaz. Kadınlar bu boka bayılıyor.”

Kapıya yürürken arkamı döndüm. “Rick, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Ah, sorun değil. Bunu Jackie Chan’i geri getirmenin karşılığı olarak kabul et.”

Çatı katıma geri döndüğümde Grace ayaklarını sehpaye uzatmış bir şekilde koltuğa oturmuştu. Pikaba Coltrane’in albümünü koymuş, gözlerini kapamış ve başını adeta kendi evindeymişçesine arkasına yaslamıştı. *Tanrım, onu seviyorum.*

“Bil bakalım ne oldu?” diyerek esrarı ona salladım.

Bana baktı. “Kafayı bulup dans mı edeceğiz?”

“Söylediklerini çıplakken yapmayı tercih ediyorum.”

“Lütfen şansını zorlama.”

Masaya geçip berbat bir sigara sardım. Grace sürekli kıkırdıyordu. “Gülme!”

“Bırak ben yapayım.” Kâğıdı aldı ve ince, mükemmel bir sigara sardı.

“Grace, nasıl oluyor da bu kadar mükemmel sarabiliyorsun?”

“Tati’yle arada bir içiyoruz. Şey, daha çok her ayın ilk Pazar günü diyelim.”

“Dalga mı geçiyorsun? Tatiana’yla esrarlı sigara içmek için özel bir gününüz mü var?”

“Evet, bazı şeyler asla değişmiyor.” Sigarayı yaktı ve bir nefes aldı. Dumanı içinde tutup ince bir sesle, “Hem değişmelerini kim ister ki?” diye sordu.

Sigarayı içtik ve her şey biraz bulanıklaştı. Stevie Wonder'ın "Superstition" albümünü koydum. Grace ayağa kalkıp dans etmeye başladı. Saçlarını açmıştı, başını hafifçe sallarken nasıl olup da onun gitmesine izin verdiğimi düşündüm.

"Benimle dans et, Matt."

Ayağa kalktım, şarkı bitene kadar dans ettik. Sonra "You Are the Sunshine of My Life" çalmaya başladı. Donup kalmıştık, Grace kahkahâlâra boğulana dek birbirimize baktık. "Bu çok işe yaramaz bir şarkı."

"Graceland Marie Starr, bu muhteşem bir şarkı. Bir klasik."

Elini tutup onu kendi etrafında döndürdüm. Ardından göğsüme çekip abartılı birkaç dans figürü yaptım.

"Soyadım Porter."

"Ne?" Onu duymazdan gelmeye çalışmıştım. "Müziğin sesi çok yüksek olmalı, ne dedin?"

Başını iki yana salladı ve başımız dönüp yorgun düşene kadar onu döndürmeme izin verdi.

Bir saat kadar sonra kendimizi mutfakta yere oturmuş üzüm ve peynir yerken bulduk. Grace bacaklarını uzatmış, sırtını buzdolabına yaslamıştı. Ben de tam karşısında dolaba yaslanmış bir haldeydim.

Üzümü havaya fırlattı ve ben ağzımla yakaladım.

"Bir fikrim var..." dedi.

"Söyle."

"Hadi bir oyun oynayalım. Gözlerimizi bağlayabileceğimiz bir şey var mı?" Kaşlarımı çattım. "Düşündüğün şey değil."

Çekmecedен uzun, kırmızı bir kurutma bezi çıkarıp ona fırlattım. Dizlerinin üzerinde yanıma gelip gözlerimi bağladı.

“Korkmaya başlıyorum, Grace.”

“Sadece ‘Bil bakalım ağzına ne attım’ oyunu oynayacağız.”

“Tanrım. Bu hoşuma gidecek bir oyun gibi.”

“Çok fazla heyecanlanma.”

Çok geç.

Mutfakta dolaştığını duydum, birkaç dakika sonra yanıma oturdu. “Tamam, aç bakalım.” Dilimde soğuk bir kaşık hissettim. İçinden bir şey kayıp boğazıma doğru gitti. Tadı hoş değildi ve dokusu tüylerimi diken diken etmişti. “İğrenç, bu da ne?”

“Tahmin etmen gerek, oyunun amacı bu.”

“Üzüm jölesi ve soya sosu mu?”

Gözümdeki bağı kaldırdığında son derece mutlu olduğunu gördüm. “Bu doğru! Asla tahmin edemeyeceğini düşünmüştüm.”

Başımı iki yana salladım. “Bu sandığım kadar eğlenceli değildi.”

“Bekle, bir tane daha.”

“Hayır.”

“Sadece bir tanecik?” diye sızlandı.

“Tamam,” dedim ve gözlerimi tekrar bağladım.

Gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi.

“Aç bakalım, Matty.”

Parmağı ağızımdaydı. Ve tek başına o bile yeterince tatlıyken bir de parmağını Nutella’ya batırmıştı. “Nutella mı a la Grace?”

Yüzü ıslık ıslık bir halde gözlerimi açtı.

“Sıra bende,” dedim. Gözlerini bağladım, ayağa kalkıp çekmelerde bir şey arıyormuş gibi yaptım. Sonra yanına geri döndüm. “Hazır mısın?”

“Evet!” Ağzını açmasıyla önce alt dudağından başlayarak onu öptüm. Sonra boynuna indim ve dudaklarına geri dönmemeyle dillerimiz birbirine karıştı.

Tam mutfak zemininde sevişmek üzereyken Grace durdu ve “Beni eve bırakır mısın?” diye sordu.

Geri çekilip yüzüne baktım. “Tabii ki. Biliyorsun, istersen burada da kalabilirsin. Muzurluk yapmayacağıma söz veriyorum.”

“Eve gitmem gerek.

“Tamam.” Elimini uzatıp ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

Çantasına bakıp telefonunu kontrol etti. Sonra ağzına naneli bir şeker attı.

“Çıktığın biri var mı?”

“Seninle çıktığımı sanıyordum,” diye karşılık verdi.

“Doğru. Biz çıkıyoruz. Ağırdan alarak.”

“Bana baskı mı yapıyorsun, Matthias? Yirmi bir yaşındayken daha sabırlıydın. Ne oldu?” Benimle eğleniyordu.

Güldüm. “Şey, o zamanlar neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Ama artık biliyorum.”

Dairemden çıkıp evine yürüdük. Kapısına geldiğimizde ona döndüm ve “Cuma akşamı yemeğe ne dersin?” diye sordum.

“Çok isterim.” Uzanıp beni uzun uzun öptü. “Bu gece çok eğlendim.”

“Ben de. Uzun zamandır yaşadığım en iyi çılgınlık deneyimiydi.”

“Baştan çıkarıcı danslar, parmak emmeler ve uyuşturucu kesinlikle tam bir çılgınlık deneyimi,” dedi ve son kez hafifçe yanığımdan öptü.

“İyi geceler, Gracie.”

“İyi geceler, Matty.”

Eve yürüdüm, yatağıma girdim ve yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Cuma günü ikimize de yürüme mesafesinde olan küçük bir Japon restoranına rezervasyon yaptım. Onu almak için evine gittiğimde Grace beni kapıda üzerinde deri bir ceket ve üniversitede giydiklerine benzeyen bir elbiseyle bekliyordu. Şu beni çıldıran elbiselerinden!

“Harika görünüyorsun.”

“Sen de öyle.” Koluma girdi, yürürken geçirdiğimiz haftayı konuştuk. Suşi yedik, çok fazla sake içtik, onu kendi tabağımdan besledim. Yemekten sonra dini müzik ve blues rock çalan bir bara gittik. O gece birbirimize tek kelime etmeden kendimizi sadece müziğe bıraktığımız ya da deliler gibi gülüp müzikten sesimizi duyurabilmek için bağırdığımız anlar oldu.

Saat on bire geldiğinde sarhoş olmuştuk. Barın dışında öpüşürken Grace durdu ve beni sokağın köşesine çekti.

“Nereye gidiyoruz?”

Döndü, yüzümü kavradı ve beni sert bir şekilde öptü.

“Benim yatağıma, Matt. İşte tam da oraya gidiyoruz.”

Düşüncesi bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. “İyi fikir.”

Ön kapıdan içeri arkasından giderken umutsuzca çok hevesli görünmemeye çalışıyordum. Dairesine girince karanlıkta yolumu bulmak zorunda kaldım. Arkamı döndüğümde onu ön kapının yanında dikilirken buldum. Silueti pencereden içeri sızak sokak lambasıyla aydınlanıyordu. Dresuarın üzerine önce anahtarlarını sonra da ceketini bıraktı. Ayakkabılarını fırlattı. Önce çoraplarını, ardından başının üzerinden elbisesini çıkarıp onları da bir kenara fırlattı.

Ağzım açık kalmıştım.

Kucağıma atlayıp kollarını bana doladı, elleri saçlarımda dolaşırken tatlı dudakları dudaklarımdaydı. Koridorda karanlıkta geri geri ilerlerken merdivenlere çarpıp yukarı baktım. “Hayır, benim odam burada. Koridorun sonunda solda.”

Onu duvara yaslayıp dudaklarından boynuna, kulağına ve oradan omzuna inerek nefes nefese her yerini öptüm. Onu yere indirince tişörtümü çıkardı, elimi tuttu ve beni odasına götürdü.

Yatağın yanında durup kemerimi açmaya çalıştı.

“Sakin ol, Grace.”

“Bana kimse böyle bir şey söylememişi.” Kemerimi açtı, ben ayakkabılarımı savururken o da pantolonumu ve boxer şortumu çıkardı. Üniversitedeki Grace’ten farklıydı. Bunu artık görebiliyordum. Artık kendine çok daha fazla güveniyordu, kendinden emindi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Karanlık odada bile pencere-

den gelen sokak lambasının loş ışığında gözlerinin parlak ve merakla dolu olduğunu görebiliyordum. “Ağırdan almak istiyorum, yoksa bu senin için o kadar da eğlenceli olmayacak.”

Başını salladı, yeniden ama bu kez daha yavaş ve tatlı bir şekilde öpüşmeye başladık. Ellerimi boynunda ve göğüslerinin üstünde gezdirip parmağımla sutyeninin çizgisini takip ettim. Sutyeninin arkasını açarken boynunu öpmeye devam ettim ve sutyeni yere bıraktım. Nasıl bilmiyorum ama gözüme çok daha güzel geliyordu. Vücudu hâlâ çok yumuşak ve pürüzsüzdü. Ama artık daha güçlü, kadınsı ve zarifti. Ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. İçimde gidip bir fotoğraf makinesi bulmakla ona dokunmak arasında gidip gelen büyük bir arzu vardı. Bana uzanıp yeniden öperken ağızımdan sadece “Tanrım,” kelimesi çıkabildi.

Geri çekildim. “İzin ver sana bir bakayım.” Dizlerimin üzerine çöküp iç çamaşırını çıkardım. Karnını, baldırlarını ve bacaklarının arasındaki yeri öptüm. Dudaklarımın vücudunda çıkardığı seslerin ve Grace’in git gide hızlanan nefes alıp verişlerinin dışında hiçbir ses yoktu. Nefesleri inlemeye dönüştü.

“Seni istiyorum, Matt,” diyen sesi gerilmişti.

Ellerim artık kendi ritimleriyle hareket ediyordu. Yatağın kenarına oturdum, kucağıma tırmandı ve bacaklarını belime doladı. Hareket etmeye başlayınca kendime hâkim olamayacağımı düşündüm.

“Grace?”

“Şişt, Matt.” Parmaklarını çenemde gezdirdi. “Bu çok hoşuma gitti. Çok seksi. Daha seksisin, daha... Büyük.”

Kıkırdadı.

İçinde olmayı o kadar çok istiyordum ki. “Sana bir şey söylemem gerek,” dedim.

“Peki.” Boynumu daha yavaşça öpüp üzerimde hareket etmeye devam etti.

“Son on beş yılda bunu seninle yapmayı o kadar çok düşledim ki... Bu tuhaf mı?”

Geriye yaslandı ve gülümsedi. “Eğer sen tuhafsan, ben de tuhafım demektir.”

“Evet... Ama senin tuhaf olmanı seviyorum.” Sırıttım.

Kalçalarını bastırdı ve inledi. “Seviş benimle,” dedi.

Yüzümü boynuna gömdüm, çılgınlar gibi öperken ayağa kalktım. Bacakları hâlâ belime dolanmış bir haldeydi. Onu yatağa yatırıp bir adım geri çekilerek baktım. Dikleşip sıcacık bedeniyle bacaklarını açarak beni kendine çekti. Beni içine aldı ve her erkek gibi benim de o an zihnimdeki tüm düşünceler silinip yok oldu.

Heyecandan erken boşalmayı önlemek için yavaş hareket ederken kulağına, “Çok güzelsin,” diye fısıldadım. İçine iki kez dikkatlice girdikten sonra kontrolümü geri kazanmıştım ama Grace kendini kaybetmek üzereydi.

“Sakın durmaaa, Matt.”

Kulağına, “Harika hissettiriyorsun,” diye fısıldadım. Grace başını arkaya verip yatağa bastırırken dudaklarım boynunda gezindi. Nabızı git gide hızlanırken kendimi geçici bir ölüme doğru kayıyormuş gibi hissediyordum.

Güçlkle nefes alırken üzerine kapandım. Uzanıp elimi tuttu ve sanki bir şeye tutunmaya ihtiyacı varmış gibi bir süre bırakmadı. Yanına uzandım.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Gracie.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Ne olursa olsun?”

Onu göğsüme çektim ve sarıldım. “Senin neyin var?”

Yüzünü göğsüme gömdü. “Hayatına umursamazca devam edebildiğine asla inanmamıştım. Kabul etmek zorunda kaldım çünkü bana bunun doğru olup olmadığını söyleyebilecek kimse yoktu. Sen yoktun. Mektupta yazanlar sana hiç uymuyordu, çok farklıydı. O şeyleri söylediğine inanamadım ve uzun bir süre de inanmamayı tercih ettim. Ama artık yaşamadığımı fark ettiğim bir an geldi. Dan’i hak ettiği şekilde sevebilmek için bizim bir araya gelme fikrimizden vazgeçmek zorundaydım. Ama seni düşünmekten asla vazgeçmedim.”

“Biliyorum, Grace. Ben de. Çok üzgünüm. Elizabeth hayatımı tam anlamıyla mahvetti. Keşke daha önce öğrenmiş olsaydım.”

“Ama onun mahvettiği sadece senin hayatın değil.”

“Biliyorum ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.”

“Bunun bir dalgalanma etkisi var, Matt.”

“Biliyorum, çok üzgünüm.” Usulca alnını öptüm. “Ama artık daha fazla geçmişe deşmek istemiyorum. Artık buradayız, birlikteyiz. Sadece kollarımdayken seninle uyumak istiyorum, tamam mı?”

Grace biraz daha sokuldu. “Tamam.”

Nefesi yavaşladı ve bedeni gevşedi. Yatağında tek başına uyanmadan önce hatırladığım en son şey bu oldu.

23

Benim Nasıl Biri Olduğumu Sanıyordun ki?

Matt

Grace'in odası sabah ışığıyla aydınlanmıştı, ilk kez etrafıma dikkatlice baktım. Antik bir şifonyer, çiçekli bir yorgan, duvarda Fransız kırlarına ait Empresyonist bir tablo... Şaşırtıcı bir biçimde Grace gibi biri için fazla genel bir dekordu.

Grace'in mutfakta bir şeyler yaptığını duyunca yataktan çıktım, kendimi çok canlı hissediyordum. Kot pantolonumu ve ayakkabılarımı giydim. Tişörtümü arasam da, bulamadım. Kapı yarı açıktı, başımı koridora doğru uzattım. Mutfak koridorun sonundaydı. Grace'in küçük yuvarlak bir masada oturmuş kahvesini içtiğini görebiliyordum. Üzerinde bir sabahlık, ayakta pembe terlikleri vardı. Saçını topuz yapmıştı. Kapının gıcırdamasıyla benden tarafa baktı. Kahve kokusu adeta beni çağırıyordu. Ama koridora çıkmamla birlikte gözüm bir şeye takıldı.

Duvarlar fotoğraflarla doluydu. Sağ tarafta Grace ve Tatiana'nın Paris'teki bir balkonda çekilmiş fotoğrafı asılıydı. Arka-

larından Eyfel Kulesi görünüyordu. Bu gençlikle dolup taşan o tanıdığım simaydı. Gülümsedim ve ifadesiz bir şekilde beni seyreden Grace'e baktım.

Grace yayı elinde beklerken Dan'ın orkestrayı yönettiği başka bir fotoğraf vardı. Ardından Dan'le Grace'in parkta otururken çekilmiş bir fotoğrafına gözüm takıldı. Kucağında bir bebek vardı. Zihnim hızla çalışırken bir adım daha yaklaştım. *Bir çocukları mı varmış? Çocukları olup olmadığını hiç sordum mu?*

Bu fotoğrafın hemen yanında üçünün başka bir aile fotoğrafı daha vardı. Ama küçük kız burada daha büyüktü. Washington Square Park'taydılar, Dan'ın omzuna oturmuştu.

Bir diğeri kız yedi ya da sekiz yaşındayken çekilmişti. Gözleri hiç olmadığı kadar bitkin görünen Grace'e baktım.

Ben mutfağa doğru yürürken küçük kız da fotoğraflarda büyümeye devam etti. Koridorun sonuna geldiğimde sanırım on beş yaşlarında bir genç kızın okul fotoğrafına bakıyordum. Grace'in uzun sarı saçlarına, Grace'in dudaklarına ve onun açık renk tenine sahipti. Ama beni sersemleten asıl gözleri oldu.

Grace'inkiler gibi büyüleyici bir yeşil ya da Dan'ın donuk mavi gözleri gibi değildi.

Kızın gözleri koyu renkti, kendinizi görebileceğiniz kadar koyu...

Bunlar *benim gözlerimdi*.

Göğsümden bir inleme yükselirken ağzımı kapadım. Grace'in burnunu çekmesiyle o tarafa döndüm ve yanaklarından aşağıya yaşların süzüldüğünü gördüm. Yüzü hâlâ ifadesizdi, sanki ağlarken bile bunu kontrol edebilmeyi öğrenmişti.

Gözlerimden yaşlar akarken, “Adı ne?” diye sordum.

Grace, “Ash*,” diye fısıldadı. Kolları iki yana düştü ve hıçkırıklara boğuldu.

Aman Tanrım.

Elimi kalbime bastırdım. İyi yanan bir hayatın kanıtı. “Ben her şeyi kaçırdım, Gracie.” Hâlâ şoktaydım. “Her şeyi kaçırdım.”

Bana baktı. “Çok üzgünüm. Sana anlatmaya çalıştım.”

Ona sonsuz gibi gelen bir süre boş gözlerle baktım. “Yeterince çabalamamışsın.”

Yüksek sesle hıçkırdı. “Matt, lütfen!”

“Hayır... Bunu yapamazsın. Lanet olsun! Burada neler oluyor?”

“Sana anlatmak istedim.”

“Aklımı mı kaçıyorum?”

“Hayır, dinle,” diye yalvardı.

Artık ona bakmıyordum. Artık ona bakamıyordum. “Daha fazla konuşma. Ah, Tanrım. Neler oluyor?” Çocukluğunun tamamını kaçırdığım bir kızım vardı.

Ön kapıdan çıktım. Üstüm çıplak ve sersem bir halde eve kadar yürüdüm. İçimden sürekli aynı şeyi tekrar ediyordum. *Benim bir kızım var, benim bir kızım var, benim bir kızım var.*

Sonraki altı saati çatı katımda doğruca şişeden votka içerek geçirdim. İnsanların sokakta yürümesini, babasının elini tutan çocukları ve âşık çiftleri izledim. Grace ve Elizabeth’e karşı öf-

* Ash Türkçe anlamı: Kül

kem içimde git gide yükseliyordu. Kendimi bu iki kadın yetişkinlik hayatımın tamamı için benim adıma karar vermişçesine güçsüz hissediyordum.

Kardeşimi aradım ama sesli mesaja düştü. Duygusuz bir sesle, “Amca oldun,” dedim. “Grace’in on beş yıl önce bir bebeği olmuş ve sanırım Elizabeth bu bilgiyi benden sakladı. Artık, hiç tanımadığım bir genç kızım var. Hapı yuttum. Sonra konuşuruz.”

Geri aramadı.

Haftanın büyük bir kısmını dairemde saklanıp çoğunlukla sarhoş olarak geçirdim.

Pazartesi sabahı yerdeki pizza kutusunu tekmeleyip duvara yumruk atarak bir delik açtım. Bunun iyi geldiğine karar verip tekrar yaptım ve sonraki birkaç saatim duvarımda yeni delikler açtım. Kitty’yi ya da rehberin arkasındaki o numaralardan birini aramayı düşündüm. Ama onun yerine içki dükkânına gidip bir paket sigara aldım. Neredeyse on yıldan uzun bir süredir sigara içmemiştim ama bu bisiklete binmek gibiydi. Evet, kesinlikle öyleydi.

Binamın dışındaki bankta oturup peş peşe sigara içtim. Tam o sırada Scott aradı.

“Efendim?”

“Beni öpmek isteyeceksin.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Neden bu kadar üzgünsün? Yoksa avkadışını mı özledin?”
Bunu çocuk gibi söylemişti.

“Hayır. Ne istiyorsun?”

“İyi haberlerim var.”

“Konuş.”

“Sana Singapur’da bir şey buldum.”

Bir saniye bile tereddüt etmedim. “Alıyorum. Ne kadarlığına?”

“Vay canına, gerçekten de New York’tan çekip gitmek istiyorsun, değil mi? Her neyse ‘ne kadarlığına’ diye bir şey yok. Bu kalıcı bir iş. Singapur’la ilgili canlı yayın serilerinde çalışacaksın. Ama hafta sonları çekim yapabilirsin. Harika bir yerdir.”

“Güzel. Ne zaman?” Kendimi asla olaylardan kaçan biri olarak görmemiştim. Ama şu an son derece umutsuz ve çaresizdim.

“Sonbaharda.”

“Daha çok varmış.”

“Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer.”

“Tamam, kabul ediyorum.” Telefonu kapattım.

Grace birkaç kez aradı ama asla açmadım. Sesli mesaj bırakmadı. Sonunda gece saat onda mesaj attı.

GRACE: Ash çok iradeli bir kızdır.

ME: Peki.

GRACE: Bunu senin üzerine yıktığım için üzgünüm. Eğer onunla görüşmek istemiyorsan bunu yüzüne söylemeni istedi.

ME: Grace, hazır başlamışken neden buraya gelip hayâlarımı kesmiyor ya da böbreği mi çalmıyorsun?

GRACE: Ben yeterince acı çekiyorum ama Ash'in daha fazla kalbinin kırılması gerekmiyor. O senin kızın.

Ash'i henüz tanımıyor dahi olsam, kalbinin kırılması düşüncesi canımı yakmıştı. Onu görmek zorunda olduğumu biliyordum.

ME: Tamam, onunla buluşacağım.

Yarın kaçta evde olur?

GRACE: Üç buçuk.

ME: Seni görmek istemiyorum.

GRACE: Sorun değil.

Ertesi gün Grace'in evinin önüne geldiğim sırada bir taksi yanaştı. İçinde genç bir kız olduğunu görebiliyordum. *Ash*. Keşke ne diyeceğimi, bu çocuğa hayatın berbat bir şey olduğunu, geriye gidip geçmişi düzeltmenin imkânsızlığını ve beni unutmamasını nasıl söyleyeceğimi düşünmek için fazladan beş dakikam daha olsaydı...

Taksiden indi ve doğruca yanıma geldi.

"Merhaba," diyerek elini uzattı. "Ben Ash." Hem cesur hem de kendinden emindi. Annesine benzemiyordu.

“Merhaba... Ash.” Hâlâ bu isme alışmaya çalışıyordum. Yüzümde korku ve merakla karışık bir şaşkınlık vardı.

Ash ne gülümsüyor ne de kızgın bakıyordu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. “Bil diye söylüyorum, annem bana her şeyi anlattı. Daha önce senin fotoğraflarını gördüm.”

“Bu güzel.”

“Kahve ya da başka bir şey içmek ister misin?” İnce tek kaşını kaldırdı. Onun sıcakkanlılığıyla sersemlemiştim. “Sen iyi misin?” diye sordu.

Bunu benim sormuş olmam gerekmiyor muydu? Konuşmayı ben yönlendireceğim sanıyordum.

Grace’ten daha uzundu, iki yanı kesilmiş bir tişört giymişti, sutyenini görebiliyordum. Benim kızım olamaz, diye düşündüm. Diğer yandan bir şekilde öyle olduğunu biliyordum. Onun yaşında nasıl bir kızım olabilirdi? Birden kendimi yaşlı hissettim. Bu kız Grace’le kaybettiğimiz tüm o zamanların bir anımsatıcısı gibiydi.

Bildiğim halde, “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“On beş.”

“Yirmi beş gibi görünen on beş mi?”

“Hızlı büyümek zorundaydım,” diye cevabı yapıştırdı. “Babalık taslamaya hemen başlayacak mısın? Çünkü benim açımdan sorun yok. Ama bence önce birer kahve içmeliyiz.”

“Kahve içmeye iznin var mı?”

Güldü. Sanırım onun için endişelenmiş olmam hoşuna gitmişti.

“Evet, on yaşımdan beri kahve içebiliyorum.” Yanımızdan geçen bir adam özellikle dikkatle bana baktı. “Bakacak bir şey yok, Charlie,” diyen Ash bana eğilip “Onu dert etme, sadece canı sıkılıyor,” dedi.

Başımı salladım. *“Bu benim çocuğumdu. Bu benim kızımdı.”* İşaret parmağımı uzatıp omzunu dürttüm.

Sırıtarak, “Ben gerçeğim,” dedi. “Bir çocuğun var.”

“Pek de çocuk sayılmazsın, öyle değil mi?”

“Sonunda. İşte hak ettiğim saygı!”

Sinirli bir şekilde güldüm. Onu bu kadar çabuk sevmiş olduğuma inanamıyordum. Eğlenceliydi, sevimliydi ve Grace’in gençlik haline çok benziyordu. Tuhaf birkaç dakikadan sonra basamakları tırmandı.

“Ash, sadece sindirmem gereken çok şey var.”

“Benimle bir şey yapmak istemezsen paramparça olmaya-
cağım.”

Kolunu yakalayıp onu kendime çevirdim. Onunla bir şeyler yapmak istediğimi fark ediyordum. Sadece bunu kelimelere nasıl dökebileceğimi bilmiyordum.

“Bak, senin varlığından sadece bir hafta önce haberdar oldum.” Önce kolunu kavrayan elime sonra da gözlerini kısarak bana baktı, gözlerimde bir anlam arıyordu. Yüzündeki bu ifadeyi kendimden çok iyi tanıyordum.

“Özür dilerim,” diyerek elime sanki onu kontrol edemiyormuşum gibi baktım. “Hadi gidip şu kahveyi içelim.”

Homurdandı. “Tamam, tamam. Çantamı eve bırakıp anne-

me haber vereyim.”

“Peki.” Başımı salladım. “Anneme” kelimesini sanki biz normal bir aileymişiz gibi söylemişti.

Zihnim hissettiklerimi anlamlandırmama izin vermiyordu. Ash geri gelene dek kapıya baktım. Saçlarını aynı annesi gibi tepesinde toplamıştı. Bana tişörtümü uzatırken yüzünü ekşitti. “Tanrım, yukarıda berbat bir halde. Bravo size!”

“Annenle halletmemiz gereken bazı...”

“Yetişkin karmaşaları,” dedi ve arkasına bile bakmadan sokağa doğru ilerledi. “Hadi ama!”

Tişörtümü alıp yavru bir köpek gibi arkasından gittim. Kendinden emin bir şekilde arkasına bile bakmadan yürüyordu. “Hadi, sadece iki blok ötede. Bütün yol boyunca arkamdan mı geleceksin?”

Yanından yürüyebilmek için hızlandım. “Bana kendinden bahset. Annen gibi müzisyen misin?”

“Piyano çalabiliyorum ama hayır. Görsel medyayı tercih ediyorum. Sanırım daha çok senin gibiyim.”

“Gerçekten mi?” Kendi sesimdeki umut ve gururu duyabiliyordum.

“Evet. Umarım iyi bir şeye dönüşür.” Ne demek istediğini anlamamıştım. Yürümeye devam etti. “Sanırım grafiker olmak istiyorum.”

“Bu harika. Okul nasıl gidiyor?”

“Okul benim için çocuk oyuncağı. Aslında biraz da sıkıcı. Ama üstesinden geliyorum. Başka şansım yok.”

Bu kim böyle?

Küçük bir kafeyi işaret edip içeri daldı. Ash kendine latte ve yağlı çörek söylerken ben de her zamanki sade kahvemi sipariş verdim. Tezgâhın arkasında duran hoş genç bir adam vardı. Ash'in pişkin pişkin ona baktığını fark ettim. Ona şaşkınlık baktım. Genç kızlar benim için tamamen yepyeni bir türdü.

“Ne var?” diye sordu.

“Ah, hiçbir şey.”

Pencerenin kenarındaki küçük yuvarlak bir masaya oturduk ve dışarı baktık. “Güzel bir gün. Baharı seviyorum.”

Sakin ama dik bir ses tonuyla, “Havadan mı konuşacağız?” diye sordu. Kendine bu kadar hâkim olmasına alışmamıştım.

“Bunun bir el kitabı yok, Ash.”

“Biliyorum, seni anlamaya çalışıyorum. Ama sen yetişkin bir adamsın...”

Güldüm. “Haklısın.”

“Bak, hikâyeyi biliyorum. Annem büyürken bana çok dürüst davrandı. Yani tüm bu zaman boyunca senin benden haberdar olmadığını farkındayım.”

Rahatlamıştım. İnsanları rahatlatmak konusunda iyiydi.

“Bu doğru, bilmiyorum.”

“Kimse seni suçlamıyor.”

“Bu konuda endişelenmemiştim. Ama madem sözünü ettin, eninle görüşmek istemediğimi düşünürken, hakkımdaki düşüncelerin neydi?”

“Annem seninle ilgili bir çeşit kitap hazırlamıştı. Siz ikiniz üniversitedeyken fotoğraflar ve notlarla başlıyor. Sonra zaman içinde seninle ve işinle ilgili makaleler kesip koydu.” Grace’in böyle bir şey yapmış olmasının düşüncesi bile boğazımı düğümlemişti. “Sonra beni şehir merkezindeki fotoğraflarının sergisine götürdü. Ama şartlardan pek söz etmedi.”

“Tamam, ama *sen* ne düşünüyordun?”

“Dürüst olmak gerekirse annem senden hep övgüyle söz ederdi. Ama ilişkiniz ders alınması gereken bir hikâye gibiydi. Benim ders almam gereken bir hikâye. Gerçeği öğrenmeden önce bile seni asla suçlamadı. O yüzden pek fazla bir şey düşünmedim. Sadece çılgın bir kariyerin olduğunu ve çocukların pek de senin olayın olmadığını falan.”

Pencereden dışarıya baktım. “Ben çocuk sahibi olmayı istemedim...”

“Annem bilmiyordu, onu suçlamamalısın. Bana her zaman beni ne kadar çok istediğini anlattı. İnsanların bir araya gelip o şeyi yaptıklarında... Bilirsin işte...” Yanakları kızarmıştı. “Çocuklar ve gelecek konusunda aynı fikirde olmaları gerektiğini söyledi. Herhalde mektuplardan beni bildiğin halde baba olmak istemediğini düşünüyordu.”

“Böyle olmadı.”

“Demek istediğim seni asla aşağılamadı. Bir parçam sensin, eğer öyle yapsaydı beni de aşağılamış olurdu. Bunu bilebilecek kadar zekiyim.”

Sevgi de dâhil olmak üzere bir insanın deneyimleyebileceği tüm duyguları aynı anda yaşıyordum. Karşımda oturan bu tat-

lı kıza karşı sevgi besliyordum. Annesini ve beni eşit derecede sadakat ve öngörüyle savunuyordu. “Sen çok zekisin.” Boğazım düğümlendi. “Annene çekmişsin. Son derece anlayışlı ve hazır cevap.” Kendimi toparladım. “Peki ya çocukluğun... Çocukluğun nasıldı?”

“Oldukça güzeldi. Yani babam beni çok sevdi ve annem de her zaman elinden gelenin en iyisini yaptı. İhtiyacım olan her şeye sahiptim.”

Kahvesinden bir yudum aldı.

“Soyadın ne?”

“Porter.”

Boğazımda bir yumru hissettim. “Tabii ki.”

“Böylesi daha kolay oldu. Yine de doğum sertifikamda senin soyadın yazıyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Babam sanırım yaklaşık beş kez beni evlat edinmeye çalıştı. İşte bu yüzden ölmek üzereyken annem sana ulaşmayı o kadar çok denedi. Babamın resmi bir şekilde beni evlat edinebilmesi için senin velayet haklarından feragat etmen gerekiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu, o her zaman babam olarak kaldı. O kâğıt parçasının babam için taşıdığı anlam daha büyüktü.”

“Çok üzgünüm, Ash. Bilmiyordum. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.” Gözleri biraz buğulansa da, kendine hâkim oldu. Ben ise, kendimi kaybedip Dan de dâhil olmak üzere her şeye karşı öfke saçmak üzereydim. Çoktan öldüğü için onu öldüremezdim. Ama ilk şoku atlattıktan sonra ona ne ka-

dar minnettar olmam gerektiğini kavramaya başladım. Ne de olsa kızımı görür görmez hayranlık duyduğum biri olarak yetiştirmişti.

Ash çöreğinden bir ısırık aldı, gülümsedi ve çiğnerken pencereden dışarı baktı. Bu geçmişten gelen Grace'e bakmak gibiydi. Ama gözleri benimle aynı renkti, çenesi aynı benim gibi biraz daha çukurdu.

"Ayak parmaklarından biri çarpık mı?"

"Evet, aslına bakarsan öyle. İkinci ayak parmağım biraz çarpık. Bunun için ayrıca teşekkür ederim." İkimiz birden güldük ama sonra yine sessizleştik.

"Nasıl biriydi?"

"Kim?"

"Baban."

Annesi gibi, öylesine cesur bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Artık babam sensin... Tabii istersen."

Bu kadar yeterli olmuştu. Ağlamaya başladım. Hıçkırımıyordum ama yaşlar durmaksızın yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Boğazım kurumuştı, nefes alamayacağımı düşündüm. Uzandım, ellerini avucumun içine aldım ve gözlerimi kapadım. Ash'i hayatımda istediğimi fark etmiştim. Onun çocukluğunu kaçırmış olmanın verdiği acı beni öldürüyordu. "Evet, çok isterim," diye fısıldadım.

O da ağlamaya başladı. Kabul etmemiz gereken gerçeklerle çevrelenmiş bir halde ağladık. Kimse bize geçmişini geri veremez ya da olanları değiştiremezdi. Ve kendimizi iyi hissetmemizi

sağlayabilecek kelimeler yoktu. Sadece şu an olanı kabul etmek zorundaydık.

Ayağa kalkıp uzun bir süre birbirimize sarıldık. Onu yadırgamamış olmama şaşırmıştım. Ash bir yabancı gibi gelmemiştir.

Kafenin sahipleri bir süre gözlerini bize dikti ama sonunda herkes bizi görmezden geldi. Ben ağlayan kızıma sarılırken kendi sohbetlerine geri döndüler. New York'luların bu huyunu severdim. Ash'in çocukluğuyla ilgili kısımlara üzülsem de, hâlâ Grace ve Elizabeth'e öfkeliydim.

Grace ve Ash'in evine geri dönerken, "Annemle size ne olacak?" diye sordu.

"Karışık bir geçmişimiz var, Ash. Ne olacağını bilmiyorum."

"Seni seviyor."

"Biliyorum."

Evin önüne gelince cebinden telefonunu çıkardı. "Telefon numaran ne? Sana mesaj atarım, böylece benimkini alabilirsin. Takılmak istersen beni arayabilirsin."

Ona numaramı verdim. "Biliyor musun, sadece 'takılmak' istemiyorum. Senin hayatının bir parçası olmak istiyorum. Başlangıçta tuhaf gelecek ama bunu istiyorum... Gerçekten istiyorum."

Ash sırtıttı, koluma bir tane patlattı ve "Pekâlâ, sonra görüşürüz... E, şey, sana nasıl hitap edeceğim?"

"Sen nasıl istersen!"

Güldü. "Peki, sonra görüşürüz, George!"

Başımı salladım. "Sersem kız." Saçlarını karıştırdım ve tam o

sırada Grace'in pencereden bizi izlediğini fark ettim. Berbat görünüyordu, hiç durmadan ağladığı belliydi. Yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. Başımı çevirdim.

"O halde sana Baba dememe, ne dersin? Yani babam olduğuna göre?"

"Bana uyar. Yarın kahvaltı etmek ister misin?"

Ondan ayrı kalmak istemiyordum.

"Gelemem. Arkadaşlarımla alışverişe gideceğim."

"Tamam, ya sonraki gün?"

"Okul, sonra da satranç kulübü."

"Satranç kulübü mü?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, en büyük hedefim annemi yenmek. Çok iyi oynuyor."

"Tamam o zaman." Ash'in hayatında bana ayırabileceği bir yer var mı diye endişelenmeye başlamıştım.

"Salı akşamı yemeğe ne dersin?"

"Mükemmel," dedim. "Pijamalarını giy. Harika bir yer biliyorum."

"Sen tuhafsın."

"Sen de öyle."

"Harika!"

Eve üzülerek Grace'in ağlamaktan vazgeçmesini dileyerek yürüdüm.

Gerçekten de New York'tayken Ash'i tanımaya ve bir baba olmaya çalışmanın dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Kaldı ki bu konularda da aslında hiçbir fikrim yoktu.

Pazartesi günü kütüphaneye gittim ve elime geçen ebeveynlikle ilgili tüm kitapları okudum. O gece Grace'e mesaj attım.

ME: Kafamda tüm bu olanları bir yere oturtmaya çalışıyorum

GRACE: Anlıyorum.

ME: Salı akşamı Ash'le yemek yiyeceğiz

GRACE: Peki.

ME: Onu düzenli olarak görmek istiyorum.

GRACE: Tabii ki.

ME: Üniversite için bir fon hesabı varmı?

GRACE: Evet.

ME: Ben de biraz para verebilir miyim?

GRACE: Buna gerek yok.

ME: İstiyorum.

GRACE: Peki o zaman. Fonuna yatırabilirsin. Sana hesap bilgilerini göndereceğim.

Bir yanımda biraz daha konuşmak istese de, Grace'le ebeveynliğin mantığı dışındaki konulara girebilecek halde değildim.

Ertesi gün işlere gömüldüm ama neyse ki öğlen dışarı çıkıp Scott'la yemek yiyebilmeyi başardım. Singapur'dan konuşmaya başlayınca ona Ash'i anlattım. Tek kelime etmedi, benim kadar şaşırmıştı. Haftanın geri kalanında izin yapmamı söyledi. O ana kadar buna gerçekten de ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Apartmanıma dönünce Monica'yı asansörün yanındaki bir bankta otururken buldum. Kucağında aile yadigârı beşik duruyordu.

Gözlerinde şefkat vardı ama burun delikleri öfkeyle şişmişti ve çenesi gerilmişti.

“Monica, sakın söyleme.”

“Topuğumla gözünü oyacaktım.” Beş santimlik topuklu ayakkabılarına baktım. *Evet, bu kesinlikle işe yarardı.* “Çok üzgünüm, Matt. Andrew Tokyo'da, yoksa o da burada olurdu. Onun yerine ben geldim.”

“Teşekkür ederim, Monica. Gördüğüm kadarıyla Elizabeth'e kısa bir ziyarette bulunmuşsun. Ona gerçekten zarar vermedin, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Ama ağzının payını verdim. O kadar kolay kurtulamazdı.” Uzun işaret parmağını bana salladı. “O kadın bu ailenin ruhunun içine etti.”

“Biliyorum.” Kendim çoktan bu gerçeğe teslim olmuştum bile. Ama Monica'nın da savaş verdiğini ya da en azından düzelterek bir yol bulmaya çalıştığını görebiliyordum. “Olan oldu. Sadece artık kızımın yaşamının bir parçası olmaya çalışmalıyım.” Başımla kapıyı işaret ettim. “Benimle yürümek ister misin?”

Büyük Gucci çantasını omzuna atıp beşiği aldı. “Grace’in evine uğrayabilir miyiz?”

“Onu Grace’e mi vereceksin?”

“Tabii ki. O sefil Elizabeth’in yaptıklarının bir özrü olarak.”

“Evde olup olmadığını bilmiyorum, ama gidip bakabiliriz. Ver, ben taşıyayım.” Beşiği elinden aldım ve süslü ahşap bacaklarına, silinen cilasına baktım. Acaba Ash bunun içinde huzurla uyuyan bir bebek olsaydı nasıl görünürdü?

Monica’nın topukları kaldırımda sesler çıkartırken onları çıkartıp Elizabeth’e attığını düşleyerek güldüm. “Ona ne dedin?”

“Ah, sadece bir yalancı ve hırsız olduğunu söyledim. Senden değerini asla idrak edemeyeceği bir şey çaldı. Tabii ki inkâr etti ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı. Ona söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığımı söyledim. O korkunç bir insan, Matt. Kendi kendini kandıran, bencil bir kaltak.”

“Sence bilmiyor olabilir mi?”

Köşeyi döndük ve trafik ışığının yanmasını bekledik. Monica derin bir iç geçirdi ve çantasından bir zarf çıkardı. “Bir şeyler biliyormuş ama Grace’in mektuplarını açmamış. Onları atmış, bu hariç...” Bana kapalı zarfı uzattı. “Eğer Grace’ten her yıl mektup alıp onları senden saklamanın bir yolunu bulduysa, Grace’in sana bir şeyler anlatmaya çalıştığını biliyor olmalı. Ne olduğunu bilseydi senden böyle bir sırrı saklar mıydı, emin değilim. Yine de bilmezlikten gelmesi bir bahane olamaz.”

Beşiği yere bırakıp zarfı aldım ve cebime tıktım. “Haklı olabilirsin.”

“Okumayacak mısın?”

Grace’in evine yaklaşmıştık. “Okuyacağım. Sadece şimdi değil. O kadar.” Kahverengi taşlı evin ön kapısına baktım, beşiği ona uzattım.

“Benimle gelmeyecek misin?”

“Hayır, Ash daha gelmedi. Hâlâ okulda.”

“Grace’i görmek istemiyor musun?”

“Yapamam, Monica. Sen git. Ben burada bekleyeceğim.”

Arkamı döndüm ve yaşlı bir kadının köpeğini gezdirmesini izledim. Elimde olmadan Grace’in kapıya cevap veren sesini duymuştum. “Monica?”

“Merhaba, Grace. Seni gördüğüme sevindim. Çok uzun zaman oldu.”

“Evet, oldu. Harika görünüyorsun. Hayat sana fazla adil davranmış.”

Bu boktan şartlar altında bile Grace kibar davranmaya çalışıyordu.

“Öyle oldu. Ama teyze olduğumu öğrenmemle her şey daha da güzelleşti.” Monica’nın sesinde herhangi bir tereddüt yoktu. Güçlü kalmaya kararlıydı. “O yüzden buradayım, sana bunu vermek için. Ash’in genç bir kız olduğunu biliyorum. Ama ailede bir sonraki bebek doğana dek bunu sana vermek istiyorum. Ne zaman, nasıl olacağını kim bilebilir.”

“Teşekkür ederim.” Grace’in sesi titremişti, ama yine de arkamı dönüp bakamıyordum.

Birkaç dakika sessiz kaldılar, ardından Monica, “Bu telefon

numaram. Lütfen irtibatta kalalım. Yorgun olduğumu biliyorum. Matt'le aranızdaki tüm bu sorunlar için de çok üzgünüm.”

“Ben de.”

“Sen de artık ailedensin, Grace. Bunu lütfen unutma.”

“Peki.”

Monica birkaç saniye sonra yanıma geldi. “Hazır mısın?”

“Evet.”

“Matt, neden bunu acısını ondan çıkartıyorsun?”

“Kızımın tüm çocukluğunu kaçırdım, Monica.”

“Ama bu Grace’in hatası değildi.”

“Bilmiyorum. Kafam çok karışık, şimdi bunu düşünemeyeceğim.”

Asıl gerçek onunla yüzleşmeyecek olmamdı. Son on beş yılının büyük bir kısmını çocuğumuzu tek başına büyüterek geçirmişti. Ve tüm o zaman boyunca benim telefonlarını ve mektuplarını görmezden gelen bencil bir pislik olduğumu düşünmüştü. *Bana inancı yoktu.*

“Durmak zorundayım. Ayaklarım beni mahvetti.”

“Tanrım, şu ayakkabılar. Hiç doğal görünmüyorlar,” dedim.

Monica ayakkabılarını çıkarıp çantasına attı. “Biliyorum, çok aptalca, değil mi? Kadınların moda uğruna yaptığı bir şey işte.”

Kolumu omzuna attım. “Kesinlikle haklısın, biliyor musun? İyi ki kardeşimle evlendin. Ve geldiğin için de teşekkür ederim.”

Beni yanağımdan öptü. “Seni seviyorum. Şimdi lütfen bana

bir taksi çağırır mısın? Gidip alışveriş yapmam gerekiyor.”

Ona bir taksi durdurup kapısını açtım. Taksiye bindi ve “Bana ihtiyacın olursa Waldorf Astoria ‘da olacağım,” dedi.

Çatı katıma dönünce zarfı açtım.

Sevgili Matt,

Kızımız bugün on yaşına bastı. Sana daha önce başka mektup göndermeyeceğimi söylemiştim. Ama bu kez önemli bir nedenim var. Sana üzülerek Dan’ın çok hasta olduğunu bildirmek istiyorum. Son bir yıldır ciddi kalp sorunları yaşıyordu, hastalığı son evresinde. Ash’i evlat edinmeyi çok arzuluyor. Sana velayet haklarından vazgeçmek adına gerekli kâğıtları imzalamanı rica etmek için yazıyorum. Çünkü doğum sertifikasında senin adın yazılı. Ash muhteşem bir çocuk. Çok zeki ve güzel, harika bir espri anlayışı var. O benim hayatımın neşesi. Seni on yıl önce yaptığım seçimlerden dolayı asla suçlamadım. Ama artık evlatlıkla bazı şeyleri o ve Dan için değiştirebilir ve resmileştirebilirim.

Çok yoğun olduğunu biliyorum ama
lütfen benimle irtibata geçer misin?

Sevgiler

Grace Porter

212-555-1156

Grace'in yaşadığı hayat, trajedi, umutsuzluk ve reddedilmenin tüm suçlusu bendim. Elizabeth'i suçlamaya devam edebildim ama bir anlamı olmayacaktı. Çünkü sonuçta Elizabeth'in Grace için hiçbir değeri yoktu. Acının izlerini takip ettiğinizde yol bana çıkıyordu. En azından Grace'in zihninde öyleydi, benim acılarım da ona çıkıyordu. Telefonuma bakarken zihnimde bir soru belirdi. Ona hemen bir mesaj yazdım.

ME: Neden Kayıp Bağlantılara bakıyordun?

GRACE: Bakmıyordum.

ME: Notumu nasıl aldın?

GRACE: Bir öğrencim kendisi için not ararken "Yeşil Gözlü Muhabbet Kuşu" başlığını tanımış ve bana getirdi.

ME: Yani aslında beni bulmak gibi bir niyetin yoktu? Her şey sadece Ash içindi, öyle mi?

Cevap gelmedi.

İki saat sonra üzerimde pijamalarım, ayağымda terliklerim ve montumla onların kapısındaıydım. Saat altıydı, güneş batmak üzereydi. Ash üzerinde yeşil kaplumbağa desenleri olan beyaz pazen bir pijamayla kapıya çıktı.

“Merhaba baba!”

“Merhaba kızım!”

Başparmağıyla arkasını işaret edip sesini alçalttı. “Bizimle gelmek isteyip istemediğini sormalı mıyım?”

Başımı iki yana salladım. Ash birkaç saniye ne yapacağına karar vermeye çalışırcasına yere baktı. Ardından, “Hoşça kal, Anna! Seni seviyorum, geç kalmam!” diye bağırdı.

Grace diğer odadan, “Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol!” diye karşılık verdi.

“Hazır mısın?”

“Evet.” Zıplayarak kapıdan çıktı.

“Her dönem kahvaltı servisi yapan bir restorana gidiyoruz,” dedim.

“Ah, harika!”

“O zaman Rönesans döneminden yaban mersinli krep yiyeceğim,” diye atıldı. Bir an için ona bakakaldım ve Ash kahkahalara boğuldu.

“Beni korkuttun. Gerçekten zekâ seviyenden endişe edecektim.”

“Bu şakayı televizyondaki bir dizide duydum.”

Ben de güldüm. “Şimdi gerçekten endişelenmeye başladım.”

Grace'le gittiğimiz yer uzun zaman önce kapanmıştı. Ben de Ash'i benim evimin yakınlarındaki küçük bir lokantaya götürdüm.

"Annem üniversitedeyken bu akşam-yemeğinde-kahvaltı olayını çok sık yaptığınızı anlatmıştı."

"Yapardık." Bu anıya gülümsedim ama geçmişe dalıp gitmek istemiyordum. "Okul nasıldı?"

"İyi. Sıkıcı. Seramik dersi hariç."

"Çömlek yapmayı seviyor musun?"

"Bayılıyorum."

"Benim annem, yani büyükannen çok severdi. Kaliforniya'daki evinin arkasında küçük bir sanat atölyesi vardı. Oraya Louvre adını vermişti." Bu anıyla gülümsedim.

"Biliyorum."

"Annen neredeyse her şeyi anlattı, öyle değil mi?"

"Neden bu gece onun da gelmesini istemedin?"

Kızım sözünü esirgemiyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, işler biraz karışık."

"Birbirinizi seviyorsunuz, o halde neden birlikte değilsiniz?"

"O kadar basit değil, Ash. Zamana ihtiyacım var."

"Pekâlâ, ama bence onu boşa harcıyorsun."

Neden odadaki en zeki kişi on beş yaşındaki kızımdı?

Çünkü yargılarını *gölgeleyecek onlarca saçmalık yok*.

Kreplerimizi ve milkshakelerimiz sipariş verdik. Ash bana okulu ve hoşlandığı bir çocuğu anlattı.

“Erkekler domuzdur. Bunu biliyorsun, değil mi? Onlardan uzak dur.”

Düşünceli bir biçimde içeceğini yudumladı. “Bunu yapmana gerek yok. Ciddiyim.”

“Yapacağım. Arkadaşlarıyla tanışmak ve okul etkinliklerine gelmek istiyorum. Ve bu bir rica değil.”

“Biliyorum.”

Midemizi tıka basa krepler doldurduktan sonra hesabı ödedim ve dışarı çıktık. Tam çıkmak üzereyken Ash dolabın önünde durdu.

“Bir dilim turta ister misin?”

Boynunda asılı olan küçük çantasına elini soktu. “Hayır, anem için bir dilim alacağım.”

“Ben alırım. Neli seviyor?”

Ash tek kaşını kaldırdı. “Neli sevdiğini biliyorsun.”

Tezgâhın arkasındaki kadına, “Bir dilim kremalı çikolata ve bir dilim de fıstık ezmesi,” diye sipariş verdim. Kadın pastaları paketledi, bana uzattı, birlikte dışarı çıktı.

Eve dönüş yolunda Ash sadece müzikten söz etti. Yaşıtlarına göre inanılmaz bir zevki ve bilgi birikimi olması şaşırtıcı değildi. New York’a bir dahaki gelişlerinde birlikte Radiohead’e gitmeye karar verdik. Grace’in geçen yıllarda Ash’e kaç kez Radiohead ya da Jeff Buckley çaldığını merak ediyordum. Üniversiteden beri ikisini de dinleme fırsatım olmamıştı.

Eve varınca arkasından merdivenleri çıktım. Ash kapıyı ardına kadar açtı, bana döndü ve yanağımı öptü. “Yemek için te-

şekkürler, baba.” Beni kapı girişinde elimde paketle bırakırken yukarı koşup “Anne, kapıda elinde turtayla bekleyen bir adam var!” diye bağırdı.

Yutkundum, kapı aralığında donup kalmıştım.

Seni küçük sinsî şey!

24

Bir Zamanlar Sevgiliydik Grace

Ne zaman Matt'e baksam iki birbiriyle çatışan duygunun etkisinde kalıyordum. Birincisi bu kadar yakışıklı, hoş, güçlü olması ve yaşıyla birlikte daha seksi görünmesinin verdiği şaşkınlık, ikincisi de karşımda duruyor olmasına hâlâ inanamıyor olmak... Bir sabah uyanıp her şeyi eskisi gibi bulacağıma kendimi o kadar inandırmıştım ki.

Oysa tek istediğim yanında güçlü durabilmektir. Matt haberi aldıktan sonra haftanın geri kalanını ağlayarak geçirmiştım. Hepimiz adına yeterince dağılmıştım. Açıkçası neredeyse on yıldan fazla bir süredir yaptığım gibi bu boktan şey üzerine kafa yormaktan sıkılmaya başlamıştım. Eğer psikopat eski karısının yaptıkları için beni suçlamak istiyorsa, kendi bilirdi. Ben yeterince ağlayıp özür dilemiştim.

Bir çalımla yanına gidince gözleriyle beni baştan aşağıya süzdü. Üzerimde kısa ipek bir gecelik ve gözlerimde de kötü bakışlar vardı. Elindeki paketi aldım. Kuru bir sesle, "Çikolata ve fıstık ezmesi mi? diye sordum. Başını salladı.

“Teşekkürler.”

“Ne demek.”

“Peki, neyse, geç oldu.” Gözlerini kırpıştırıp terliklerine baktı.

“Ah... Peki, ben de eve gideyim.”

“Tamamdır!”

Kapıya yöneldi, ben de kapatmak için arkasından gittim. Ama tam dışarı adım atmadan önce geri döndü, ellerini ipek geceliğimin üzerinden kalçalarımaya koydu ve kulağımın altını öptü.

“İyi geceler, Gracie,” diye fısıldadı ve gitti.

Birkaç dakika kapıda öylece dikildim. Nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Tam da sağlam durmayı öğrenmeye başlamıştım...

Ertesi gün okuldan sonra, adıyla hiçbir şekilde uyumlu olmayan Green Acres'e gittim. Burası Bronx'taki vasatın altında bir yaşlı bakım yurduydı. Karısı öldükten birkaç sene sonra Orvin'in kızı onu buraya yerleştirmişti. Yurdun gerçekten bakıma ihtiyacı vardı. Duvarlar *Exorcist* filminden fırlamış iğrenç bir yeşil renge boyanmıştı. Her yer yan taraftaki ekmek fabrikasından dola-yı maya kokuyordu. Green Acres berbat bir yerdi. Arka tarafta misafirlerin egzersiz yapması için küçük bir avlu vardı ama bir damla bile çimen yoktu. Haftada bir gün Orvin'i buradan kaçı-rıyordum. Yakınlardaki bir parka gidip satranç oynuyorduk. Adımı bile hatırlamıyor olsa da, beni tanıdığını biliyordum.

Parka oturunca ağaçların esen rüzgârla çıkardığı sesleri dinle-dik. “Hâlâ dinliyor musun?” diye sordum.

“Neyi tatlım?”

“Müziği.”

“Evet. Dinliyorum. Onu her zaman duyuyorum.”

“Sence benim artık duyamıyor olmam ne anlama geliyor?”

İkinci atımı aldı. “Şah. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de yeterince iyi dinlemiyorsundur.”

Nasıl oluyor da her seferinde beni yenebiliyor? Şahı oynattım. “Dinliyorum.”

“Hayır, sen daha çok kendine acımakla meşgulsün.”

“Ben asla kendime acımadım.”

“Belki daha önce acımamış olabilirsin. Ama şimdi acıyorsun. Şah mat.”

Kutuyu kapadım. Katlanıp çantama girebilecek kadar küçük bir satranç oyunumuz vardı.

“Ben kendime acımiyorum. Sadece yorgunum ve biraz üzgünüm.”

“Neden üzgünsün?”

Orvin’in yüzünü inceledim. Orvin’in Green Acres’e ait olmadığını düşünmemek elde değildi. Son derece dinç ve zindeydi. Yine de bazen her şeyi unutup dükkâna ne zaman gitmesi gerektiğini sorabiliyordu. Ne yazık ki dükkân kapanalı on yıldan fazla olmuştu. Bugün iyi günlerinden biri olsa da hafızası her an yeniden silinebilirdi.

“Hiç Green Acres’te sıkışıp kalmamış olmayı diledin mi?”

“Tatlı Grace’m, izin ver seninle bir atasözü paylaşayım.”

Donup kalmıştım. Bana adımla en son ne zaman... En son ne zaman hitap ettiğini hatırlamıyordum bile. “Tabii ki.”

“Ayakkabılarım olmadığı için fakir olduğumu zannederdim, ta ki ayakları olmayan bir adam görene dek.”

Gülümsedim. “Kendime acıyorum, öyle değil mi?”

“Bundan biraz daha fazlası. Nankörlük yapıyorsun. Hep düşlediğin adam yeniden hayatında, çok güzel bir kızın ve harika bir işin var.”

“Evet, ama o adam beni istemiyor.”

“İsteyecektir. Sadece kendin ol. Ve müziği bul.”

O gece Ash’le Tati’ye akşam yemeğine gittik. Tati iyi bir ev kadını olmaya çalışıyordu. Gerçekten çıkmak ve bağlanmak istediği bir adamla tanışmıştı ve onu etkilemeye kararlıydı. Çok eğleniyor olmasak da, bu Ash’le Tati için ilk defa kobay faresi oluşumuz değildi. Çünkü Tati berbat bir aşçıydı.

Masaya elinde büyük bir tabakla geldi. “Kuzu Tajine ve Fas usulü kuskus!”

“Ah, Tati, kuzu yemekten nefret ediyorum.”

Hakarete uğramış gibi baktı. “Neden?”

“Çünkü yenmeyecek kadar sevimliler.”

“Pekâlâ, bu artık pek de sevimli sayılmaz.”

Başımı sallayıp küçük bir parça aldım. Ash yüzünü ekşitti ve benden daha küçük bir parça aldı. Bu arada Tati’de tirbuşonu arıyordu.

Ash, “Ben de biraz şarap alabilir miyim?” diye sordu.

Tati’yle aynı anda, “Hayır,” diye karşılık verdik.

“Bir yudum bile mi? Babam evinde akşam yemeği yediğimiz zaman şarap içmeme izin verebileceğini söyledi.”

Tati, “Ona artık baba mı diyorsun?” diye sordu.

“Şey, çok sık yüzüne olmasa da, evet. Ona ne diyeceğim ki? Matt mi? Babam olamaması onun hatası değildi.”

Dikkatle, “Ona baba demeni istiyor mu?” diye sordum.

“Pek umurunda olduğunu sanmıyorum. Tüm okul etkinliklerime gelip arkadaşlarımla tanışmak istiyor.”

“Bence senin baba dediğini duymak ona iyi gelecektir. Senin tüm çocukluğun zavallı adamdan adeta çalındı,” diye araya girdi Tati.

Kızmıştım, Tati’yi “İçindeki erkek düşmanına ne oldu?” diye tersledim.

“Yeni bir sayfa açıyorum. Sen de yapmalısın.”

Ash’e dönüp “Eğer istiyorsa ona baba diyebilirsin,” dedim. Sonra şarap kadehimi ona uzattım. “Sadece bir yudum.”

Ash şaraptan küçük bir yudum alıp yüzünü ekşitti. “Iyk.”

Tati dalgın bir şekilde tavana bakıp, “Onun giyinme tarzına bayılırdım,” dedi.

Gözlerimi devirdim.

Ash birden Tati’ye “Siz üniversitedeyken babamla yakın mıydınız?” diye sordu.

“Tabii ki. Annen ve baban birbirinden ayrılmazdı. Grace’i dersin dışında görmek istiyorsam, babanı da görmek zorundaydım. Ama iyi anlaşırdık yani eğlenceli zamanlardı.” Tati bu kez bana döndü. “Eski güzel günlerden söz açılmışken, bence bu hafta okuldan sonra yanımıza gelip bizimle pratik yapmalısın.”

Ağzım kuskusla doluyken, “Nedenmiş o?” diye sordum.

“Bir viyolonselci arıyoruz.”

“Kesinlikle gitmelisin, anne. Okuldan sonra babamın yanına gidebilirim. Artık evden çalışıyor ve ne zaman istersem okuldan sonra ona gidebileceğimi söyledi.”

“Bilmiyorum, Tati. Artık yeterince iyi olduğumu sanmıyorum.” Aynı zamanda Ash’in Matt’i bu kadar çabuk sahip lenmesinden endişeleniyordum. Kızımın Dan’i ne kadar çok özlediğini fark etmiştim. “Ve Ash, nasıl oluyor da baban konusunda bu kadar rahat davranabiliyorsun? Onu daha çok az tanıyorsun!”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi.

“Bunu içindeki matemati bastırmak için yapmandan korkuyorum.”

“Bence aşırı tepki veriyorsun, anne. Ona bakıyorum ve kendimi görüyorum. Onun yanında rahatım. Ayrıca çok tatlı ve hayatımın bir parçası olmak istiyor. Lütfen sizin berbat durumdaki ilişkiniz yüzünden bunu mahvetme.”

“Bu seferlik küstahlık yapmıyormuşsun gibi davranacağım.” Oysa Ash büyük olasılıkla haklıydı.

Tabaklarımızdaki kuzu ve kuskusla oynamaya devam ettik. Tatları gördüklerinden daha berbattı. Sonunda Tati çatalını masaya bıraktı.

“Tamam, hamburger ya da başka bir şey isteyen var mı?”

Ash’le başımızı salladık.

Ash, “Spagettiden vazgeçmemelisin,” dedi. “O konuda daha iyisin.”

“Onu dışarıdan sipariş vermişti, Ash,” dedim ve Tati kahkaha-lara boğuldu.

Ash, “Oh!” diye bir ses çıkardı ve kızardı.

“Hadi ama!” diye araya girdi Tati. “Hamburger sipariş vere-lim.”

Haftanın geri kalanında, okuldan sonra Tati’yle birlikte New York Filarmoni Orkestrası’nda pratik yaptık. Ash her gün Matt’e gitti. Her gece yatmadan önce birlikte geçirdikleri zamanı en ince ayrıntılarına kadar anlattı. Ona bir kızın babasına duyabileceği bir hayranlıkla âşık oluyordu. Nasıl olmayabilirdi ki? Bu beni mutlu ediyor olsa da, Matt’le olan ilişkimiz hâlâ canımı yakmaya devam ediyordu.

Cumartesi günü Tati Ash’i sinemaya götürmeyi önerdi. Ben de küçük bir İtalyan restoranında tek başıma yemek yedim. Ve garsonun beni ikna edip bir şişe şarap açmasına izin verdim.

“ Bir kadeh içip geri kalanını evinize götürebilirsiniz. Sizin için paket yaparız,” demişti.

Kabul ettim ama orada iki saat kadar kalıp şişenin üçte birini bitirdim. Tenteden sarkan ve yanıp sönen küçük ışıkların altın-da insanların sokakta yürümesini, el ele tutuşmalarını ve köşede öpüşmelerini izledim. Fonda *Baba* filmindeki gibi bir müzik vardı, açık hava ısıtıcısı beni uykuya dalacak kadar mayıştırmıştı. Garson şişeye uzanıp, “Madam?” diye sordu. “Bunu sizin için sarmamı ister misiniz?”

Bu artık gitmeniz gerek demenin başka bir yolu. Çakır keyif hanımefendinin gitme vakti geldi.

İki Yabancı Olmadan Önce

Hesabı ödedikten sonra dört blok gerideki evime yürüdüm. Ama tam Matt'in sokağından geçerken birden o tarafa döndüm.

Sokağın karşısından bakınca çatı katını görebiliyordum. Koltuğunda oturmuş doğruca karşıya bakıyordu. Sokağın karanlığında onu seyredip o, Ash ve beni düşündüm. Bu gece hepimiz bir nevi yalnızdık. Matt şarap içiyor, dalgın dalgın bir şeye ya da boşluğa bakıyordu. Ne tür bir müzik dinlediğini merak ettim. Ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Beni görmemesi için gölgelerin içine çekildim. Orada öylece kıpırdamadan durdu ve gelip geçen arabaları izledi.

Ne düşünüyordu?

Sonunda, "*Lanet olsun,*" dedim. Sokağın karşısına geçtim ve dairesinin zilini çaldım.

Hemen cevap verdi. "Kim o?"

"Grace." Sinirlerim midemi kasıyordu.

"Yukarı gel."

Asansörün kapıları açılınca onu karşımda beni beklerken buldum. Çıplak ayaklarına, siyah kot pantolonuna, kemerine, beyaz tişörtüne baktım. Sonra gözlerim ağzına, boynuna, yumuşak saçlarına ve arkadaki atkuyruğuna kadar kaydı. Titredim.

"Merhaba." Ona kâğıt torbayı uzattım ve o da aldı.

Torbadan şarabı çıkarmasıyla gülmeye başladı. Sonra bana buruk bir gülümsemeyle bakıp, "Teşekkür ederim, Grace. Bana daha önce hiç neredeyse boşalmış bir şişe şarap veren olmamıştı."

Yüzüm ifadesizdi, "Tadı gerçekten güzel. Sana bir kadeh ayırdım."

Bana dikkatle baktı. Büyük ihtimalle sarhoşluk seviyemi anlamaya çalışıyordu. “Ash bu gece nerede?”

“Tati’yle birlikte. Ah, kahretsin. Eve ne zaman geleceklerini öğrenmem gerekiyor.”

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı. Tati’nin numarasını çevirdim. Film çoktan bitmiş olmalıydı ve Ash’in boş bir eve gitmesini istemiyordum.

“Efendim?” Sesi tuhaf gelmişti, sonra birden numarayı tanımadığını hatırladım.

“Tati, benim. Neredesiniz?”

“Dondurma alıyoruz. Her şey yolunda mı? Bu kimin numarası?”

“Matt’in.”

Tati’nin tek kelime etmeden telefonu kulağından uzaklaştırıp Ash’e “Hey, hadi film kiralayıp bir sürü ıvır zıvır yiyecek alalım ve benim evimde takılalım, ne dersin? Annen sorun olmaz diyor.”

Ash’in “Olur,” dediğini duydum.

Tati, “Seni kurtardım. Yarın sabah görüşürüz.”

Kapatma tuşuna bastım ve telefonu Matt’e geri verdim. “Ne dedi?”

“Sorun yok. Ash bu gece Tati’nin evinde kalacak.”

Matt birden “Tati onun için iyi bir örnek mi?” diye sordu.

“Artık yirmi bir yaşında değiliz, Matt. Tati bütün gün evde oturup ot içmiyor. Dünya standartlarında bir müzisyen, ayrıca bağımsız ve eğitilmiş bir kadın. Sen ne düşünüyordun?”

“Evet, haklısın,” diye hemen onayladı. Bir an için kendimi

suçlu hissettim. Aslında tam da bir baba gibi davranmaya çalışıyordu. “Pekâlâ, bu ziyaretinizi neye borçluyuz?”

İşler planladığım gibi gitmiyordu. “Bilmiyorum... Benim sadece... İhtiyacım...”

“Ne?” Şişeyi yere bıraktı ve yanıma geldi.

“Neye ihtiyacın vardı?” Beni baştan mı çıkartmaya çalışıyordu, öfkeli miydi, yoksa iki duyguyu birden mi yaşıyordu; anlayamamıştım...

Biraz daha yaklaşıncı sıcaklığını hissettim, duş jelinin kakule-sandal ağacı karışımı kokusunu alabiliyordum. “Yeni mi duş aldın?”

Göz kırptı. “Neden sordun?” Hareket etmiyor, vücut diliyle benimle ilgili hislerine dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Ama yüzeyin altında hâlâ biraz öfke ya da kırgınlık olduğunu biliyordum.

Ve ben onu sıkıştırarak kadar sarhoştum.

“Kime kızgınsın, Matt?”

Hiç tereddüt etmedi. “Sana. Elizabeth’e. Dan’e... Kendime.”

“Tanrı aşkına, Dan’e neden kızgınsın?”

Sesi kontrollüydü. “Onu kıskanıyorum.” Gözlerimin içine baktı. “İstediğim her şeye sahip oldu. Benim olan her şeyi aldı.”

“Ama bu onun hatası değildi. Ben bunu kabullendim, sen de etmelisin.”

Biraz daha yaklaştı ve gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Belki. Ne kadar şarap içtin?”

“Aklım başımda.”

“Seni evine bırakmamı ister misin?”

“Buraya bunun için gelmedim.”

“Ne istiyorsun, Grace?”

Ayakuçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Bu, hızlandığımız takdirde milyonlarca parçaya ayrılacak kadar hassas bir öpücük. Ama ellerimiz birbirimizin saçlarında dolaşırken giysilerimizi çıkartmamız sadece birkaç saniye sürdü.

Çıplak bir şekilde yatağına düştük, birbirimizi öpüyor, sarıliyorduk. Dik oturunca kucağına tırmandım ve içime girmesine izin verdim. Göğsünde bir inleme yükseldi. Kalçalarımı kavradı, kendimi geriye verdim ve göğüslerime ağzına ulaştı. Göğüs uçlarımı öpüyor, emiyor, dilini üzerlerinde dolaştırıyordu. “O kadar güzelsin ki,” diye fısıldadı. Sabırlı ama bir o kadar da aceleliydi. Bir şekilde ellerini nereye koyacağını, nereye bastırmasını, nereyi öpmesini istediğimi biliyordu.

Beni çevirdi, dizlerimin üzerindeyken kalçalarımın kendine çekti ve içime girdi. Benden öfkesini çıkartmaya çalıştığını hissediyordum ama nedense bunu yapmasını istedim.

“Canını yakıyor muyum?”

“Hayır. Sakın durma.”

Onu hissetmek istedim. Tüm kötülükleri uzaklara gönderiyormuş gibi hissetmek istedim.

O an geldiğinde kollarını bana doladı, kalbinin sırtımdaki atışlarını duyabiliyordum. Bir şey söylemedi, sadece kalp atışlarımız yavaşlayana dek beni öylece sardı. Bıraktığında birden kendime geldim ve giysilerime koştum.

“Bekle, buraya gel,” dedi ve yatağın kenarına oturdu. “Sana

bakmak istiyorum.” Beni kendine çekti. Oda loş olsa bile gerilmiştim. İşaret parmağıyla karnımdaki izlere dokundu. Kalçamda artık izleri silinmiş bazı hamilelik çatlakları vardı. Onları öptü. “Nasıldı?”

“Ne nasıldı?”

“Ash’i nasıl doğurdun?”

Güldüm. “İnan bana şu an doğumun nasıl bir şey olduğunu dinlemek istemezsin.”

“Demek istediğim, ikiniz de sağlıklı mıydınız?” Elleri baldırırda gezindi ve bana baktı. Başımı salladım. “Sen çok iyi bir annesin, Grace.”

“Teşekkür ederim.” Bazen tek duymak istediğimiz iyi bir anne, arkadaş, evlat ya da eş olduğumuz değil midir?”

“Mutlu muydunuz?” Sesi titriyordu. “Ash’i doğurduğun gün... Mutlu muydun?”

“Hayatımın en mutlu günüydü.” Sesim kısılmıştı.

Uzulca ağlamaya başladı, “Keşke ben de orada olsaydım,” dedi. Ardından başını karnıma yasladı ve vücudu güçlü hıçkırıklarla sarsıldı.

Ona sarıldım, omuzlarını, saçlarını okşadım. Ona tekrar tekrar, “Biliyorum. Her şey yoluna girecek,” dedim. Oysa asla iyileşemeyecek olmamızdan korkuyordum. Yaralarımız çok derindi.

“Sanki bir kâbus yaşıyorum. Komadan uyandım ve hayatımın on beş senesi uçup gitmiş gibi. Her şey bensiz devam etmişti. Her şeyi özlüyorum.”

Bütün gece ona sarıldım, Ash’in doğduğu günü anlattım.

“Suyum geldiğinde Venedik'teydik. Beni su taksisiyle hastaneye götürdüler. Kanallara bakıp seni düşündüğümü hatırlıyorum. İyi olmanı diliyordum. Yılın o zamanına göre çok sıcak bir hava vardı. Suyun üzerinden yükselen ısıyı hissedebiliyordum. O günü düşündüğümde güneş adeta toprağı öpüyordu diyebilirim. Sanki Tanrı kendini hissettiriyordu.”

“Şanslıydım. Kolay doğum yaptım, en azından herkes öyle söylemişti. İlk başta tek yapabildiğim Ash göğsümde yatarken onun o kan ve beyaz şeyle kaplı titreyen vücuduna şaşkınlıkla bakmak oldu. Seninle birlikte onu yaptığımıza inanamıyordum. Sessizleşip emmeye başladığında Dan onun çok güzel olduğunu söyledi. İkimizin çok güzel olduğunu...”

Matt “Öyle olduğunuzdan eminim,” dedi ve pencereden bakarken derin bir iç geçirdi. Belki de o anları düşünüyor ve sonunda kendini bir parçası gibi hissediyordu.

“Hastaneye geldiğimizde karar verdiğimiz bir isim yoktu. Dan o zamanlar benim için sadece bir dosttu. Yani ne yaptığma dair hiçbir fikrim olmadığı halde tüm kararları ben veriyordum. Onu görünce bizden başka bir şey düşünemedim. O sahip olduğumuz şeyin kanıtıydı. O günden sonra üniversitedeki günlerimize hep neşeyle baktım çünkü Ash bunun ispatıydı. Ve o mükemmeldi. Şiir gibiydi... Güzel ve parlak yanan bir hayatın kanıtı. Herkes ona neden bu ismi verdiğimi biliyordu. Tati bir süre çok kızdı. Bana geri dönmediğin için senden nefret ediyordu. Ama atlattı. Dan de anladı.”

“Ash ilk aylarda yaygaracı bir bebektir ve biz çok seyahat ediyorduk. Hiç kolay olmadı. Her şeyi birden anlamaya çalışan genç ve yeni bir anneydim. Sonunda New York'a döndük ve buraya

yerleştik. Dan onunla birlikte evinde yaşamamız için ısrar etti, ben de kabul ettim. Bu bizim için adeta bir talih kuşuydu. Çünkü Ash'e bir düzen sağladı ve ona iki kişi birden bakabildik."

Matt son cümle canını yakmışçasına bir ses çıkardı ama ben anlatmaya devam ettim.

"Ash'in kişiliği her zaman ılık saçı. Vahşi sarı saçları, senden aldığı o tatlı kahverengi gözleriyle hep neşeli bir çocuk oldu. Erken yaşta konuştu, yürüdü ve kendi kendine yemek yedi."

"Öyle olduğuna eminim."

Güldüm. "Evet, o senin çocuğun, her şeyin üstesinden kolaylıkla geldi. Ama kendi kişiliği oluşmaya başladıkça adının anlamından çok benliğini düşünmeye başladım. O çok güzel bir ruh, senden ve benden çok farklı."

"Bunu biliyorum. Daha onunla tanıştığım ilk an anlamıştım," diye fısıldadı.

"Dan'ın ölümü onu çok üzdü mü?"

"Güçlüydü ama üzülüğünü biliyordum. Dan iyi ve sabırlı bir babaydı. Onu her şeyden çok sevdi. Hazırlanmak için az da olsa zamanımız oldu. Tatile çıkıp bir ay boyunca Cape Cod'daki bir yazlık evde kaldık. Dan ben ve Ash yanında, okyanusu dinlerken orada öldü. Son günlerini bir koltukta oturup bizi kumsalda oyun oynarken izleyerek geçirdi. Gece olunca kumda ateş yaktık ve Ash bize hikâyeler okudu. Dan fazla zamanı kalmadığını biliyor olsa da, mutluydu." Ağlamaya başlamıştım.

Matt yataktan kalkıp beni kollarına aldı. "Anlatmaya devam et."

"Öldüğünde günlerden salıydı, öylesine sıkıcı bir Salı. Sabah çok iyiydi. Hastane yatağını denize bakabilmesi için arkadaki

verandaya taşımıştık. Yanımızda bir hastane görevlisi vardı. Dan son nefeslerini verirken battaniyelere sarıldık ve dalgaları seyrettik. Ash birkaç dakika ağladı, o kadar. Onu bir daha asla ağlarken görmedim.”

“Peki ya sen?”

“Şey, beni bilirsin. Genellikle ağlama konusunda çok kötüyüm.”

“Eskiden değildin.”

“Biliyorum,” dedim usulca.

Matt saçlarımı geriye attı ve yanaklarımdaki yaşları sildi. “Neden başka çocuk yapmadınız?”

“Önceleri yapabiliriz diye düşündük, sonra Dan hastalandı ve bir anlamı kalmadı. Ash çok harika bir abla olurdu.”

Matt uyuşuk bir şekilde, “Evet, olabilir,” dedi.

Sabahın erken saatlerinde uykuya daldık. Saat on bir gibi Tati'den Ash'le öğle yemeğine gideceklerini ve sonra onu eve bırakacağını bildiren bir mesaj aldım. Sessizce Matt'ın yatağından çıktım ve Ash'ten önce evde olmak için yola koyuldum.

O geceden sonra ikimiz de birbirimizi günlerce ne aradık, ne de mesaj yazdık.

25

*Bana Geri Dön
Grace*

Sonraki hafta Ash birden babasıyla planlar yapıp bana bir şey söylememek gibi bir huy edindi. Onu sıkıştırdığımda, “Ebeveynlerin birbiriyle iletişim içinde olması gerekir. Evli olmayanlar bile böyle yapıyor,” diyordu.

Ash böyle biriydi, her zaman bir yetişkin gibi...

Matt’le böyle kavgalı ve paramparça devam edemeyeceğimizi biliyordum. Daha fazlasını hak ediyorduk, ama buna hazır olup olmadığımızdan emin değildim.

Sonunda bir öğleden sonra Matt Ash’i almaya geldi. Kapıyı ben açtım ve onu içeri davet ettim. Ben bulaşıkları kurularken o da girişte dikildi.

Biraz resmi ama huzursuz olmayan bir ses tonuyla, “Nasılsın?” diye sordu.

“İyi. Okuldan sonra Filarmoni Orkestrası’yla çalışıyorum. Aslına bakarsan viyolonselisteri olabilirim. Ama yazın iki hafta

onlarla gitmem gerek. Ash'i o kadar uzun süre bırakıp bırakamayacağımdan emin değilim."

"Bu harika, Grace. Ash'i alabilirim. Belki Kaliforniya'ya gitmeyi planlayabiliriz."

Ash üst kattan, "Bana beş dakika ver, baba!" diye seslendi.

Matt, "Tamam," diye karşılık verdi.

Yüzüne bakmadan, "Siz nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Önce Met'e sonra da yemeğe gideceğiz."

Saate baktım, beşi çeyrek geçiyordu. "Kapanmadan yetişmeniz mümkün değil."

"Cuma günleri dokuza kadar açıklar."

"Ah, doğru." Birden daha önce hiç olmadığı kadar normal bir konuşma yaptığımız fark ettim. Hayatlarımızın her günkü ayrıntılarını tartışan iki normal insan gibiydik.

Ash aşağıya indi. Üzerinde göbeğini açıkta bırakan bir tişört vardı ve benim gözlerim yerlerinden fırladı. "Üzgünüm tatlım ama onun üzerine giyecek bir hırkan var mı?"

Ash gözlerini devirdi.

Matt sert bir şekilde, "Şu gözlerini devirme işine bir son vermelisin. Annen sana bir soru sordu," dedi.

Vay canına! Uzun zamandır kimse arkamı böyle kollamamıştı.

"Biliyorum, baba, ben sadece..."

"Hayır. Yukarı çık ve üzerine bir hırka al."

Ash söylenerek yukarı çıktı. Matt'le birkaç saniye birbirimize baktık. Sonra yanıma geldi ve "Farklı görünüyorsun," dedi. "Daha mutlu gibisin."

Daha önce fark etmemiştim ama sanırım haklıydı.

“Evet, belki.”

“Eğer istersen bizimle gelebilirsin.”

“Teşekkür ederim. Değerlendirmem gereken bazı ödevler var.”

Birkaç saniye gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sonra omuz silkti. “Pekâlâ, sonra görüşürüz.” Uzandı ve sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi yanağımdan öptü.

Ash aşağıya inince onları yolcu ettim ve metroya doğru yürürken arkalarından baktım. Gülüyorlardı... Ve bu kulağıma müzik gibi gelmişti. Bir parçam onlara katılmak istese de, içimden bir ses kalmamı söyledi. Matt’i görmek ve dairesinde geçirdiğimiz o gece beni çok mutlu etmiş olsa da, yıllar içindeki sayısız reddedilişim ve Ash’le ilgili gerçeklere verdiği tepkiler beni korkutmuştu. Onun her zaman düşlediğim gibi artık yanımda olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bana olan sevgisinden asla şüphe etmemiştim ama aramıza mesafe koyuyor olması beni ürkütüyordu. Kendimi korumak zorundaydım.

Hafta sonlarını bölüşmeye başladık. Ash Cuma ya da Cumartesi günleri Matt’e gidiyor, Pazar günleri ise değişimli olarak kalıyordu.

New York Filarmoni Orkestrası iki hafta boyunca viyoloncellistleri olmamı teklif etti. Ben de çalışmalarına yoğunlaşıp iki haftalık yurt dışı seyahatime hazırlandım.

Ash lisenin birinci yılını olağanüstü derecelerle bitirdi ve üstün başarı ödülü aldı.

Matt'le birlikte törene katıldık, gururlu bir baba gibi tören boyunca ışık saçtı. O gün konferans salonuna gitmeden önce bana uzun uzun sarıldı. Kulağıma, "Onu çok güzel yetiştirdin. Teşekkür ederim. Kızlarımla gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Sözleri kalbimi acıtmıştı. Daha önce hiç kimse benimle gurur duyduğunu söylememişti. Ve dünyada bu kelimeleri bir tek ondan duymak istemiştım.

Yazın gelmesiyle Ash'in sıkılacağını bildiğim için onu bir fotoğrafçılık atölyesine kayıt ettirdim. Öğrenir öğrenmez Matt de yazıldı. Sınıfa ders bile verebileceğini biliyordum ama o sadece kızıyla birlikte vakit geçirmek istiyordu. Ash bana sınıf arkadaşları onun kim olduğunu öğrenince, öğretmeni de dâhil olmak üzere herkes için babasının bir rock yıldızına dönüştüğünü anlattı. Hatta Matt onu şöhret yapan belgesel tarzından daha sanatsal bir tarza geçiş bile yapıyordu.

Matt ile kendimizi yeniden keşfediyor olmamız tuhaftı, Sanki hayatlarımıza bıraktığımız yerden devam ediyorduk. İkimiz de yeniden canlanmış bir enerjiyle tutkularımızı keşfediyorduk. Bir yanım her zaman düşlediğim o hayatı yaşadığımı düşünüyordu. Tek sorun Matt'le tam anlamıyla birlikte olamayışımızdı. Sadece paralel yollardan yürüyorduk.

Bir gece Ash çok üzgün görünüyordu.

"Sorun ne tatlım?" diye sordum.

Tatsız bir sesle, "Bir şey yok," dedi.

"Bana anlatabilirsin," dedim ve yanına oturdum.

"Babam *National Geographic*'in ona Singapur'da bir iş teklif ettiğini söyledi. Sonbaharda gitmesi gerekiyormuş."

Gözlerim dehşetle irileşti. “Ne? Bunu sana ne zaman söyledi?” Ash’le bu kadar yakınlaştıktan sonra, her şey sonunda düzelirken Matt’in gidecek olmasını hayal bile edemiyordum.

Ash ağlamaya başladı. “Uzun zaman önce. Yeni tanıştığımız zaman. Ama şimdi düşüncesi bile beni çok üzüyor.”

“Ne? Ben... Bu nasıl?” Konuşamıyordum. “Onunla konuşacağım.”

Ash gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı. “İkinizin sanki lisedeymiş gibi birbirinizin etrafında dolaşıp durmasından çok sıkıldım. Arkadaşlarımdan bile sizden daha olgun ilişkileri var.”

Sertçe, “Bu kadarı yeter,” dedim.

Ash ayağını yere vurdu. “Hayır, ben sizden bıktım. Birilerinin sizi zorlaması gerekiyor.”

“Ash, bu senin verebileceğin bir karar değil.”

“Tamam, ama belki sen biraz olsun kendine gelersen babam gitmez!”

Koridora koşup tuvalete girdi ve kapıyı hızla çarptı.

“Ash buraya gel!”

Tuvalete gittim, kapıyı çaldım ama açmadı. Birkaç dakika sonra pes ettim ve odama döndüm. Öfkeliydim. Hayal kırıklığına uğramıştım. Matt gerçekten gidiyor muydu? *Bunu bize nasıl yapabilirdi? Bana?* Sonunda Ash’in banyodan çıkıp odasına gittiğini duydum. Bir saat kadar sonra ona bakmaya gittiğimde çoktan uykuya dalmıştı.

Tati’yi aradım ve gelip bizde kalmasını istedim.

“Saat gecenin onu,” dedi.

“Matt’in evine gitmem gerekiyor ve orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum.”

“Telefon açamaz mısın?”

“Hayır, çünkü suratına bir tane yumruk atmam gerek.”

“Ah, tanrım. Bu sefer ne oldu?”

“Ash onun Singapur’daki bir işi kabul etmiş olabileceğini söyledi. Çok kötü kavga ettik ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen buraya gelir misin?”

“Anladım. Yirmi dakikaya sende olurum.”

Tati geldikten sonra öfkeden deliye dönmüş bir halde Matt’in evine gittim. Zili tekrar tekrar çaldım.

“Evet?”

“Bebeginin annesi. Kapıyı aç!”

Kahkahasını duydum. “Yukarı gel.”

Çatı katına çıkınca beni kapıda yüzünde bir gülümsemeyle karşıladı.

“Gracie.”

“Sakın bana Gracie deme aşağılık herif!” Ona çarpıp içeri girdim, çantamı fırlattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Korkmuş görünüyordu.

“Lanet olsun, Matt! Senin derdin ne?”

Belki de benden olabildiğince uzak durmak için duvara yaslandı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Zavallı kızımız bu gece gözyaşlarına boğuldu. Çünkü sen ona Singapur’a taşınacağını söylemişsin. Bu doğru mu? Çünkü eğer öyleyse...”

“Grace, dur. Beni dinle.” Bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibiydi. “Ona uzun zaman önce böyle bir iş teklifi aldığımı söylemiştim. Birbirimizi daha yeni tanırken...”

“Ve?”

“Patronuma o işi kabul edemeyeceğimi söyledim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ne zaman?”

“Senin buraya geldiğin gecedен sonra. Zaten asla gidemezdim, sadece biraz sersemlemiştim. Yeniden sahaya dönmeyi seninle bağlantıya geçip Ash’le tanışmadan çok önce talep etmiştim.” İçtendi, üzgündü. “Buna takılmış olmasına üzüldüm.”

“Evet, çocuklar böyle şeyler yaparlar.”

Yanıma geldi, elimi tuttu. “Hâlâ öğreniyorum, Grace.”

Ona baktım ve başımı salladım. “Biliyorum, üzgünüm. Aşırı tepki verdim. Ash çok üzgündü. Sadece onun da benim yaşadığım...”

Gözleri bulutlandı. “Sizi asla terk etmeyeceğim. Bana inanmak zorundasın, Gracie. Zorundasın.”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Beni inandır.”

Başparmağı dudağımda dolaştı. “Sonsuza kadar sürse bile inandıracağım.” Sonra dudaklarını dudaklarımla örttü. Sonunda geçmişten çıkıp geleceğe doğru hızla akıyorduk.

26

Bizim Zamanımız
Grace

Matt, Ash ve ben sonraki birkaç gece her akşam birlikte yemek yedik. Her şey yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı.

O hafta Cuma günü okuldan sonra Matt'i kapının dışında beni beklerken buldum. Sabah Ash hoş giyinmemi söylemişti. Matt' e de aynı talimatları verdiğini görebiliyordum. Neler olduğunu bilmiyordum ama kendimi akışa bırakmaya karar verdim.

“Burada ne işin var?”

Gülümsedi. Eğildi ve yanağımı öptü. “Seni gördüğüme sevindim, Gracie. Sanırım kızımız bizim için bir şey planlamış.”

“Ona ne şüphe!” Kumaş pantolon ve gömlek giymişti. Ama ayağındaki siyah Converse'ler parıltıyordu. İşte Matt'i ancak bu kadar şık görebilirdiniz.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedim.

Gözleri çiçekli elbiseme ve sandaletlerime takıldı. “Sen de öyle. Çok güzelsin.”

Sırıttım. “Pekâlâ, sence tüm bunlar ne için?”

“Hiçbir fikrim yok.” Kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

“Nereye gideceğimizi nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Ash bana seninle kapıda buluşmamı ve seni konferans salonuna getirmemi söyledi.”

Başımı salladım. “Hadi gidelim.”

Konferans salonuna girince Ash, Tati, orkestra öğrencilerim ve Filarmoni Orkestrasından birkaç tanıdık yüzü bizi beklerken bulduk. Ash’ın ricası üzerine enstrümanlarıyla birlikte çalmak üzere hazır bekliyorlardı.

Ash öne doğru çıktı. “Bugün eğlenceli bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm. Bizim için.”

Herkes el salladım. “Tüm bunları sen mi ayarladın?”

“Biraz yardım aldım.”

Tati yanımıza geldi, boğazım içimde kabaran duygulardan adeta kurumuştı.

“Siz ikiniz buna hazır mısınız? Kızınız bugün size özel bir şey planlamak için çok uğraştı. Gelin ve oturun.”

Bize özel orkestramızın önündeki iki sandalyeye kurulduk. Orkestra şefi Tati’ydi ve bu bile benim için yeterince ilginç bir durumdu. Müzik başlayınca Matt elimi tuttu. Şarkıyı daha ilk notasından tanımıştım: “Hallelujah.” Elimi sıktı ve şarkı bitene kadar bırakmadı.

Şarkı bitince heyecanla ayağa fırladım ve deli gibi alkışlamaya başladım. “Bravo!” Matt de ıslık çalıyor ve alkışlıyordu. Ash koşarak yanımıza geldi.

“Bu muhteşemdi, öyle değil mi?”

“Ah, Ash, çok teşekkür ederim, tatlım. Çok düşüncelisin.”

“Durun, daha bitmedi. Bu sadece başlangıç.” Bize bir zarf uzattı. Zarfı açınca içinden Matt’le ikimizin üniversiteden kalma sekize on siyah beyaz bir fotoğrafı çıktı. Senior House’un girişinde çekilmişti. Fotoğrafı Tati’nin çektiğini çok iyi hatırlıyordum. Ash, “Arkasını okuyun,” dedi.

Fotoğrafın arkasını çevirirken Matt arkamda durdu. İkimiz de yazılanları yüksek sesle okuduk:

Hallelujah, ikiniz birbirinizi burada buldunuz... Şimdi okulun o yılı ilk tanıştığınız yere gidin.

Ash’in yanına gelen Tati, “Ama bize önden on dakika verin,” dedi.

Matt güldü. “Pekâlâ, orada görüşürüz.”

Müzisyenlere veda edip bu muhteşem performans için onlara teşekkür ettik. Ash ve Tati bir taksiye bindikten sonra Matt elimi tuttu. “Yürümek ister misin?”

“Evet.”

Sıcak ve güneşli bir gündü. Matt yolda yürürken ellerimizi bir ileri bir geri savurdu.

Senior House’a varınca her şey gözümüze gerçek üstü ve bir o kadar da nostaljik gelmişti. Bina biraz değişmiş olsa da, hâlâ aynı duyguları veriyordu. Tati ve Ash bizi merdivenlerde bekliyordu. Tati, “Yukarı gelin!” diye bağırdı.

Üçüncü kata çıkıp benim eski odama gittik. Pencerenin yanındaki bir sandalyeye yaslanmış çellomun dışında oda boştu. Ash'e baktım ve gülümsedi. "Babam için çal, anne." Matt'e eski fotoğraf makinesini uzattı, bu makineyi üniversiteden hatırlıyordum. O da gülümsedi. "Teşekkürler, Ash."

Tati, "Pekâlâ, siz ikiniz! Pencerenin pervazında sizin için bir zarfımız var," diyerek araya girdi.

"Bu odaya nasıl girdiniz?" diye sordum.

"Yaz asistanına sizin hikâyenizi anlattık ve o da bize anahtarları verdi. Yaz olduğu için zaten odayı kimse kullanmıyor," diye açıkladı Ash gülerek.

Matt, "Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"Bir saat sonra sonraki hedefte olun." Ash ayakuçlarına yükselip babasını yanağından öptü. Sonra bana döndü ve "İyi eğlenceler," dedi.

Onlar gittikten sonra Matt kapıyı kapattı. Neredeyse hemen ardından fotoğraf makinesinin deklanşörüne basmaya başlamıştı bile. Çellomun yanına gidip oturdum. "Özel bir isteğin var mı?"

Fotoğraf makinesini yüzünden uzaklaştırdı. "Fake Plastic Trees olabilir mi?"

"Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Bakışları derindi. Gözlerinde sıcaklık ve arzu vardı. Ama asla oradan silinmeyecek bir parça pişmanlık olduğunu da biliyordum. Ben de öyle hissediyordum, özellikle de bu odadayken...

Oldukça zor denebilecek şarkıyı vibratolarla yay arasında gidip gelerek çaldım. Matt fotoğraf çekmeyi bırakmış hayranlıkla

beni izliyordu. Şarkı bitince başımı kaldırdım, gülümsüyordu. "Fotoğraf çekmeyi bıraktın mı?"

"Bazı şeyleri burada saklamak daha güzeldir," dedi ve hafifçe başını yanına dokundu.

"Katılıyorum," diye fısıldadım.

İki adımda yanıma geldi. Ayağa kalkınca yüzümü kavradı ve sertçe öptü. Birbirimizden sadece bir saniye uzaklaştık. Matt fotoğraf makinesini pencerenin pervazına yerleştirip ayarladı ve deklanşöre bastı. Makine geri sayım yaparken beni öpmeye devam etti ve anı yakaladı.

Elleri elbisemin altında dolaşıyordu ve ben ne olduğunu anlayamadan iç çamaşırımı çekiştirmeye başlamıştı. Nefes nefese, "Çıkar şunları," dedi.

"Yatak yok."

"Bu bizi asla durdurmadı."

İç çamaşırımı çıkarıp attım. Ona döndüğümde Matt de keme-rini çözüyordu. Beni kucağına alıp sandalyeye oturdu. İki saniye sonra öpüşmemize ara vermeksizin içimdeydi.

"Seni seviyorum, Gracie." Kulağımdaki sesi o kadar yumuşaktı ki, bir an için kendimi kaybettim. Beni sevdiğini söylemişti, oysa bunu zaten biliyordum. Yavaş ve nazıkçe hareket ettik, bu kadar yeterliydi. İnlemelerimiz alçak ve rahatlatıcıydı, bitmesini asla istemedik. Sonrasında uzun bir süre birbirimize sarıldık.

Pencere pervazındaki zarfın içinde bir fotoğraf vardı. Bu Matt'le ikimizin arkamızdaki bulanık trafik ışıklarıyla pijamalar içinde çektiğimiz renkli bir fotoğraftı. "Bu çok güzelmiş. Hiç görmemiştim."

“Görüşmeye başladıktan sonra tab ettirdim. Arkasını çevir, bakalım ipucu neymiş?”

*Avenue Seven’a doğru doğruya bir blok gidin
Sonra güneye üç blok daha
Ve küçük bir cennete ulaşın*

Yüzümüzde geniş birer gülümsemeyle Senior House’tan çıktık.

“Tanrım, umarım Ash bizim şey yaptığımızı...”

“Dürüst olmak gerekirse Grace, tam da bunun için ayarlamış.”

“*Bunun için mi?*”

“Neyse, ona her şeyi anlatmak zorunda değiliz.”

Yarım blok kadar yürüdükten sonra durdum. “Her şey açık olacak mı?”

“Her zaman.”

Ayaklarıma baktım. “Neredeyse kürtaj oluyordum.”

Gözlerini benden ayırmadı. “Seni durduran ne oldu?”

“Yapamadım.” Gözlerim yaşarmaya başlamıştı.

“Lütfen ağlama. Bugün çok mutlu bir gün. Uzun zamandır en mutlu olduğum gün.” Beni öptü.

“Biliyorum. Ben de doğru seçimi yaptığım için çok mutluyum.”

“Ben de,” dedi ve bana sarıldı.

Ash ile Tati’yi bir binanın dışında bizi beklerken bulduk.

Ash, “Hadi, bu çok harika!” diye bağırdı.

İçeri girince buranın bir galeri olduğunu fark ettik. İçeride takım elbiseli bir adam vardı. Tati bizi galerinin sahibi bu adamla tanıştırdı. “Ash’in bu fotoğrafları sergilemesine izin verdi. Hatta onları o kadar çok sevdi ki, önümüzdeki iki ay daha onları sergilemek istiyor.”

Etrafıma bakınca donup kaldım. Bunların hepsi Matt’in çektiği benim büyütülmüş fotoğraflarımdı. Birincisi renkliydi. Eski yurt odasında çello çalıyordum ve bu fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim. Yanındaki küçük etikette “Renklerin İçindeki Grace” yazıyordu. Gözlerimden iri mutluluk yaşları akmaya başladı.

“Bunlar çok güzel. Tanrım, Ash...” Matt de duygulanmıştı, güçlkle konuşabiliyordu. Onu aramıza alıp sarıldık. Birlikte eski anılarımıza dalıp her biri onun için çok değerli olan fotoğraflardaki yeteneğine hayranlıkla baktık. Çok geçmeden Tati de dâhil herkes ağlıyordu.

Birbirimize sarılmış bir halde kapıya yaklaştığımız sırada Ash, “Son bir yer daha var. Ama benim sizden önce gitmem gerekiyor. O yüzden bana beş dakika verin,” dedi.

“İpucu yok mu?”

“Hayır, bu sürpriz.”

Onlara bir kez daha sarıldık. Sonra Tati Ash’i taksiye bindirdi. Ash tam binmeden önce arkasını dönüp “Daha fazla ağlamak yok!” diye bağırdı.

Matt, “Tamam, evlat!” diye karşılık verdi.

Ash gittikten sonra Tati yanımıza gelip ellerini beline koydu. “Beni iyi dinleyin. O küçük kız tüm bunları çok uzun zamandır

planlıyor. Ona iyi bir fikir olmadığını söyledim. Ama eğer işler istediği gibi gitmezse üzülmeceğine dair bana söz verdi.”

“Neler oluyor Tati?” diye sordum.

“Ona söylemeyeceğime dair söz verdim.” Dikkatini Matt’e çevirdi. “Şimdi, dostum, küçük tuhaf ailenle aranızda neler olacağını bilmiyorum. Ama sana bir çift lafım var. O yayı ne kadar iyi kullandığımı gördün, öyle değil mi?” Matt başını salladı, yüzünde hınzır bir ifade vardı. “Eğer kızlarımdan birini bile üzersen o yayı nerene sokacağımı çok iyi biliyorsun!”

Matt kollarını Tati’ye doladı ve onu kucakladı. “Asla. Onlar benim de değerli kızlarım.”

Tati arkasındaki taksiyi işaret etti. “O sizi nereye götüreceğini biliyor. Gidip kızınızı bulun.”

Taksiye binince el ele tutuştuk. Sanırım ikimiz de taksinin City Hall’da durmasını beklemiyorduk ama araba bizi tam da oraya götürmüştü. Matt, “Nereden bildi?” diye sordu.

“Tati ona hikâyeyi anlatmış olmalı. Bak, işte orada!”

Ash basamaklara oturmuş, bizi bekliyordu. Matt, “Zeki kız!” dedi.

“Zeki kızımız.”

“Pekâlâ, Gracie, çılgınca bir şey yapmak ister misin?”

“Her zaman. Ama içeri girmeden önce bunu onun için mi yoksa bizim için mi yapıyorsun bilmek zorundayım. Her türlü yapmaya varım ama yine de bilmeliyim.”

Matt elimi tuttu. “Graceland Marie Starr Shore Porter! Adın her ne olursa olsun, hayatım sen yokken gerçek bile değildi. Sa-

dece pişmanlıkla geçen sayısız günlerden ibaretti. Ama sonra seni yeniden buldum. Bu doğru zaman, sana söz veriyorum, bu bizim zamanımız. Sen benim hayatımın aşkıydın. Seni deliler gibi seviyorum, Grace. Seni her zaman sevdim. Seninle birlikte değilken bile sevdim, ondan önce ve şimdi de. Benimle evlenir misin?”

“Kesinlikle evet!” diye fısıldadım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. “Hadi gidip ona güzel bir gösteri yapalım.” Matt beni taksiden dışarı çıkardı, birlikte el ele Ash’e baktık. Matt “Tüm bunlar da neyin nesi, evlat?” diye sordu. Ash ayağa kalktı ve kollarını iki yana açtı. “Hadi ama! Gary Busey’den çok daha iyi bir şahit olabileceğimi siz de biliyorsunuz!”

Matt tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Salam kokmuyor, değil mi?” Omuz silkti.

“‘Salam kokmuyor, değil mi?’ dünyanın en tuhaf evlenme teklifi olarak tarihe geçecek,” dedim.

“Graceland, sen bana tuhaf mı diyorsun?”

“Evet, seni bu yüzden seviyorum.”

Ash basamakları inip yanımıza geldi. Mutluluktan parıldıyordu.

“Bunu doğru yapmalıyım,” diyen Matt diz çöktü ve elimi tuttu.

“Grace, seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Benimle bu kez sonsuza dek evlenir misin?”

“Evet. Sonsuza dek.”

Dördüncü Hareket

İyi Yanan Bir Hayatın Kanıtı

Annem ve babam benim şahitliğimde evlendi. On beş yıl boyunca annemi hiç o günkü kadar hayat dolu ve mutlu görmemiştim. Birbirlerini metroda görmemiş olsalardı neler yaşanırdı düşünmek bile istemiyorum. Bir kalbin iki yarısı gibi, birbirlerinden uzak kaldıkları o yalnız hayatlarına devam mı ederlerdi? Kim bilir? Tek bildiğim birbirlerini yeniden buldukları için mutlu olduğum.

O yaz New York Filarmoni Orkestrası'yla birlikte Avrupa'ya gidip ardından Kaliforniya'ya geçtik. Bu büyük bir balayı/ aile tatili gibiydi. Eve dönünce babam bizim yanımıza taşındı. Annem ve babam sürekli yan yana bir halde dolaşan genç âşıklar gibiydi. Onlara gözlerimi devirerek baktığım zamanlarda babam kahkahalarla gülüyor, annem ise bunu hak ettikleri konusunda sızlanıyordu. Ne de olsa onlar sadece kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışıyorlardı. Onları sıkıştırmayı seviyordum. Aslında bakarsanız annemle babamın birbirine bu kadar düşkün olduğunu bilmek çok havalıydı!

Babamın birkaç blok ötedeki çatı katı dairesini bir sanat atölyesi ve ofise dönüştürdük. Oraya Louvre adını verdik. Annem ça-

lıırken bizi izlemeyi çok seviyordu. Ders vermediği zamanlarda bize çello çaldı ya da yiyecek bir şeyler getirdi.

Annemle babam evlendikten bir yıl sonra abla oldum. Sonunda yükümü alacak birileri oldu. Aslında küçük erkek kardeşim Leo'ya bayılıyorum. O sadece bir bebek, bu ne kadar kötü olabilir ki?

Annemle babamın hatalar yaptıklarını ve bir şekilde birbirlerini kaybettiklerini biliyorum. Ama diğer yandan kendimi sırf bu yüzden şanslı hissediyorum. Her şey onlar için mükemmel gitsydi neler olabileceğini kim bilebilir? Beni deliler gibi seven iki babam oldu, bir de öz annemle babamın birbirine âşık olmasını izleme fırsatım...

Kaç kişi bunu söyleyebilir ki?

Teşekkürler

Okuyuculara: Bu sihre inanıp Matt ve Grace'in kalplerinize girmesine izin verdiğiniz için teşekkürler.

Bana destek veren, cesaretlendiren ve bir şekilde yaptıklarımın anlamlı olduğunu hissettiren aile ve dostlara teşekkür ederim.

Hey, Ya Ya'lar! Benimle gurur duyan, güçlü dostlar olduğunuz için teşekkürler. Bana ilham veren bazı özel öğretmenlerin ve profesörlerin kalbimde çok başka bir yeri var. Lisede ve üniversitedeyken karanlık odada geçirdiğim uzun saatleri, tek bir görselle bir hikâye anlatmaya çalıştığım zamanları hatırladım. Oysa şimdi binlerce kelime kullanabiliyorum. Hangisinin daha kolay olduğundan hâlâ emin değilim. Sadece iki yöntemi de sevdiğimi biliyorum. Sanatın bu formlarına gözlerimi açmamı sağlayan insanlara minnettarım.

Sabırla bekleyen oda arkadaşlarım; bunca ay sizin heyecanınız sayesinde devam edebildim.

Melissa, bana New York'ta yardımcı olduğun ve muhteşem müzik koleksiyonun için teşekkür ederim.

Heather, tüm bunlardaki katkını ve ne kadar önemli olduğunu iyi biliyorsun. Sen doğuştan yeteneklisin, gerçekten öylesin.

Yeni fikirleri ve destek sistemleriyle muhteşem olmaya devam eden yazar dostlarım; size minnettarım.

Temsilcim, Christina, beni her seferinde işe ve yazmaya geri döndürdüğün için teşekkür ederim. İşin diğer yönleriyle dikkatim dağıldığında kendimi ilham almış gibi hissediyorum.

Jhanteigh, bu bizim ilk bebeğimiz gibi geliyor. Sen Matt ve Grace'in yolculuğuna çok şey kattın. Bu hikâyeye inandığın ve onu kullanmama izin verdiğin için sana kalbimin en derinlerinden teşekkür ediyorum.

Anthony, tüm kanıtlarımıza bir bak. Sen hayatımda olduğun için ne kadar şanslıyım ve mutluyum.

Ve son olarak, Sam ve Tony, şiirlerim. Sizin büyüdüğünüzü görmek için sabırsızlanıyorum. Sizi daha fazla tanımak için sabırsızlanıyorum.